

משטרת ישראל - בית הדין למשמעת

רשימת פסקי הדין אפריל – יוני 2012

עמ' 2.....	49/11 .1
עמ' 14.....	31/12 .2
עמ' 17.....	27/12 .3
עמ' 22.....	11/12 .4
עמ' 25.....	28/12 .5
עמ' 30.....	67/11 .6
עמ' 33.....	23/11 .7
עמ' 47.....	77/11 .8
עמ' 52.....	44/10 .9

הכרעת - דין

הנאשם, לוחם מג"ב, הואשם בכתב האישום בעבירת שימוש בכוח שלא כדין, עבירה על סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו-2006.

האישום

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 15.09.10 בסיומו של יום כיף מחלקתי, עת חזרו שוטרי המחלקה בנסיעה בטרנזיט משטרת, הבחינו בחבורת בני נוער, בני מיעוטים, כאשר אחד מהחבורה הפנה לעברם אצבע משולשת. בתגובה צעקו השוטרים לנהג הרכב לנסוע לכיוון הנער הנ"ל. בהתקרב הטרנזיט אל הנער, יצא הנאשם מהרכב לכיוונו, צעק עליו בשפה הערבית וסטר לו בחוזקה על פניו. במעשיו אלה ייחסה התביעה לנאשם עבירת שימוש בכוח שלא כדין.

התשתית הראייתית**התשובה לאישום**

בתשובה לאישום, אישר ב"כ הנאשם את עובדות כתב האישום עד שלב הנפת האצבע משולשת וביקש להוסיף שהתנהלות הנערים הייתה כאילו הם עומדים לידות אבנים לעבר הטרנזיט. יושבי הרכב צעקו לנהג לעצור כדי לראות מה מחזיקים הנערים בידיהם. באשר למתן הסטירה לנער, כפר בכך הנאשם. על פי גרסתו, הוא ישב ליד דלת הרכב, על כן כשהרכב נעצר הוא ירד מהרכב, הנערים התקרבו, אחד מהם התקרב אליו כשידיו מאחור, מצב אשר עורר את חשדו של הנאשם כלפיו. הוא התקרב אל הנאשם כה קרוב, עד כי הנאשם הדף אותו, בלם אותו, הנאשם אמר לו שהוא שוטר, דיבר איתו בערבית והנערים הסתלקו.

נסקור להלן בתמצית את ראיות התביעה וההגנה אשר הונחו בפנינו.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו נהג המיניבוס, מפקדו של הנאשם ומש"קית החינוך בגדוד בו שרת הנאשם. הוגשו כמוצגים, הודעת עת/1 במח"ש, הודעת הנאשם במח"ש ותרשים ששרטט הנאשם.

עת/1, לוחם בפלוגה של הנאשם, משמש גם כנהג. תאר את טיב ההיכרות שלו עם הנאשם כחברים בפלוגה, לא מעבר לכך. אמר שהם כל היום ביחד, אם בשטח ואם בפעילויות. באותו יום, בעת שהסיע את הלוחמים צעקו לו הללו לעצור את המיניבוס. הוא סובב את האוטו, חזר, עבר את הנערים ועצר. הנאשם ירד לכיוון הנערים, הייתה איזה התקרבות, לא ראה בבירור

מה קרה. "הייתה התקרבות כלשהי, הייתה עמידה של פנים מול פנים של הנאשם לאחד החשודים. אני חושב שהייתה שם דחיפה קלה, לא רוצה להגיד סתם, לא התעניינתי בזה". כשהוא נסע האירוע היה בצד שמאל, וכשהסתובב האירוע היה מימין. בהמשך חקירתו, בהתבקשו לתאר מה שראה אמר כך: "אני ראיתי התקרבות ביניהם בצד ימין שלי, לא מבט כזה מעניין כי היו וויכוחים באוטובוס ולא הסתכלתי על זה כ"כ". לשאלת התובעת, מה עשה הילד, אמר שלא ראה כלום, אינו יודע במדויק. לדבריו, הכול נמשך שניות ואז חזר הנאשם לאוטו. "אפילו לא היה פה לא יודע, לא התעניינתי בזה, לא ראיתי משהו, רק ראיתי אותם עומדים אחד ליד השני, הייתה תנועה כזאת, לא יודע, מדגים תנועת דחיפה עם שתי ידיים מורמות לגובה המותניים". בהתבקשו להדגים שוב אמר כך: "הוא יורד מהאוטו, הייתה התקרבות כזאת של פנים מול פנים ותנועה עם הידיים. מדגים התקרבות אל התובעת למרחק של כ-15 ס"מ והרמת שתי הידיים לגובה הכתפיים של התובעת ומדגים תנועת הדחיפה לכיוון הכתפיים". משביקשה התובעת לדעת מה אמר במח"ש, השיב כך: "במח"ש הוא רצה שאני אגיד בכוח שראיתי סטירה ואני לא ראיתי סטירה, אמרתי לו. הם היו שני חוקרים, אחד עמד מאחורי, הוא הסגן במח"ש, וזה שישב מולי הוא חוקר, בכוח הם רצו שאגיד סטירה ולא ראיתי סטירה, אמרתי שאני לא יכול לדעת אם הייתה סטירה או דחיפה".

"...אמרתי במח"ש שהייתה תנועה כלשהי עם הידיים, אני לא יכול להגיד בוודאות שזו סטירה או דחיפה. זה מה שאמרתי במח"ש. כשהתחלתי להגיד לו דחיפות דחיפות הוא רצה שאגיד סטירה ואמרתי לו שלא ראיתי סטירה. יכול להיות שהיה איזה איום מצד החשוד, אני לא יודע".

בחקירתו הנגדית נחקר לגבי אופן חקירתו במח"ש וסיפר שסגן ראש מח"ש העבירו לחוקר אחר ותוך כדי הבדיקה חזר ונעמד מעל החוקר והאיץ בהם לסיים החקירה. בהתבקשו להסביר את המשפט שאמר במח"ש **"לשאלתך אני ראיתי שהילד לא עשה שום תנועה לכיוון השוטר כדי שיתקוף אותו"**, אמר, שלא היה ניסיון של הילד לקפוץ על השוטר או להרים משהו לכיוונו, אלא הייתה עמידה כזאת של התנפחות, הדגים עמידה איתנה עם שתי ידיים מורמות במקצת בצדי הגוף.

עוד אמר, שלא זכור לו היכן ישבה מש"קית החינוך, אבל זכור לו שהגיבה בצעקות. העד אישר לסנגור, שאינו יכול לשלול את גרסת הנאשם, שבסך הכול מה שקרה זה, שכשהילד התקרב אליו עם ידיים מאחורי הגב הנאשם ככה בלם אותו. לשאלות בית הדין ענה, כי כשעצר את האוטובוס ירדו ממנו שניים. הנאשם ועוד אחד שאת זהותו אינו זוכר. לשאלה, אם תוך כדי הדחיפה בשתי ידיים, כפי שהדגים, נוצר מגע ביניהם השיב, כי ראה רק את ההתקרבות, אחרי ההתקרבות לא יודע מה היה, לא ראה ולא זוכר.

ע/2 [REDACTED], מפקדו של הנאשם, סיפר, כי באותו יום ביציאה ממצודת אדומים שמע צעקות של נערים שעמדו בצומת, נהג האוטובוס סובב את הרכב, נעמד ופתח את הדלת. הוא צעק לכיוון השוטרים שאף אחד לא יצא, אלא שהנאשם הספיק כבר לרדת מהרכב. הוא ראה את הנאשם נעמד מול הילד, ראה הושטת יד של הנאשם, לא רצה שהאירוע ייגרר ליותר מזה, על כן הגיע לפתח הדלת, משך את הנאשם פנימה לטרנזיט, ואמר לנהג שימשיך בנסיעה.

לאחר ריענון זכרוננו העיד, כי הופנו לעבר המיניבוס גם תנועות מגוונות, כמו אצבע משולשת. כאשר הנאשם ירד מהרכב הם דיברו מספר שניות בערבית, זה התנהל בטון גבוה, נראה היה שיש התחממות.

לבקשת התובעת הדגים עליה את שראה, הושטת יד לעבר הכתף של התובעת ודחיפת הכתף לאחור.

אמר שלא ראה את הילד, כי הוא היה בהפרש גבהים, גם לא ראה נגיעה בכתף.

"ראיתי תנועת יד לעבר הכתף, לא ראיתי אם עף לו הכתף או החזה או הפנים, בגלל זה אמרתי חלק עליון".

הוא ישב מאחורי הנהג באלכסון מלפנים, בספסל הראשון מצד ימין לפני דלת היציאה ממנה יצא הנאשם. האירוע התרחש מצד ימין של הרכב. הוא משך את הנאשם כדי שלא יתפתח לאירוע שלא צריך. קשר העין שלו עם הנאשם מרגע שהנאשם ירד למטה לא היה רציף, זה נמשך מספר שניות. לשאלה, מה אמור שוטר לעשות בנסיבות כאלה השיב, שלפי התקנות של משטרת ישראל, יש לקחת "מגמה אחורה", אבל לא חסרים אירועי דקירות ומדובר באינסטינקט, כל שוטר היה מבצע את הדחיפה הזאת, גם הוא.

אחרי שמשך את הנאשם פנימה, פנה באופן כללי אל השוטרים תוך כדי שהוא צועק אליהם: "אמרתי לכם שאף אחד לא יורד". לנאשם אמר, שכשיגיעו לבסיס הוא יעשה להם שיחה ובהגיעם לבסיס כך עשה. בדברו עם הנאשם התרשם, כי הלה חשש ממשפט והתגונן בטענה שהבן אדם התקרב אליו והוא נלחץ ורצה להרחיק אותו, ותו לא. לשאלת התובעת, על מה הצטער בפניו הנאשם, אמר העד, שהבין מהנאשם כי הצטער על זה שהוא ירד מהרכב ועל הדחיפה. הנאשם הסביר לו בבסיס שהנער הזה קילל אותו. עוד העיד, כי לא ראה באירוע תקיפה, על כן לא דיווח עליו. לאחר מכן נשפט העד על כך שלא דיווח וקיבל נזיפה.

בחקירתו הנגדית אישר העד לסנגור, כי לא ראה את הנאשם נותן סטירה לאותו בחור. גם לא ראה את הנאשם דוחף את הנער, אלא ראה רק הרמת יד. את המגע הפיזי לא ראה, כי זה היה מוסתר. הסביר, שלנוכח שאלת החוקר שהשתמש במונח סטירה הניח שכביכול הייתה סטירה, אבל הוא לא ראה את זה. יכול להיות שהיו עדים לפניו שראו סטירה. כשסיים את השיחה עם הנאשם, התרשם מהנאשם שהוא הצטער באופן כללי על כל מה שהתרחש שם.

עת/3, מש"קית חינוך בגדוד מג"ב בו שרת הנאשם. הנ"ל סיפרה, שביום האירוע, כאשר חזרו מיום מחלקה הבחינו בחבורה של ילדים ערבים שעשו רעש, ואחד הילדים עשה תנועה מגונה לעבר הטרנזיט. השוטרים מאוד התעצבנו, צעקו לנהג לעצור והוא עצר את הרכב. למיטב זיכרונה היא ישבה במושב השני מאחורי הנהג ליד שוטר נוסף, ומה שקרה היה תוך שניות, הנאשם ירד מהרכב, ואו שהוא קרה לילד או שהילד בא אליו, היא ראתה את זה רק בזווית. שמעה צעקות וראתה התלהמות. היא סובבה את הראש לשוטר שישבה לידו, וכשהחזירה את ראשה ראתה את הנאשם נותן לילד כאפה, סטירה. הדגימה הרמת יד לפנים בתנועת סטירה, ואמרה שזו הייתה סטירה הגונה.

העדה הוסיפה לספר, כי בשלב זה ירד המ"מ מהרכב, רץ אל הנאשם, לקח אותו תוך שהוא צועק לו "מה אתה עושה, למה זה היה טוב". היא הייתה בהלם, כל שאר השוטרים המשיכו כאילו הכול בסדר וחזרו לבסיס. אחרי זה פנתה למ"מ ואמרה לו שהוא צריך לקיים שיחה עם הנאשם ועם המחלקה, כי מדובר בדבר נוראי, לא ערכי, ולימים הוא אמר לה שכך עשה.

עוד העידה, כי דיווחה על האירוע לקצינה שלה. הדיווח נעשה באיחור, אחרי כחודש וחצי, כי חששה מתגובתם של האנשים בגדוד. הסבירה, כי ברגע שמש"קית חינוך מדווחת על אירוע לא ערכי "שורפים" אותה, פשוט מתעלמים ממנה, לא מדברים איתה, אולי מקללים אותה והיא לא יכולה להמשיך לעשות את העבודה שלה. מי שיעצה לה לדווח לקצינה הייתה מש"קית החינוך, שותפתה לסגל.

לשאלת התובעת, אם הנערים מחוץ לטרנזיט נראו כמי שעומדים לזרוק אבנים כלפי הטרנזיט, השיבה שאינה זוכרת. אמרה, שזכורה לה התלהמות, שראו את הילדים בחוץ, שהללו צעקו. היא אינה זוכרת אם ראתה או לא ראתה את הילד שעשה תנועה מגונה.

עוד אמרה שהיא לא בדיוק זוכרת אם הילדים התקרבו או לא, והוסיפה: **"דווקא כן מוכר לי הקטע שהידיים של הילד היו מאחורי הגב כשהנאשם דיבר איתו, אבל הוא סטר לו, את זה אני זוכרת. זה הדבר היחיד שאני זוכרת...."**

...אני רק ראיתי התלהמות מבחוץ, ראיתי אותו מזוית עומד ליד הילד וצועק עליו קצת וסוטר לו. זהו. אני לא זוכרת, זה היה לפני שנה".

בחקירתה הנגדית השיבה העדה, כי ישבה בשורה השנייה שאחרי הנהג, במעבר. למיטב זיכרונה לידה ישב אחד הלוחמים. לדעתה כולם ראו את הסטירה, כי רובם צחקו. האירוע התרחש כמה צעדים מדלת הרכב. הנאשם ירד מהרכב והילד התקרב. מעריכה שאת הכאפה נתן ביד ימין. לאחר המכה הנער עמד במקום בשוק. **"אני זוכרת את הפנים שלו, הוא פשוט עמד בשוק".**

הסנגור הציג בפניה מצב התיאורטי, לפיו קדמה לסטירה שיחה בה הנאשם ניגש לבחור ואמר לו איזה התנהגות זאת, והבחור בתגובה אמר, בוא נסגור את זה כמו גברים, תן לי כאפה ונלך כל אחד לדרכו. לשאלה אם היא יכולה לשלול את האפשרות הזאת השיבה כך: **"לא, כי אני לא הבנתי מה הם מדברים. אבל איך אתה מסביר אח"כ את השוק שהילד היה בו אם ביקש ממנו כאפה. נראה לי שכן אדם ערוך לזה אם הוא מבקש כאפה ממישהו".**

לשאלת הסנגור באשר לעימות שפרץ בינה לבין קצינת החינוך ומש"קית נוספת בנוגע לאירוע, אישרה העדה, כי אכן היה ויכוח. לדבריה, כשהעניין התגלה הקצינה שלה רצתה להעביר את המקרה הלאה לדרגים היותר בכירים, אלא שהיא התנגדה ואמרה לקצינה שלדעתה אפשר לפתור את זה בדרך של חינוך והסברה, ולא בענישה. העדה הסבירה, כי זה נבע גם מתוך הפחד שלה, שמא השוטרים שהם גם החברים שלה ישרפו אותה. בהיותה מש"קית חינוך בודדה בגדוד היה חשוב לה שתוכל להסתכל להם בעיניים אחרי המקרה. היא הפצירה בקצינה שלא תדווח, בכתה, הייתה מאד בלחץ, מפוחדת.

כאשר ביקש הסנגור לדעת אם אולי מה שראתה כאשר הבחור התקרב אל הנאשם הייתה פעולת בלימה עם היד, כדי שלא יתקרב אליו יותר מדי, לא סטירה, ולא כאפה, השיבה כך: **"מה שהילד התקרב אליו, הוא הושיט את היד והילד התנגח עם הפנים שלו בתוך היד שלו?...אני חושבת**

שאם זה היה המקרה אז המ"מ גם היה בא ואומר לי את לא צריכה לעשות מזה סיפור גדול, ואני חושבת שהוא לא היה בא ומדבר איתו בכלל, כי זה מה שנקרא הגנה עצמית ומותר לשוטרים לעשות את זה ברגע שהם חשים באיום לפי החוק, זה לא נשמע לי אמין. אני ראיתי כאפה ואני לא חושבת שהיה את כל הסיפור הזה אם לא הייתה שם סטירה. קשה לי להאמין שהוא שם את היד והילד התנגח ביד".

לשאלות בית הדין באשר לשדה הראיה שהיה לה ממקום ישיבתה במיניבוס אמרה, כי החלונות בטרנזיט גדולים, אפשר לראות הכול יחסית. גם אם ישב שם מישהו, כנראה נשען לאחור והיא ראתה מה שראתה.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשם ולוחם נוסף שהיה ברכב.

עה/1, הנאשם סיפר, כי בדרכם חזרה לבסיס חלפו על פני קבוצת ילדים שמנתה 3-5 שהחלו לקלל. ראה את אחד מהילדים תופס אבן, אינו יודע אם רצה לזרוק, אבל ראה שהתכופף ותפס אבן. נוסעי הטרנזיט התחילו לצעוק לנהג לעצור, והוא אכן עצר. בהיותו ליד הדלת ירד ראשון.

"איך שאני ירדתי הנער הזה בא אלי, הוא והחברים שלו, הוא בא בפוזה, עם ידיים מאחורי הגב. אז אני פחדתי איך שהוא בא אלי, חשבתי שיש לו משהו בידיים. איך שהוא התקרב אלי אז עצרתי אותו ככה עם היד, מדגים: הרמת יד שמאל בתנועת הדיפה".

"...אני מדגים את ידי מאחורי הגב, כך התקרב אלי הנער. הוא התקרב אלי, ונתתי לו דחיפה, מדגים הרמת יד שמאל לכוון כתף ימין של הסניגור והדיפת הסניגור בכתפו לאחור. אני לא זוכר בדיוק אם זו הייתה יד ימין או שמאל"

"...לא יודע אם הרמתי את היד השנייה, אבל מה שכן נגעתי בו ביד אחת".

עוד הוסיף, כי מרגע שירד המפקד שלו חזר וצעק לו שלא ירד, וכשהדף את הנער המפקד קרא לו לעלות לטרנזיט, ומשך אותו פנימה. הם עלו לטרנזיט והמשיכו בנסיעה. בהגיעם לבסיס, הכניסו אותו לשיחה עם המ"פ. הנ"ל אמר לו שלא היה צריך לרדת מהטרנזיט, שהיו צריכים להמשיך בנסיעה ושלא היה צריך להרים יד על הבחור. בעקבות כך התקיימה גם שיחה מחלקתית. הוא התנצל על כל הסיפור, לא על כך שדחף את הנער, אלא על כך שהסיפור הגיע למ"פ, וזה ערך שיחה למפקד שלו.

בחקירתו הנגדית נישאל על טיב יחסיו עם מפקדו והשיב כי היחסים טובים. באשר למה שראה מהטרנזיט אמר, כי תוך כדי נסיעה הבחין בנערים שהם כאילו רצו לפגוע, הם קיללו ואחד מהם החזיק אבן. זה שהחזיק את האבן הוא הבחור שהתקרב אליו כאשר ירד מהטרנזיט. כל נוסעי הטרנזיט צעקו לנהג לעצור. לטעמו, כדי לדעת מה יש לנערים, מה הם רוצים לעשות. לשאלת התובעת אמר, כי אינו יודע אם הוא תפס את האבן כי רצה לזרוק. הוא ראה אותו שרצה לתפוס אבן, חשב שהוא רוצה לזרוק את האבן, אבל לא ראה אותו באמת זורק אבן. בהמשך הבהיר, שראה אותו מתכופף ותופס אבן, אך אינו יודע אם זרק אותה אחרי זה.

כן אישר הנאשם לתובעת, שהמפקד שלו חגי אמר לו שלא ירד מהרכב. הסביר את המניע לדחיפה, בכך שהילד התקרב אליו ורצה להרחיק אותו ממנו, לא בשל כך שקילל או שתפס אבן.

לדברי התובעת שהטיחה בו, כי המפקד שלו שהעיד כאן אמר במפורש, שהוא הנאשם אמר לו שהאירוע הזה קרה בגלל שהנער קילל את הוריו, השיב כך: **"אולי אמרתי לו את זה בגלל שכאילו הייתי מתנצל אליו שזה קרה כל העניין הזה, אולי אמרתי את זה ככה, כאילו, דיברנו אני והוא ואמרתי לחגי. אבל אני אומר שאם לא היה מתקרב לא הייתי נוגע בו, אני לא הייתי הולך ומרביץ לו ודוחף אותו"**.

באשר לעה/2 אמר הנאשם, כי כשהסיפור הגיע לפלוגה והיה צריך ללכת למח"ש להעיד, אמר לו עה/2 שראה שלא הייתה כאפה, ולכן הביאו כעד במשפט.

עה/2, לוחם בפלוגה בה משרת הנאשם. הלה סיפר, כי חבורה של צעירים נופפו לעברם בתנועות מגוונות בידיים, על כן עצרו לידם. הנאשם ירד, הצעיר התקרב עם ידיים מאחורי הגב לעבר הנאשם, כשהוא מבליט את החזה, התקרב לטווח מאוד קצר, ואז הנאשם דחף אותו. הדגים דחיפה בשתי ידיו כלפי אזור החזה. את זאת אמר שראה ממקום עמדו, בדלת הרכב. לבקשת הסנגור, שיגיב על הטענה, כאילו הנאשם נתן סטירה בחוזקה על הפנים של אותו בחור, אמר, שזה בטוח במאה אחוז שלא היה.

בחקירתו הנגדית נחקר על ידי התובעת על טיב יחסיו עם הנאשם. אמר, שהיחסים ביניהם טובים, משרתים באותה מחלקה, לא משהו מעבר לכך, הם בשטח כל הזמן ביחד. הוא גם כפוף לנאשם פיקודית, בתוקף זה שהנאשם משמש כסמל תורן.

לשאלת התובעת, אם יש משהו נוסף שהוא זוכר מהאירוע חוץ מההדיפה שסיפר עליה, השיב בשלילה. כן אישר לתובעת, שעל המגע המדויק שהיה שם הוא אינו סגור הרמטית, ולא בדיוק זוכר את פרטי האירוע.

בחקירתו החוזרת אמר, שאת פרטי האירוע בדיוק הוא לא זוכר, איך התחיל ואיך הסתיים. אמר, שאין לו את החבל שמקשר בין הסיום להתחלה. לגבי ההדגמה שעשה, את זה אמר שהוא זוכר, זה מה שהוא ראה.

דיון

עניינו של משפט זה בתקרית שהתרחשה בין הנאשם לבין צעיר בן מיעוטים, על רקע התנהגותם המתגרה של הצעיר וחבריו כלפי לוחמי מג"ב, ביניהם הנאשם, בעת שהללו עשו דרכם חזרה לבסיסם לאחר יום כיף מחלקתי. נוכח קללות ותנועות מגוונות שהפנו הצעירים הנ"ל כלפי נוסעי המיניבוס, לדרישת הלוחמים עצר נהג המיניבוס את הרכב, הנאשם שישב ליד הדלת ירד ממנו, אף שמפקדו צעק לכולם לבל ירדו, ופנה לעבר אחד הצעירים שהתקדם מולו. חזית המחלוקת מצומצמת למדי ומתמקדת בשאלה, האם הנאשם סטר לצעיר כטענת המאשימה, או שמא רק הניף את אחת מידיו לעבר כתפו לשם בלימה ואולי הדיפה, כתגובת מגננה נוכח הצעיר שקרב אליו בשפת גוף מאיימת, כשידיו לאחור, ואולי אף אווז אבן בידו, כפי שטוענת ההגנה.

עדת המפתח במשפט היא עת/3, מש"קית החינוך, אשר נסעה במיניבוס עם לוחמי המחלקה. הנ"ל העידה בפנינו, שראתה באופן ברור את הנאשם סוטר על פניו של הנער. וכך תארה את שראתה: **"זה לא היה ליטוף ... זה היה סטירה הגונה לפנים – מדגימה הרמת יד לפנים בתנועת סטירה. נתן לו כאפה, סטירה"**.

מדובר בעדה אשר מסרה עדות ברורה, החלטית וחד משמעית. בחקירתה הנגדית השיבה ללא כל היסוס על שאלות הסנגור, עמדה איתן על גרסתה ולא הסתייגה ממנה כמלוא הנימה.

על שתי נקודות עמד ב"כ הנאשם בסיכומיו בטענו, כי אלה פוגמות בעדותה ונוטלות ממנהימנותה. בחנו את שתי הטענות ומצאנו לדחותן.

באשר לטענה הראשונה האומרת, כי עדותה של עת/3 עדות כבושה היא ועל כן משקלה מועט, הלכה פסוקה היא, כי מקום בו בפי העד הסבר הגיוני ומשכנע לכבישת עדותו, לא תאבד העדות ממשקלה הראייתי ורשאי בית המשפט להעניק לה את מלוא המשקל. כפי שנאמר באחד מתוך פסקי הדין הרבים שדנו בנושא, בע"פ 677/84 אמנון דוד נ. מדינת ישראל מא(4), 33 בעמ' 45: **"הלכה מושרשת מימים ימימה היא ש'עדות כבושה ערכה מועט', אלא אם כן ניתן 'הסבר מתקבל על הדעת על שום מה נכבשה העדות עת רבה'". אולם, אם "ניתן הסבר לגילוי הדברים באיחור זמן, והסבר זה מתקבל על הדעת, שוב אין לייחס חשיבות-יתר לאיחור כשהוא לעצמו. דברי השופט חשין בע"פ 20/56 בעמ' 681. ההסבר צריך להבהיר מדוע כבש העד את עדותו וכן מדוע החליט לפתע למסור את גרסתו: ע"פ 190/82 בעמ' 284..."**

במקרה דנן השתכנענו מההסבר שמסרה העדה, כי הסיבה לאיחור בדיווח נעוצה הייתה בחששה שמא תנודה חברתית אם תעשה כן, וכן מתוך כך שסברה שנכון לטפל במקרה בדרכי הסברה והדרכה ולא דווקא בדרכים משמעותיות. משקיבלנו את הסברה אין בעובדה שכבשה עדותה כדי להשפיע על מידת המהימנות שמצאנו להעניק לה.

באשר לטענתנו הנוספת של ב"כ הנאשם, כי בהציגו בפני העדה את גרסתו של הנאשם לא הייתה העדה מוכנה לשלול את התזה בעדות ישירה והשיבה על דרך הסברה, לא מצאנו כל פגם בדרך בה בחרה להשיב. ברור היה מדבריה, כי היא שוללת את התזות שהציג בפניה הסנגור מכל וכל.

אמינותה של עת/3 מקבלת אף מישנה תוקף על רקע הנסיבות בהן דיווחה על האירוע. כזכור הנ"ל כלל לא חפצה לדווח על המקרה, ביודעה שמעשה כזה יעורר כנגדה את חבריה למחלקה והיא עלולה למצוא עצמה מבודדת חברתית. רק לאחר שהדבר נודע לקצינה שלה וזו לא קיבלה את דעתה, שראוי לטפל במקרה בדרכי הסברה ולא בדרכי משמעת והפעילה עליה לחץ לספר, רק אז סיפרה מה קרה.

המסקנה המתבקשת מהאמור לעיל היא, כי אלמלא הייתה העדה בטוחה לחלוטין במה שראתה, לא הייתה בוחרת להכניס עצמה למצב לא פשוט העלול להסב לה אי נעימות וקשיים.

לטעמנו, מדובר בבחורה ערכית, שהאמת והיושרה עומדים לנגד עיניה ומכתיבים את צעדיה. כן התרשמנו, כי היא בוגרת, מודעת לגודל האחריות המוטלת על כתפיה ולהשלכות העשויות להיות לדבריה בבית הדין. היא הותירה רושם אמין ביותר, ואנו נותנים אמון מלא בעדותה.

ביחס לעדים האחרים נאמר, כי הללו, הן עדי התביעה והן עדי ההגנה, לא הותירו רושם אמין כלל ועיקר. לא מצאנו לסמוך על עדויותיהם, לשאוב מהן חיזוק או תמיכה לגרסת אחד הצדדים, ולבטח לא לקבוע על פיהם ממצאים.

בכל הנוגע לליבת המחלוקת, לתיאור המכה שנתן הנאשם לצעיר, עדויותיהם לקו בעמימות ונמסרו בהיסוס ובחוסר בטחון. אם מפאת כך שאכן לא זכרו, ואם מתוך מגמתיות, שתכליתה לטשטש את העובדות ולהשאירנו עם תמונה מעורפלת ועמומה.

באשר לעת/1, לא בקלות הצליחה ב"כ התביעה לחלץ מפיו אמירה בקשר למכה שנתן הנאשם לנער. נקל היה להבחין בחוסר הנוחות שחש העד בעמדו על דוכן העדים ובהידרשו להעיד כנגד הנאשם. נראה היה שניסה לגמד את התרחיש שראה ולצמצם עד כמה שניתן אף את הדברים המסויגים שאמר במח"ש.

ולמה דברים אמורים; בראשית עדותו בפנינו העיד, כי הייתה איזו התקרבות, לא ראה בבירור מה קרה. בהמשך אמר, שהייתה עמידה של פנים מול פנים, חושב שהייתה שם דחיפה קלה, אינו רוצה להגיד סתם, לא התעניין בזה. בהמשך, משלחצה עליו התובעת אמר, שראה אותם עומדים אחד ליד השני, והדגים תנועת דחיפה עם שתי ידיים מורמות לגובה המותניים. אחר כך, כאשר הדגים מה שראה בשנית, הפעם תנועת ההדיפה כוונה לעבר הכתפיים. לחוקר מח"ש ענה, שלא יכול לדעת אם הייתה סטירה או דחיפה, משמע, שלא שלל מתן סטירה, ואילו לסנגור אישר, כי אינו יכול לשלול את גרסת הנאשם, שמה שקרה זה בסך הכול בלימת הצעיר, משהלה התקרב אליו כשידיו מאחורי הגב. לשאלת ביה"ד, אם נוצר מגע בין הנאשם לנער השיב, כי ראה רק התקרבות ומה שקרה אחר כך לא ראה ולא זוכר.

מדובר, אפוא, בעדות לא עקבית, המשנה פנים מרגע לרגע, עדות עליה אין לסמוך ואין לקבוע על פיה ממצאים.

גם על עדותו של עת/2, מפקדו של הנאשם, אי אפשר להישען לשם קביעת ממצאים, שכן עפ"י עדותו לא ראה את המגע הפיסי שהיה בין הנאשם לנער, בטענו כי זה היה מוסתר. לדבריו, ראה רק את תנועת היד שהושטה לעבר החלק העליון של גופו של הנער.

בהדגמו בפני ביה"ד את מה שראה, תאר העד הושטת יד לעבר הכתף של הנער ודחיפת הכתף לאחור. אמר, שלא ראה את הילד, כי הוא היה בהפרש גבהים, גם לא ראה נגיעה בכתף. **"ראיתי תנועת יד לעבר הכתף, לא ראיתי אם עף לו הכתף או החזה או הפנים, בגלל זה אמרתי חלק עליון"**. העד דיבר על כך שקשר העין שלו עם הנאשם מרגע שהנאשם ירד למטה לא היה רציף, וכל האירוע נמשך מספר שניות.

גם לגבי עד זה ההתרשמות הכללית הייתה, שמשתדל הוא שלא לסבך את הנאשם. ניכר היה עליו שמעדיף היה שלא להעיד וכי כל האירוע הזה רק גרם לו לטרדה ולהסתבכות שלו בעצמו. עת/2, אשר ישב ליד הנאשם במיניבוס ועמד בדלת בעת האירוע, לכאורה יכול היה לתמוך באחת הגרסאות, אלא שמעדותו עלה בבירור, כי אינו זוכר כלל את המקרה. הנ"ל העיד, כי אינו זוכר

הרבה מן האירוע. בעדותו הראשית שהייתה קצרה למדי מנינו לפחות 7 פעמים בהן אמר שאינו זוכר או לא יודע, בחקירתו הנגדית סיפר על כך שמאז המקרה נפגע קשה בשתי תאונות וגם זיכרוננו נפגע. בסוף עדותו אף הודה שאינו "סגור הרמטית" על תיאור המגע המדויק שהיה שם בין הנאשם לנער.

זאת ועוד, בתארו את השימוש בכוח הדגים הדיפה בשתי ידיים בחזהו של הנער, בעוד שגרסת הנאשם דיברה על הנפת יד אחת לעבר כתפו של הנער. יוצא, אפוא, שדווקא גרסת עת/3 המדברת על יד אחת היא הקרובה יותר לגרסת הנאשם ולא גרסת עד ההגנה אשר נקרא להעיד מטעם הנאשם ביחס לנקודה זו.

הנאשם מסר בפנינו גרסתו בבטחה, אגב שמירה על הגרסה שמסר במח"ש, כי רק הדף את הנער, יחד עם זאת, נטע בליבנו ספק באשר לאמינותו לגבי נקודה זו. לא נוכל שלא להביע תמיהה על כך שרק בעמדו מעל דוכן העדים ציין הנאשם לראשונה, כי הנער שהתקדם לעברו היה אותו הנער שנראה מרים אבן. עובדה זו לא אוזכרה על ידו בהודעתו במח"ש. עוד תמוהה בעינינו העובדה שהצליח לקלוט את דמותו של הנער מתוך קבוצת הנערים שעמדה שם בשניות הבודדות בהן המיניבוס חלף על פניהם. דומה, כי לקראת עדותו במשפט אירגן הנאשם את גרסתו מחדש, כך שתישמע משכנעת יותר. נראה, כי ההשלמה הנ"ל באה לחזק את קו ההגנה בו בחר, שנהג הגנה עצמית, ולשם כך בחר לייחס את הרמת האבן לאותו נער.

הכרעה

מכל המקובץ עד כה עולה, כי לבד מעדותה של עת/3, לה כאמור הענקנו את מלוא המשקל הראייתי, אין אנו סומכים על מי מהעדים שהעידו בפנינו בכל הנוגע לליבת המחלוקת. במצב ראייתי זה, נתנו דעתנו לכך שעדותה של עת/3 עדות יחידה היא, ושקלנו בקפידה אם ניתן להסתפק בה לבדה כבסיס להרשעה. לאחר בחינת עדותה, נחה דעתנו, כי מדובר בעדות ישירה ומוצקה, אשר די בה כדי לבסס על פיה ממצאים. בהסתמך על דבריה, אנו קובעים, כי הנאשם סטר בפניו של הנער כמיוחס לו בכתב האישום.

לאחר שקבענו, בהתבסס על עדותה של עת/3, כי הנאשם סטר בפניו של הנער, ובהעדר כל הסבר מצדו של הנאשם למתן הסטירה, מאליה מתבקשת המסקנה, כי המכה ניתנה שלא כדין.

סוף דבר, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירת שימוש בכוח שלא כדין, כמיוחס לו בכתב האישום.

ניתן והודע היום, ה' בניסן תשע"ב, 28.3.12, במעמד הצדדים.

שופט	אב בית הדין	שופט
עו"ד מנשה יוגב	תנ"ץ רונית קמינסקי, נשיאה	נצ"ם דורית יניב

גזר דין

הנאשם, שוטר חובה במג"ב, הורשע כמפורט בהכרעת הדין, בעבירת שימוש בכוח שלא כדין, עבירה על סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

בטיעוניו לעונש עמד התובע על חומרת עבירת השימוש בכוח, אשר מעצם טבעה היא עבירה חמורה. לדבריו, מעשה הנאשם אשר לא משל ברוחו ונתן סטירה לנער, אינו יאה, אינו מקובל ואין לעבור עליו לסדר היום.

באשר לנסיבותיו האישיות, ציין התובע, כי הנאשם הנו שוטר חובה במג"ב, התגייס לפני כ-3 שנים, ובעוד כ-4 חודשים אמור להשתחרר. את כל שירותו עשה במג"ב עוטף ירושלים בתפקיד לוחם, וחרף החיכוך המתמיד עם האוכלוסייה במהלך אותה תקופה, עברו המשמעת נקי, למעט הערה אחת שאינה ממין העניין. בהערכה תקופתית שנערכה לו הוערך על ידי מפקדיו בציון מעולה 2.

באשר לעונש, אמר התובע, כי במקרה זה התלבטה התביעה אם לסטות ממדיניות הענישה הנהוגת בביה"ד, לפיה בעבירות שימוש בכוח מוטלים עונשי נזיפה חמורה וקנס כספי. נוכח הצורך הברור במניעת התרחשות מצבים דומים של שימוש בכוח, במיוחד כאשר היו עדים לאירוע שוטרים אחרים, הגיעה התביעה למסקנה כי יש לדבוק במדיניות הענישה הרגילה. משכורתו של הנאשם הינה משכורת של שוטר חובה לוחם ונאמדת בסך 700 ש"ח. לאור האמור עתר ב"כ התביעה לעונשי נזיפה חמורה וקנס כספי.

בפתח טיעוניו אמר הסנגור, כי עפ"י קביעת ביה"ד התרחש אירוע אשר לא היה צריך להתרחש. עם זאת ביקש להזכיר, כי מדובר באירוע שקדמה לו פרובוקציה.

באשר לדברי התובע, שהתייחס בטיעוניו לטיב עדויות עדי התביעה, אמר הסנגור, כי טבעי הדבר שאנשים חשים חוסר נוחות לדווח על עמיתים ואין הנאשם צריך להינזק מכך בכל הנוגע לעונש. הסנגור ציין, כי הנאשם יליד 1991, לוחם בעוטף ירושלים, מתגורר בצפון. הודות לטיב השירות שלו היה אמור לצאת לקורס מ"כים, אך בשל התיק בביד"ס נמנעה יציאתו. גם קידומו לדרגת סמ"ש עוכב בעטיו של האירוע הנדון.

עוד אמר, כי הנאשם שוקל להתגייס לשירות קבע, בתקווה שהאירוע הנדון לא יהווה עבורו מכשול לכך.

הנאשם הוא בן למשפחה ששלושת אחיו הבוגרים שרתו בצה"ל. אביו נהרג בתאונת דרכים בהיותו בן 3, אחיו הבוגרים עזבו את הבית והוא נותר לגור עם אמו ואחיו הצעיר. האם עקרת בית והוא נידרש לסייע בכלכלת המשפחה. קיבל אישור לעסוק בעבודה נוספת (הוגש אישור).

לאור האמור, ובמיוחד בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולעובדה שהאירוע החל על רקע פרובוקציה ביקש הסנגור שנסתפק בעונש נזיפה.

מפי הנאשם שמענו, כי הוא מצטער על האירוע. עוד אמר, כי הוא היה רוצה להמשיך לשרת בקבע.

בתום הטיעונים לעונש, נענינו לבקשת ב"כ הנאשם לצרף מכתב המלצה שכתב אודותיו מפקד הפלוגה של הנאשם וכן תעודות הערכה, מסמכים אותם שכח הנאשם להביא עמו לדיון. מסמכים אלו אכן הומצאו לנו למחרת היום.

על עבירת השימוש בכוח שלא כדין נאמר כבר בביה"ד חזור והגד, כי היא מן העבירות החמורות שבעבירות המשמעת, יחד עם זאת הלכה היא כי כל אירוע ייבחן על פי נסיבותיו.

בענייננו, החומרה שבמעשיו של הנאשם היא בכך שלא השכיל לפעול כמצופה משוטר הנקלע לאירוע שנסיבותיו דומות, שידע לנהוג בתבונה ובריסון עצמי חרף כל התנהגות קנטרנית ומתריסה נגדו. תגובתו של הנאשם, במתן סטירה שלא לצורך, פעולה שיש בה כדי לפגוע ולהשפיל, הייתה מיותרת וחסרת אחריות, שכן עלולה הייתה להסלים את המצב ולהביא לפרוץ מהומה במקום.

יתירה מכך, המעשה נעשה בפומבי, לנגד עיניהם הצופות של אנשים שנכחו בסביבה, כך שבתגובתו הנמהרת והבלתי מאופקת פגע בתדמית המשטרה.

בצד החומרה שפורטה לעיל לנאשם נסיבות משמעותיות לקולה. בראש ובראשונה טיב שירותו המצוין. על כך למדנו מהערכתו התקופתית בה הוערך בציון מעולה 2, מתעודות ההערכה וההצטיינות שהעניקו לו מפקדיו בגין היותו שוטר למופת, הדבק במשימותיו, וממכתב מפקד הפלוגה המשבח אותו כשוטר מצטיין, אמיץ, יסודי, אחראי, משקיע ונעים הליכות. גם עברו המשמעותי נקי, זאת חרף העובדה שמהלך כל שירותו היה כרוך בחיכוך יום יומי עם אוכלוסייה לא פשוטה.

עוד מצאנו להתחשב בנסיבותיו המשפחתיות של הנאשם ובמצוקתו הכלכלית, כפי שפורטה בפנינו על ידי ההגנה.

לאחר ששקלנו את מכלול השיקולים שפרטנו לעיל, בשים לב לטיב שירותו המצוין של הנאשם ולמצבו הכלכלי, החלטנו לפנינו משורת הדין שלא לכלול בגזר הדין רכיב ענישה שיש בצדו פגיעה כלכלית.

אשר על כן החלטנו להשית על הנאשם את העונש הבא :

נזיפה חמורה.

ניתן והודע היום, י"א ניסן תשע"ב, 3/4/12, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט	אב בית הדין	שופטת
_____	_____	_____
עו"ד מנשה יוגב	תנ"ץ רונית קמינסקי, נשיאה	נצ"ם דורית יניב

גזר דין**כללי**

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, והורשע בהחזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות משטרת ישראל, עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 14 באוקטובר 2011, בשעות הבוקר, בתחנת הדלק "סונול" שעל כביש החוף באזור נתניה (להלן "התחנה"), שכח הנאשם את תיקו המבצעי ובתוכו אקדחו האישי. משהבחין הנאשם באובדן התיק – בחלוף כ-10 דקות מאז עזב את התחנה – ובעוד הוא עושה מיד את דרכו חזרה אל התחנה, נמסר לו כי את התיק ובו האקדח מצא אזרח מתחת לכיסא בתחנה. זמן קצר לאחר מכן הושב התיק עם האקדח שהיה בו לנאשם.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בא-כוח התביעה ביקש מבית הדין להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס. לדבריו, אקדח הוא כלי מסוכן ויש חשיבות רבה להקפיד על הוראות נשיאתו ככתבן וכלשונן. אך מזל הוא שפקד את הנאשם – כמו גם את המשטרה – בכך שאת האקדח מצא אזרח הגון שדאג להשיבו לידי המשטרה. לקולה ציין התובע כי הנאשם משרת בחיל משנת 1993 בתפקידים שבהם מקדם החיכוך עם האזרח הוא גבוה ביותר, ואף על פי כן עברו של הנאשם נקי, וזו לו מעידתו הראשונה. עוד הוסיף שיש לזקוף לטובת הנאשם את העובדה שהוא הודה מיד בטעותו: הן בפני הקצין הבודק שמונה לבדוק את אירוע אובדן האקדח הן בפני בית הדין. התובע הגיש לבית הדין את תמצית הערכותיו התקופתיות של הנאשם לשנים 2008-2012 מהן עולה כי הנאשם הוא שוטר חיובי ביותר שמפקדיו העריכו אותו בציון 'מעולה 1'. ברוב המקרים הוא הוערך כ'טוב יותר מן האחרים בקבוצה', ובשנת 2009 אף כ' הרבה יותר טוב מאחרים בקבוצה'. התובע הוסיף כי העונש לו עתרה התביעה בא בגדר המדיניות הנוהגת. לתמיכה בעונש המבוקש צירף התובע את פסקי הדין בתיקי ביד"ם: 37/11, 3/10 ו-8/11. לדבריו, אין לסטות ממדיניות הענישה במקרה דנן חרף הנימוקים לקולה משום שיש לשמר את המסר שבחשיבות השמירה על הנשק לכלל המשרתים במשטרה הנושאים נשק כמעשה של יום-יום. לדעת התובע, ניתן לתת ביטוי לנסיבות המקלות ברכיב הקנס שאת גובהו, אם יינתן, הוא מותיר לשיקול דעת בית הדין.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

הנאשם ייצג את עצמו בדיון שלפניי. כעד אופי מטעמו העיד הנאשם את [REDACTED] שהיה מפקדו של הנאשם עד לאחרונה וגם הכירו מתפקידים קודמים אותם מילא. לדבריו, הנאשם בנה במו ידיו את משרד הבילוש בתחנה והפך אותו לחוד חנית בלחימה בפשיעה. העד

הוסיף שהנאשם הצליח במקום שבו אחרים לפניו נכשלו והצליח לגייס סוכן סמוי לתחנה לאחר שניסיונות קודמים של 15 שנה כשלו. הנאשם הוביל ותרם לירידה בפשיעה ובחשיפת עבירות. העד ציין כי הנאשם ישר, אמין, נכון תמיד להושיט עזרה, פועל בנחישות ובמקצועיות ומקיים יחסי עבודה מצוינים עם פקודיו ועמיתיו. לדבריו, הנאשם הוא קצין מאוד ממושמע והאירוע נשוא תיק זה הוא בגדר מעידה חד-פעמית של הנאשם שאינה מאפיינת אותו כלל.

הנאשם עצמו הביע לפניי חרטה וצער כנים על מעשיו. הוא ציין כי מבחינתו אירוע אובדן האקדח הוא אירוע יוצא דופן שאינו מאפיין את אורחותיו כלל וכי בעבורו היה האירוע טראומתי במיוחד. הנאשם הוסיף כי הוא הרגיש כמי ששב לחיים משנמצא האקדח. לדבריו הוא הפיק לקחים באופן מיידי ומקפיד לחדד לעצמו ולפקודיו את כל ההוראות הנוגעות לנשיאת נשק.

הנאשם הגיש לבית הדין תעודות הערכה וחוות דעת רבות מהן עולה כי הנאשם הוא קצין מוערך ביותר, מקצועי, יוזם, בעל הישגים מעולים בתחום הלוחמה בפשיעה, מפקד למופת ובעל מסלול שירות מצוין. בשל כל אלה, בין השאר, נמצא הנאשם ראוי לקידום לדרגת רפ"ק. קידום שלדבריו הנאשם עוכב בשל התיק דנן.

אשר למקרים נשוא פסקי הדין שהגיש התובע ביקש הנאשם להבדיל אותם מעניינו שלו בעיקר בשניים: האחד – בכל שלושת המקרים הנשק לא נמצא, השני – הנאשמים באותם מקרים הבחינו באובדן לאחר זמן רב יחסית בעוד שהוא הבחין באובדן לאחר דקות ספורות.

בשל כל אלה ביקש הנאשם מבית הדין כי יטיל עליו עונש של נזיפה בלבד וקנס.

דיון

הנאשם הורשע בהחזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות משטרת ישראל, עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק.

פקודת המטה הארצי: 15.05.09 – "נשיאת נשק משטרתי על ידי איש משטרה ואבטחתו" קובעת בסעיף 4 ד (5) שבה כי שוטר רשאי לשאת אקדח בתיק אישי, ובלבד שהשוטר אוחז בתיק "אחיזה ידנית הדוקה".

בעניינו הרפה הנאשם מאחיזה בתיקו כמפורט לעיל.

העבירה שבה הורשע הנאשם היא ביסודה עבירה התנהגותית של יצירת סיכון של נזק לאדם. לשמחתנו משנמצא האקדח בְּטֵל הסיכון לנזק. ואולם אין בכך כדי לבטל את המצב המסוכן שיצר הנאשם מעת שהרפה אחיזתו מן התיק, גם אם המצב המסוכן שיצר היה לפרק זמן קצר ביותר.

אין להקל ראש בחשיבות ההקפדה על שמירתו של נשק. הזנחת נשק הביאה בעבר לא אחת לאסונות כבדים בין אם על ידי הגעתו לידיים לא מיומנות ובין אם על ידי הגעתו לגורמים עוינים או פליליים שעשו בו מעשים נפשעים.

בבוא בית הדין לגזור את דינו של הנאשם עליו להביא בחשבון את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם. ולאחר שהביא בחשבון את אלו עליו למצוא את נקודת האיזון הראויה ביניהם.

הנאשם הותיר עליי רושם חיובי ביותר ונסיבותיו האישיות, כפי שנמנו לעיל, הן יוצאות דופן במצינות. גם נסיבות העבירה שלפניי פחותות בחומרתן, כפי שטען בצדק הנאשם, מן התקדימים שהביאה התביעה. הנאשם קיבל עליו אחריות מלאה על מעשיו, ניכר עליו שחרטתו וצערו על האירוע עמוקים וכנים, ואין לי ספק שמאז המקרה ואילך הוא מקפיד ויקפיד ביתר שאת עם עצמו ועם פקודיו.

עם זאת, צודק ב"כ התביעה שדווקא בעבירה קא עסקינן יש חשיבות יתרה בהרתעת הרבים. במשטרת ישראל אלפים רבים של שוטרים הנושאים עִמָם נשק כעניין של יום-יום. בנשיאה של נשק שלא על פי ההוראות לנשיאתו יש פוטנציאל לסיכון חיים ברמה גבוהה, ודי בהסחת דעת קלת-ערך כדי להביא למימוש של הסיכון.

אשר על כן ונוכח הצורך לתת משקל של ממש לאינטרס הציבורי של הרתעת הרבים בעבירה זו – על הנסיבות המקלות של הנאשם לסגת לטובתו של אינטרס זה. עם זאת, יינתן להן ביטוי בגובה הקנס.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ואתה נסיבות לחומרה ולקולה אני משיתה על הנאשם את העונשים שלהלן:

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 300 ₪.

ניתן והודע היום, י"א אייר תשע"ב, 3/5/12, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור לבית הדין לערעורים תוך 45 יום מהיום.

שופטת בית הדין _____

סניף ציפי דוד-גולדברגר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה על סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006. הודאתו זו באה בהמשך לכך שבינו לבין מח"ש נכרת הסדר טיעון, במסגרתו הוסכם כי עניינו של הנאשם יועבר מפסים פליליים למשמעתיים וכי יודה בפנינו בעובדות כתב האישום כפי שנוסחו על ידי מח"ש.

מעובדות כתב האישום בהן הודה עולה, כי נגד גיסו של הנאשם הוגשו כתב אישום בגין עבירת אלימות במשפחה, ובקשה למעצר עד תום ההליכים. ביום 31.8.2011 במסגרת דיון בבקשת המעצר, קבעה השופטת שהגיס ישוחרר לחלופת מעצר בפיקוחו של הנאשם, אשר נכח בדיון והוצג לבית המשפט כשוטר. בהחלטת השופטת נקבע כי הגיס ישהה בבית הנאשם במעצר בית מלא וכי הנאשם יפקח עליו באופן צמוד, 24 שעות ביממה. להבטחת תנאי השחרור חתם הנאשם על ערבות בסך 10,000 ₪. הנאשם לא דיווח למפקדו על התחייבותו.

ביום 22.11.11 נתפס הגיס מחוץ לבית הנאשם, כשהוא מפר את תנאי מעצר הבית וכשהנאשם אינו מפקח עליו. הנאשם לא דיווח לבית המשפט על הפרת תנאי השחרור של גיסו.

עוד נאמר בכתב האישום כי בכך שהציע את ביתו כחלופת מעצר לגיסו ולא דיווח על כך למפקדו, ובכך שהתחייב לפקח על גיסו, הפר הנאשם את הוראות נוהל אמ"ש 10.03.13 ועבר עבירת אי מילוי הוראה. בכך שלא עמד בהתחייבויותיו על פי החלטת בית המשפט כמפקח על גיסו, עבר הנאשם עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

בפתח הדיון ביקשו הצדדים כי נמשיך את ההליכים בתיק, חרף פרישתו של הנאשם מן החיל ביום 30.4.12, היום שקדם ליום הדיון. התובעת אף הודיעה על הסדר הטיעון עם מח"ש, והוסיפה, כי אין הסכמה באשר לעונש.

נוכח מהות העבירה והחשיבות שבמיצוי ההליך נעתרנו לבקשה והורנו על המשך ההליכים.

בטיעוניה לעונש עמדה התובעת על חומרת המקרה בגינו הורשע הנאשם. לדבריה, הנאשם לקח על עצמו לפקח על גיסו אשר נגדו הוגש כתב אישום חמור מאד בגין עבירה שעניינה אלימות במשפחה, וזאת כדי לאפשר לו חלופת מעצר תחת מעצר עד תום ההליכים. הנאשם התחייב בפני ביהמ"ש כי מעצר הבית יתקיים בביתו והפיקוח יהא צמוד, ולהבטחת תנאי השחרור חתם על ערבות בסך 10,000 ₪.

את ההתחייבות הנ"ל ביצע הנאשם מבלי לדווח דבר למפקדו, כמתחייב בנוהלי המשטרה. לדבריה הנוהל אוסר באופן מפורש על שוטר להציע את עצמו כמפקח על עצור במעצר בית כמו גם את

ביתו כחלופת מעצר, זאת כיוון שהארגון רואה בכך דבר פסול בעל השלכות העלולות לפגוע באינטרסים עליהם מנסה הארגון להגן.

עוד אמרה התובעת כי אין לקבל כל טענה בדבר אי הכרת הנוהל, וודאי לא כאשר מדובר בשוטר וותיק בחיל כדוגמת הנאשם. זאת ועוד, מצופה מכל שוטר שיפעיל שיקול דעת ושכל ישר ושיבדוק מה הן המגבלות המוטלות עליו.

נסיבה נוספת לחומרה רואה התביעה בכך שהנאשם הציג עצמו בפני ביהמ"ש כשוטר במשטרת ישראל ויתרה מכך, משהפר המפוקח את תנאי השחרור לא דיווח על כך לבית המשפט.

בהתנהלותו זו, טענה התובעת, מעל הנאשם לא רק באמון שנתן בו הארגון אלא אף באמון שנתן בו ביהמ"ש. הנאשם זלזל בהוראות ביהמ"ש ורמס אותן ברגל גסה.

לדעת התביעה, בשל הפגיעה התדמיתית הקשה בארגון בעיני ביהמ"ש, מדובר ברף העליון של עבירת ההתנהגות הבלתי הולמת.

בעקבות הפרת ההתחייבות של הנאשם חילט ביהמ"ש את דמי הערבות בסך 10,000 ₪ עליהם חתם הנאשם. לטענת התובעת אין לראות בחילוט הערבות נימוק לקולה אשר יש בו כדי להשפיע על מתן עונש קנס.

כנסיבה לקולה, ציינה התובעת, את הודאת הנאשם אשר חסך בכך זמן שיפוטי יקר.

עוד אמרה התובעת, כי הנאשם שרת בחיל משנת 1989, ועל פי המרשם המשמעתי שלו מתברר כי בשנת 1994 נשפט בבית משפט השלום בגין עבירות שיבוש הליכי משפט והשמדת ראיה, ונגזרו עליו 60 שעות של"צ, ללא הרשעה.

כמו כן לנאשם 3 הרשעות בפני דן יחיד, האחת משנת 2008 בגין התנהגות שאינה הולמת שוטר ובגין אי מילוי הוראה, הרשעה נוספת מאותה שנה בגין אי מילוי הוראה והרשעה נוספת משנת 1994 בגין עבירת התרשלות. בשנת 2010 נרשמה לו הערת מפקד שעניינה הופעה לא נאותה.

לדעת התובעת בשל הדמיון שבין העבירות בהן הורשע בעבר לעבירות בגין הורשע במקרה דנן, אפשר לומר כי הנאשם כשל בהבנת נהלי המשטרה.

באשר לעונש המבוקש, אמרה התובעת, כי לאור חומרת המעשים סברה התביעה מלכתחילה כי אלה מצדיקים עונש של הורדה בדרגה לתקופה קצובה. יחד עם זאת, לאחר שערכה התביעה בדיקה והתחוויר לה המשמעויות הכספיות הנובעות מהטלת עונש כזה, הן באשר למידת הפגיעה השכרית בקצבה והן באשר לפגיעה הקשה במענק הפרישה, סברה שאין זה מידתי להטיל עונש של הורדה בדרגה.

לאור האמור לעיל עתרה התביעה לעונש של נזיפה חמורה וקנס כספי גבוה, ככל שביה"ד מוסמך לפסוק בנסיבותיו של הנאשם.

בטיעוני הסנגור לעונש פתח ועמד על חוסר ההגינות של התביעה בכך שבטיעוניה לעונש ניצלה את המידע שהביא הוא לידיעת התביעה בדבר חילוט הערבות.

לגופו של עניין, טען הסנגור, כי הנאשם אכן טעה בהתנהגותו, אך במקרה זה אין מדובר רק בכשל של הנאשם, אלא בכשל של המערכת כולה. לדבריו, מעולם לא נתקל במקרה בו ביהמ"ש התיר לנאשם לצאת למעצר בית כנגד חתימה של מפקח אחד בלבד.

הסנגור סיפר כי הנאשם התבקש לקחת על עצמו את הפיקוח רק למשך ימים ספורים, עד שאחיותיו של העצור תוכלנה להחליפו, והוא מצא עצמו במצב מאד עדין, כאשר מצד אחד הוא שוטר ומצד שני אשתו, אחות העצור, מפצירה בו שיאפשר את שחרורו של אחיה. לדברי הסנגור חרף העובדה שאמרו לשופטת כי זה לימים אחדים, הדבר נמשך חודשיים ואיש לא שאל מה קורה. עם חלוף הימים הנאשם פנה לרכז החקירות בתחנה ואמר לו שאינו יכול לפקח עוד על גיסו וביקש שיעשה משהו. הרכז ניסה להרים טלפון לחקירות אלא שלא ענו לו והעניין התמסמס. ימים אחדים לאחר מכן פנה הנאשם לקצינת המבחן עם אותה תלונה. לדבריו המערכת כולה ידעה, בית המשפט, הפרקליטות, תובעים, שוטרים, מפקדים ולא עשו דבר.

לתמיכה בטענה זו הגיש הסנגור מכתב עליו חתום סמת"ח התחנה, אשר נכתב ימים רבים לפני הפרת מעצר הבית. לדברי הסנגור, אין זה עולה על הדעת שסגן מפקד התחנה ידע ששוטר שלו מפקח על עבריין של אותה תחנה, ולא יתרה בו. לדבריו, גם בתביעות של המשטרה וגם בפרקליטות ידעו ושתקו, לא מנעו את העבירה אלא המתינו שיבצע עבירה על מנת להגיש כתב אישום.

לדבריו, הנאשם עומד היום לדין ומשלם על מעשיו, הן בכך שחילטו לו את הערבות בסך 10,000 ₪, הן בכך שמנעו ממנו את הארכת השירות בשנה, והן בקיום ההליך דנן. באשר לטענת התביעה שחזרה ודיברה על חומרת המעשה של הנאשם, אמר הסנגור, כי אכן מדובר בעבירה, אך אין מדובר ברף העליון של העבירות הבאות לפתחו של בית הדין, יש עבירות חמורות יותר.

באשר לעברו המשמעותי של הנאשם, רוב העבירות המיוחסות לו הן ישנות, רק עבירה אחת היא משנת 2010.

הסנגור עמד על הערכותיו התקופתיות של הנאשם מהשנים 2010 ו-2011 בהן הוערך בציון טוב מאד ונאמר עליו שהוא שוטר וותיק, אדיב, בעל תודעת שירות, מקובל מאד על חבריו, ממושמע, מקיים את ההוראות והנהלים וכד'.

כן הגיש הסנגור תעודות הוקרה והצטיינות ממקום עבודתו הקודם של הנאשם.

באשר לחילוט הערבות, טען הסנגור, כי בניגוד לדעת התובעת הוא סבור כי כן מדובר בעונש. בנוסף לכך, מצבו הכלכלי של הנאשם הוא בכי רע, לנאשם חובות העולים על יתרת החובה בסך 40,000 ₪ שבדפי חשבונו בבנק.

במצב דברים זה, כאשר הנאשם הודה במיוחס לו, הביע חרטה כנה, לקח אחריות מלאה על מעשיו, פרש מהמשטרה ואין עוד כל חשש שיעבור על הוראותיה, ונוכח כישלונה של המערכת, מצבו הכלכלי הקשה, גילו המתקדם, ולאור העובדה שהלקח נלמד - על בסיס כל הנסיבות האלה, האינטרס הציבורי לא ייפגע אם ביה"ד יסתפק בעונש של נזיפה בלבד, ללא רכיב כספי.

בסיום טיעוני הצדדים הוגשו בהסכמה שני פרוטוקולים מדיוני ביהמ"ש השלום בפתח תקווה בתיק מ"ת 383-02-11.

הנאשם בדבריו בפנינו הביע צער, אמר שהוא מתרגש, שקיווה לצאת לגמלאות בראש מורס והוא מבקש את התחשבות ביה"ד.

לא נוכל שלא להביע את תחושתנו הלא נוחה מטיעוני ההגנה.

אף שבטיעוניו ציין הסנגור כי הנאשם מודה במעשים המיוחסים לו, את החלק הארי שבהם הקדיש להפניית אצבע מאשימה לעבר אחרים, באמרו שהמערכת כולה כשלה – שופטת ביהמ"ש, מפקדים, תובעים, שוטרים, הפרקליטות ומי לא...

לטעמנו, אין לנאשם להלין אלא על עצמו. הנאשם הוא ששגה בהכניסו את עצמו למצב הבעייתי של הצעת ביתו כחלופת מעצר לעצור המואשם בעבירת אלימות קשה ופיקוח על תנאי שחרורו, מצב אותו בדיוק בא למנוע הנוהל המשטרתי האוסר באופן מפורש על מהלך כזה. הנאשם אף שגה בכך שלא מילא את התחייבותו כלפי ביהמ"ש לפקח על העצור באופן צמוד. הוא המשיך את מהלך חייו הרגיל בצאתו מידי יום למשמרתו, מבלי שתהא לו כל שליטה על מעשיו של העצור בעת העדרו מביתו. כישלון מעשיו של הנאשם עוד הלך וגבר כאשר לא דיווח לביהמ"ש שעה שהתברר לו כי המפוקח מפר את תנאי שחרורו מהמעצר.

איננו רואים נימוק לקולה בטענותיו, כי פנה לרכז החקירות ולקצינת המבחן והלין על קשייו בפיקוח על העצור. טענות אלו תוארו על ידי בא כוחו באופן הבא:

אל רכו החקירות פנה ואמר "אני לא יכול יותר לפקח תעשו משהו, אתם התביעה, המשטרה, תעשו משהו".

אל קצינת המבחן פנה ואמר "אני לא יכול יותר, אני מסיר מעלי אחריות".

כבר בפניותיו לגורמים אלה ניכרת הנטייה להטיל על אחרים את נטל הטיפול בבעיה אליה הכניס עצמו, טיפול ששומה היה עליו לשאת על שכמו. כשוטר ותיק, וכמי שהחובה לפקח על העצור הוטלה עליו ע"י בית המשפט, היה עליו להבין, כי הגורם המוסמך לשחררו ממחויבותו הוא בית המשפט, ולא כל גורם אחר.

שותפים אנו לדברי ביהמ"ש אשר אמר על הנאשם כך, כאשר נדרש לדון בבקשה לחילוט הערבות עליה חתם הנאשם: "גם מבחינתו של המפקח מדובר בהפרה בוטה, המפוקח לא נמצא במקום בו היה צריך להימצא וגם לא תחת פיקוח. לא למותר לציין שהמפקח לא דיווח על כך. בוודאי לא למותר לציין שמדובר במי שמשרת במשטרת ישראל וברי שהדברים ידועים לו היטב".

מעשיו של הנאשם בהפרו את הוראות המשטרה ואת הוראת בית המשפט, ובהתנהגותו שפגעה פגיעה קשה בתדמית המשטרה חמורים עד מאד בעינינו. גם בעניין זה אין אנו רואים עין בעין עם ב"כ הנאשם אשר טען כי העבירות אותן עבר הנאשם במקרה זה אינן ברף העליון של העבירות הבאות לפתחו של ביה"ד.

עברו המשמעותי של הנאשם מהווה אף הוא נסיבה לחומרה. לחובתו הליך פלילי בו נמצא אשם בעבירות שיבוש הליכי משפט והשמדת ראיה, וכן 3 הרשעות בפני דן יחיד והערת מפקד, בגין אי מילוי הוראה, התרשלות בתפקיד והתנהגות בלתי הולמת.

זאת ועוד, ממכתב סמת"ח פ"ת שהגיש לנו בא כוחו של הנאשם, ניתן היה ללמוד על אירוע פסול נוסף בו היה מעורב הנאשם, שיש בו במידת מה דמיון למקרה שבפנינו, כאשר התחייב בפני ביהמ"ש ללוות עצור השייך למשפחת פשע לאירוע משפחתי, התחייבות שחרגה מסמכותו, והיה צורך לפנות מידית לביהמ"ש ולחזור מאותה התחייבות.

לזכות הנאשם עומדות הודאתו המידית והערכותיו התקופתיות בהן הוערך בציון טוב מאד. בנוסף לכך, מצבו הכלכלי הקשה, יעמוד אף הוא לגד עינינו בעת גזירת הדין, כמו גם העובדה שנוכח פרישתו מהחיל, גובה הקנס אותו ניתן להטיל עליו הינו בשיעור של שני שליש שכר המינימום במשק, העומד על 4,100₪, וכי בשל פרישתו, פגיעה בדרגתו משמעותה פגיעה בסך 21,628₪ בגובה מענק הפרישה, ובסך 655₪ לחודש בגובה הקצבה. אין לחדד, כי לולא נימוק אחרון זה, לא היינו מהססים להשית על הנאשם עונש הורדה בדרגה, עונש ההולם את חומרת מעשיו.

סוף דבר, לאחר ששקלנו את מכלול הנימוקים לחומרה ולקולה, החלטנו להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- קנס בסך 2,700₪ שישולם בשלושה תשלומים שווים ורצופים.

ניתן והודע היום ט"ז באייר תשע"ב, 8 במאי 2012, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
נצ"מ דורית יניב תנ"צ רונית קמינסקי, נשיאה סנ"צ שלמה אפרתי

גזר דין**כללי**

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, והורשע בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006. על פי עובדות כתב האישום שבהן הודה הנאשם, בתאריך 3 בינואר 2009, בשעה 08:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם, קצין מודיעין, ביחד עם שני שוטרים נוספים למפעל ברחובות כדי לחפש אחר עצור שנמלט. בהגיעם למפעל, פגשו השוטרים במקום את המתלונן – קטין כבן 15 שנה – ושאלו אותו האם יש מישהו בחדר השמירה הסמוך לכניסה למפעל (להלן: "החדר"). לאחר שאלה זו הוכנס המתלונן לחדר על ידי השוטרים שהיו עם הנאשם, בעוד הנאשם נותר בסמוך אליו. באותו זמן בקעו מן החדר קולות – צלילי חבטות וקריאות של המתלונן – והנאשם על אף ששמע את הקולות, לא עשה דבר כדי להפסיק את האלימות שהפעיל מי מן השוטרים שהיו בחדר כלפי המתלונן.

כך, בחסכון רב ובלי שהתמונה העובדתית הבסיסית תיפרס במלואה לפני בית הדין – נוסחו העובדות בכתב האישום ושהנאשם הודה בהן כאמור. אין בכתב האישום פירוט של הזיקה שבין המתלונן לעצור שנמלט או הסבר מדוע הנאשם למד מן הצעקות והחבטות כי מופעלת אלימות כלפי המתלונן. עם זאת, על אף שכתב האישום נוסח בחסר – די בעובדות הכלולות כדי לבסס את יסודות העבירה שהנאשם הורשע בה. ואולם, יפה תעשה התביעה – במקרה דנן, המחלקה לחקירת שוטרים – אם בעתיד תנסח את עובדות כתב האישום באופן שיביא לפני בית הדין את התמונה העובדתית הדרושה, ובייחוד מקום שבו הנאשם מודה בכתב האישום, ובכך תמה למעשה "פרשת הראיות" לעניין הכרעת הדין.

הסדר הטיעון בין התביעה להגנה לא כלל גם הסכמה לעניין העונש. עם זאת, במסגרת ההסדר הוסכם כי התביעה תעתור לעונש מרבי של נזיפה וקנס, וכי שיעור הקנס יפחת במקצת מ-500 ₪. ב"כ התביעה ציין לפנינו כי מלכתחילה הואשם הנאשם – כמו גם שני השוטרים שהיו עמו – לפני בית משפט השלום בראשון לציון. ואולם במסגרת הסדר שבין הנאשם ובין מח"ש, הועבר עניינו של הנאשם להליך משמעתי בבית הדין למשמעת.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בא-כוח התביעה ביקש מבית הדין להטיל על הנאשם את העונש המרבי שהוסכם שהתביעה תעתור לו כמובא לעיל. לדבריו, מדובר באירוע חמור שבו ננקטת אלימות של שוטרים כנגד אדם, והנאשם חָלַף שיפעל להפסקתה – מחשה ואינו עושה דבר.

אשר לשוטרים שהיו עם הנאשם באירוע, ציין ב"כ התביעה כי השוטר המכה הורשע בפלילים בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. השוטר הנוסף שהיה בחדר, קצין בדרגת הנאשם [REDACTED]

הורשע בסופו של דבר בביד"ם בהתנהגות שאינה הולמת ונדון, לפני כשנתיים, לנזיפה ולקנס בשיעור של 500 ₪ (תיק ביד"ם שמספרו 48/10).

לפיכך, מכוח קל וחומר ביקש התובע כי הקנס על הנאשם שלפנינו יפחת במקצת מ- 500 ₪. לקולה ציין התובע את שירותו הטוב של הנאשם שהוערך על ידי מפקדיו לאורך השנים האחרונות בציונים הנעים בין טוב מאוד 2 לבין מעולה 1, את חלוף הזמן – מעל שלוש שנים – מאז האירוע, ואת העובדה שעל אף שהנאשם משרת בחיל משנת 1997 בתפקידים המצויים בגרעין הקשה של העבודה המשטרתית, הרי שעברו אינו מכביד כלל. עברו כולל שתי הרשעות בדן יחיד: האחת משנת 2001 בגין התרשלות בשמירה על עצור, והשנייה משנת 2000 בשל אי מילוי הוראה. התובע הגיש לבית הדין את תמצית הערכותיו התקופתיות של הנאשם, תדפיס משמעתי וגיליונות שפיטה של ההרשעות שצוינו לעיל.

אשר לגיליונות השפיטה שהוגשו אנו מבקשים לציין כי אלו הוגשו בהסכמת הצדדים בסמוך לאחר הדיון. מהודעת ב"כ התביעה שנלוותה להגשת הגיליונות עולה כי הסכמת הצדדים נגעה לשניים בלבד (ג"ש 55/01 וג"ש 35/00). ואולם, בפועל הוגשו שלושה גיליונות שפיטה, ומהם שניים באופן חסר. נוכח האמור מצאנו לנכון להתעלם מג"ש 42/00 שהוגש אף הוא. טוב תעשה התביעה אם תבדוק היטב את המסמכים שאותם היא מגישה לבית הדין עובר להגשתם.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

סנגורו של הנאשם ציין לקולה את הזמן הרב שחלף מאז האירוע, את העובדה שחלקו של הנאשם פחות מחלקו של ■■■ היות שהוא – בשונה ■■■ – לא נכח בחדר עם המִּכָּה, את העובדה שהמתלונן הוא בן משפחה של העצור שנמלט, את העובדה שהעצור נמלט מתחנת משטרה בה היה עצור בשל גניבת רכב, וכי השוטרים היו עסוקים במרדף אחריו, וכן את עינוי הדין שנגרם לנאשם בעצם ניהול ההליכים הפליליים בבימ"ש שלום. עוד ביקש הסנגור לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהנאשם שוטר מצטיין הזוכה להערכה רבה ממפקדיו. הסנגור צירף את הערכותיו התקופתיות של הנאשם מהשנים האחרונות, מכתבי הערכה וגיליון ציונים מקורס קצינים ממנו עולה שציונו של הנאשם היה 96.

בשל כל אלה ביקש הסנגור מבית הדין כי יוטל על הנאשם עונש של נזיפה בלבד.

הנאשם עצמו הביע לפנינו חרטה וצער על מעשיו.

דיון

תפקידו של השוטר תפקיד קשה הוא. מלחמתו של הנאשם בפשיעה ראויה להערכה, כמו גם מלחמתם של השוטרים בכלל. ואולם התמודדות עם פשיעה שיש בה מוטיבציית-יתר או תסכול, כפי שמוכיח המקרה שלפנינו, סופה שהיא עלולה להביא את השוטרים עצמם להפר חוק שהם אמונים על שמירתו. ואין לך דבר הפוגע בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה יותר מאיש חוק שעה שהוא עצמו פורע חוק. ונמצא כי שכרה של המשטרה יוצא בהפסדה.

מצופה מכל אדם לעשות למניעת אלימות שהוא עד לה, בוודאי כאשר עסקינן בקטין מוכה. ועוד יותר מצופה משוטר, שאחד מתפקידיו המרכזיים הוא הגנה על בטחון הנפש והרכוש – שייעשה כן. קל וחומר – מקצין. מותר הקצין מן השוטר הוא בחובתו המוגברת לגלות איפוק, ריסון ולהפעיל שיקול דעת ראוי. לצערנו לא כך נהג הנאשם.

בבואנו לגזור את דינו של הנאשם עלינו להביא בחשבון את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם. העונש שהתביעה עתרה לו מקל עם הנאשם ונראה שאינו נותן משקל ראוי לאינטרס הציבורי. התביעה הבהירה כי היא רואה עצמה, ובצדק, כפופה לעונש שהוטל על [REDACTED]. בית הדין מביע תמיכה על ההסדר שננקט בעניינו של [REDACTED] ואשר על פניו נראה שהייתה בו הליכה רבה לקראתו על חשבון האינטרס הציבורי.

עם זאת, העונש המבוקש אינו חורג באופן קיצוני ובלתי מידתי מן העונש הראוי.

נוכח כל האמור לעיל ולאחר ששקלנו את טיעוני הצדדים ואת הנסיבות לחומרה ולקולה – הגענו למסקנה כי העונש לו עתרה התביעה ושעליו הסכימו הצדדים אינו חורג מרף הענישה המקובל המצדיק את התערבותו של בית הדין. אשר על כן החלטנו לכבדו.

סוף דבר

אנו משיתים על הנאשם את העונשים שלהלן:

- נזיפה
- קנס בסך 499 ₪.

ניתן והודע היום, כ"ד אייר תשע"ב, 16/5/2012, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק מגזר הדין למחלקה לחקירת שוטרים.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סנ"צ ציפי דוד גולדברגר נצ"מ דורית יניב סנ"צ מוטי אברגיל

גזר דין**כללי**

הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום שהוגש נגדה, והורשעה בהחזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות משטרת ישראל, עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 16 ביולי 2011, בשעה 18:30 לערך, בחניון של קניון "הקריון" (להלן "הקניון") בקריית ביאליק, הותירה הנאשמת את תיקה במושב האחורי של הרכב שבאמצעותו הגיעה לקניון ("הרכב"). בתוך התיק מצוי היה אקדח שסופק לנאשמת במסגרת שירותה במשטרה. עוד צוין בכתב האישום שרק משביקשה הנאשמת לשלם בעבור דבר-מה באחת מחנויות הקניון הבחינה בכך שהותירה את תיקה ברכב. מששבה לרכב התחווה לנאשמת כי תיקה ובו האקדח נגנב ממנו. עד למועד הגשת כתב האישום טרם נמצא האקדח.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בא-כוח התביעה ציין לחומרה את הסכנה הגלומה בהתרשלות שבשמירה על כלי-ירייה, את העובדה שהאקדח טרם נמצא, את כישלונה של הנאשמת להבחין בחסרון התיק עוד קודם. למשל, בעת הבידוק בכניסה לקניון. לדבריו הנאשמת כשלה אף בעצם הנחת התיק במושב האחורי של הרכב במקום להחזיקו בצמוד אליה. עוד ציין כי דינם של שוטרי החובה צריך להיות שונה וחמור משל שוטרי הקבע, וכי העונש שיש לגזור על שוטר חובה במשטרה צריך להיגזר לא מדינם של שוטרי הקבע במשטרה אלא מדינם של חיילים בצה"ל.

לעניין שיקולי הענישה הפנה התובע את בית הדין לגזר הדין שנתן בית דין זה בתיק ביד"מ 31/12 שבו נדון עניינו של שוטר קבע שנידון לנזיפה חמורה ולקנס, וכן לתיק ביד"מ 107/10 שבו נדון עניינו של שוטר חובה. במקרה האחרון השאיר שוטר החובה נשק ארוך – M16 – בגן ציבורי. הנשק נמצא ועל השוטר הושת עונש של ריתוק למשך 14 יום ונזיפה חמורה.

בנותנו משקל של ממש גם לאי מציאת האקדח ביקש התובע מבית הדין להטיל על הנאשמת עונש של ריתוק למקום השירות לתקופה שלא תפחת מ-28 יום, נזיפה חמורה ופיצויים בסכום של 800 ₪ שהם שיעור שווי האקדח.

בשל העובדה שהנאשמת משרתת במקום שאין בו סידורי לינה נדרשה התביעה גם לאפשרות המעשית של ריצוי הריתוק. בהקשר זה הפנה התובע לנוהל אמ"ש 10.02.02: "ביצועו של עונש ריתוק".

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

מטעם הנאשמת העידו מפקדיה: [REDACTED] שהיה מפקדה עד לאחרונה, [REDACTED] – מפקדתה בהווה. השניים הרעיפו תשבחות חמות על הנאשמת. רפ"ק [REDACTED] תיאר לבית הדין

את אופייה האחראי וחורף הגורלות של העבודה שמילאה הנאשמת במשל"ט שבפיקודו. לדבריו הנאשמת מילאה את תפקידה במקצועיות, במסירות, באמינות, בלויאליות, באחריות ומתוך גישה שיש בה רגישות ומודעות גדולה לאופן שבו יש לטפל בפונים למוקד 100. בכך לדבריו הביאה הנאשמת להצלחת המשל"ט ולהעלאת קרנה של המשטרה בציבור. ■■■ העידה על הנאשמת שהיא אחראית, אמינה, סבלנית, סובלנית ומבצעת את עבודתה באופן מדויק ויסודי. העדה הוסיפה שלמרות מקום מגוריה המרוחק מאוד – במושב ■■■ – הנאשמת מתייצבת לעבודתה בזמן ואין עמה כל בעיות משמעת. היא סומכת עליה לחלוטין והייתה שמחה מאוד לו יתאפשר לה לגייסה בעתיד.

באת כוחה של הנאשמת הדגישה בפנינו את העובדה שהנאשמת נטלה אחריות מלאה על מעשיה, דיווחה מיד למפקדה על הפריצה לרכב ועל גניבת האקדח ממנו, שיתפה פעולה בבדיקת המקרה והודתה מיד בעובדות המיוחסות לה בכתב האישום, ובכך חסכה מזמנם של עדים ומזמנו של בית הדין. לדבריה הנאשמת מודעת לחשיבות השמירה על הנשק ועוד קודם לאירוע דאגה לשמור עליו מכל משמר, לרבות באמצעות כספת שהנאשמת ביקשה מהוריה שירכשו לשם כך. עוד הוסיפה כי הנאשמת ביקשה להיות לוחמת במג"ב לאחר שנת שירות בנח"ל וכי היא חתמה על ויתור כדי שיתאפשר לה להתגייס למג"ב. את שירותה במג"ב עשתה הנאשמת במג"ב אילת בתפקיד של בקרית גבול. משנסגרה יחידת שירותה ביקשה הנאשמת לשרת במחוז ירושלים ובו היא משרתת עד היום. עובר לגיוסה התנדבה הנאשמת במסגרות שונות ורבות, לרבות שנת שירות במסגרת תנועת הנוער העובד והלומד. במסגרות התנדבותה עבדה הנאשמת עם בני נוער וקשישים ניצולי שואה והיא זכתה לתעודות הוקרה והצטיינות על כך. גם שירותה במשטרה מתאפיין במצוינות – לנאשמת הוענקה תעודת הערכה מיוחדת על תרומתה לקורס במלמ"ש שבו נטלה חלק והיא נבחרה להניח זר לצדו של המפכ"ל ביום הזיכרון.

הסנגורית הגישה לבית הדין תעודות הערכה שניתנו לנאשמת וכן הערכה תקופתית לשנת 2011 שעולה ממנה כי שירותה של השוטרת הוא חיובי ביותר והיא הוערכה בציון טוב מאוד 2.

אשר לעונש טענה הסנגורית כי לא יתכן שהמדיניות העונשית של התביעה תחמיר עם שוטרי חובה בהשוואה לשוטרי קבע במשטרה. לדבריה המדיניות של התביעה צריכה להיות הפוכה ויש להחמיר עם שוטרי הקבע היות שניסיונם המקצועי רב יותר, ולכן יש להחיל עליהם אמות מידה מחמירות יותר. הסנגורית הגישה לבית הדין את פסק הדין בתיק ביד"ס 3/10 שם נדון עניינה של שוטרת קבע שאבד לה אקדח שלא נמצא, והוטל עליה עונש של נזיפה חמורה, קנס וחוב מנהלי. כן הגישה את פסק הדין בתיק ביד"ס 107/10 שאוזכר בטיעוני התביעה לעונש, והיא ביקשה לאבחן אותו מן המקרה שלפניי בכך שלנאשמת שם הייתה הרשעה בדין יחיד בגין אי-מילוי הוראה בעוד שהנאשמת נטולת הרשעות קודמות.

בשל כל אלה ביקשה הסנגורית מבית הדין כי לא ימצה הדין עם הנאשמת ויטיל עליה עונש של נזיפה חמורה בלבד וקנס בשיעור שיביא בחשבון את משכורתה הדלה.

הנאשמת עצמה הביעה לפניי חרטה וצער כנים על מעשיה. היא ציינה כי תמיד הקפידה לשמור על האקדח. היא הוסיפה כי היא הבינה את החשיבות העצומה שבאבטחתו ולכן ביקשה מהוריה, עוד עובר למקרה, כאמור לעיל, לרכוש כספת לשמירתו. לדבריה, הרכב ננעל טרם שהיא עזבה אותו ובעת הבידוק בכניסה לקניון היא לא הבחינה בהיעדרו של התיק כיוון שהיא נכנסה אליו תוך

הצגת תעודת שוטר. משביקשה להשתמש בארנקה הבחינה בשכחת התיק. אז חזרה מיד לרכב ולצערה גילתה כי הוא נפרץ וכי תיקה, על תכולתו, נגנב. בסיום דבריה ציינה הנאשמת שכשתם שירותה במג"ב היא ביקשה לשרת במשטרה הכחולה היות שהיא רואה את עתידה במשטרה ובין שורותיה, בתום שירות החובה שלה בחודש יולי הקרוב, היא מבקשת להימנות.

דיון

הנאשמת הורשעה בהחזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות משטרת ישראל, עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק. היינו, הנאשמת הורשעה בשתי חלופות שבסעיף.

מטעמי נוחות, אדון תחילה בחלופה השנייה. פקודת המטה הארצי: 15.05.09 – "נשיאת נשק משטרתי על ידי איש משטרה ואבטחתו" (להלן "הפקודה") קובעת בסעיף 4 ה. שבה את כללי ההחזקה של נשק ברכב, כדלקמן:

איש משטרה לא יחזיק כלי נשק כלשהו ברכב, ללא פיקוח אישי צמוד על כלי הנשק, אלא אם נתקיימו באותה עת כל התנאים שלהלן:

1) כלי הנשק מוחזק ברכב נעול והוא מוגן באמצעי אבטחה נאותים, כגון כנה נעולה או ארגז נעול לכלי נשק.

2) איש המשטרה נעדר מן הרכב לצורך טיפול באירוע, כמפורט בנוהל מס"ם הדן בחימוש אנשי משטרה.

3) מפתחות הרכב מצויים ברשות איש המשטרה.

בעניינו הותירה הנאשמת את התיק ובו האקדח ברכב שלפי דבריה ננעל, ואני מאמינה לנאשמת כי כך אכן היה, אך בלי שנתקיימו התנאים המתירים את השארתו ברכב, כמפורט בפקודה. אשר לחלופה הראשונה של החזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת שאף בה הורשעה כאמור הנאשמת, נציין כי היא ביסודה עבירה התנהגותית של יצירת סיכון של נזק לאדם. היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו, כמו גם לכל עבירת משמעת, הוא יסוד נפשי של רשלנות לפחות, כקבוע בסעיף 8 לחוק.

התנהגות רשלנית היא התנהגות שיש בה סטייה מ"רמת זהירות סבירה", ובעניינו סטייה מרמת זהירות של שוטר סביר. בפרשת מירו (ע"א 8199/01 - עזבון המנוח עופר מירו ז"ל ואח' נ' יואב מירו ואח', תק-על 2003(1), 17, עמ' 20), עסקה השופטת דורנר בזיקה שבין הפרת אמצעי זהירות שנקבע בחיקוק (באותו מקרה בפקודות משטרת ישראל) ובין סטייה מסטנדרט זהירות סביר שביסוד עבירת הרשלנות. השופטת ציינה כי לדעתה: "ככלל, אמצעי זהירות שנקבע בחיקוק, ולפיו נקבע, כאמור, מתחם הסיכון, גם קובע את גדר הציפייה הסבירה - אשר כפי שצוין, היא עניין שבדין - ומשקף הוא את סטנדרט הזהירות הנדרש מאדם סביר". ולעניינו, במילים אחרות, הפרת הכללים שבפקודת משטרת ישראל הנ"ל כמוה כסטייה ממידת הזהירות שנדרשה לאבטחת האקדח.

לא הייתי נדרשת לעניין זה אלמלא הואשמה והורשעה הנאשמת בשתי חלופות של סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק.

שאלת מציאת כלי הנשק שהתרשלו בשמירתו היא שאלה שבאה מבחינת סדר הזמנים לאחר שהושלמה כבר העבירה, ומציאתו היא בחלק המכריע של המקרים – עניין של מזל גרידא. אשר על כן, אין לדעתי ליחס משקל רב לעניין זה כפי שב"כ התביעה הזמינני לעשות.

מהי מדיניות הענישה הראויה לשוטרי חובה במשטרה ואיזוהי הדרך שעל בית הדין לבור בה? ב"כ התביעה ביקש מבית הדין שיראה לנגד עיניו את הענישה הנוהגת בצה"ל, ואולם לא הובאו ראיות לה. מנגד, ביקשה הסגורית לגזור את עונשם של שוטרי החובה מדינם של שוטרי הקבע ולקולה ממנו. במאמר מוסגר אציין כי לצד שוטרים וחיילים הנושאים עמם נשק שלא מתוך בחירה בדרך כלל, יש אזרחים הנושאים נשק והם עלולים להימצא חייבים בדין הפלילי דווקא, וזאת בהעדרו של דין משמעותי לאזרחים.

יש ממש בעמדת ההגנה לפיה משוטר מקצועי ובעל ניסיון יש לתבוע סטנדרט התנהגות מחמיר בשמירה על נשק. אך בה בעת מקובלת עליי גם עמדת התביעה שיש להחמיר בעונשם של שוטרי החובה, המגזר הצעיר שבמשטרה, כדי לטעת ולהשריש בקרבם את נורמות השמירה הקפדניות על הנשק. אין צורך להכביר מילים על חשיבות ההקפדה על כללי שמירתו של נשק. הזנחת נשק הביאה בעבר לא אחת לאסונות כבדים בין אם על ידי הגעתו לידיים לא מיומנות ובין אם על ידי הגעתו לגורמים עוינים או פליליים שעשו בו מעשים נפשעים.

מלאכת גזירת הדין היא קשה. בבוא בית הדין לגזור את דינו של הנאשם עליו להביא בחשבון את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם. ולאחר שהביא בחשבון את אלו עליו למצוא את נקודת האיזון הראויה ביניהם.

הנאשמת הותירה עליי רושם חיובי ביותר ונסיבותיה האישיות כפי שנמנו לעיל הן מרשימות ביותר. גם פועלה ההתנדבותי, חרף גילה הצעיר, ראוי לציון. הנאשמת קיבלה עליה אחריות מלאה על מעשיה וניכר עליה שחרטתה וצער על האירוע עמוקים וכנים. נסיבות הרשלנות במקרה שלפניי פחותות בחומרתן מן התקדים שבביד"ס 107/10 שהביאה התביעה ושהגישה ההגנה. אין דומה רשלנותו של מי שמשאיר את נשקו בגן ציבורי באופן גלוי וחשוף למי שמשאיר את נשקו בתוך תיק וברכב נעול. בשונה מן הנאשם בביד"ס 107/10 שהייתה לחובתו הרשעה אחת, עברה המשמעת של הנאשמת נקי לחלוטין. מצאתי לנכון להתחשב לקולה גם בעובדה שהנאשמת אמורה בחודש יולי הקרוב לסיים את שירות החובה שלה במשטרה.

עם זאת, כפי שציינתי בביד"ס 31/12, יש חשיבות יתרה בהרתעת הרבים דווקא בעבירה זו. במשטרת ישראל אלפים רבים של שוטרים הנושאים עמם נשק כעניין של יום-יום. בנשיאה כאמור יש פוטנציאל לסיכון חיים ברמה גבוהה ודי בהסחת דעת קלה כדי להביא למימושו של הסיכון.

סוף דבר

אשר על כן, לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ואת הנסיבות לחומרה ולקולה, אני משיתה על הנאשמת את העונשים שלהלן:

- ריתוק למקום שירותה לתקופה של 10 ימים
- נזיפה חמורה
- פיצויים בסך 300 ₪.

ניתן והודע היום, כ"ח אייר תשע"ב, 21/5/12, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור לבית הדין לערעורים תוך 45 יום מהיום.

שופטת

סנ"צ ציפי דוד-גולדברגר

גזר – דין

הנאשם ששירת במועד הרלבנטי כחוקר בחולית פח"ע הורשע עפ"י הודאתו בעובדות כתב האישום, במסגרת הסדר טיעון, בעבירת שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד, לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006.

מעובדות כתב האישום בהן הודה עולה כי בתאריך 5.1.2010 במתקן חקירות, במהלך חקירת עצור, על רקע חילופי דברים בינו לבין הנאשם, סטר הנאשם על לחיו של עצור. בכך השתמש כלפיו, בכוח בלא סמכות כדין ובלא הצדק סביר.

הצדדים הודיעו כי כתב האישום הוגש לבית הדין במסגרת הסדר טיעון בין הנאשם למח"ש בו הוסכם על העברת עניינו של הנאשם מן ההליך הפלילי למשמעתי בכפוף להודיית הנאשם בתיק. כן הוסכם כי הצדדים יעברו במשותף לעונש של נזיפה חמורה וקנס כספי בסך 500 ₪.

התובע בטיעונו לעונש ציין כי העבירה בה הודה והורשע הנאשם היא כשלעצמה חמורה. עם זאת בנסיבות העניין אין המדובר ברף הגבוה של השימוש בכוח. ההסדר, לדבריו, נובע מקשיים ראייתיים בתיק וכן מכך שעובר למתן הסטירה המתלונן שנחשד בחברות בארגון עויין, התגרה בנאשם.

עוד הוסיף התובע כי הנאשם משרת בחיל משנת 1987 בתפקידים מבצעיים הכרוכים בחיכוך עם אוכלוסיה. חרף זאת, עברו המשמעתי נקי למעט הרשעה אחת משנת 1996 בפני דן יחיד בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

התובע הגיש את פלטי הערכותיו התקופתיות של הנאשם מהשנים האחרונות מהן עולה כי הוערך בציונים שבין טוב מאוד ומעולה.

לאור הודיית הנאשם, הרקע הייחודי לכתב האישום, ונסיבותיו, מבקש התובע כי נאמץ את הסדר הטיעון על שני רכיביו, הגם ששיעור הקנס המוצע הוא נמוך.

הסנגור בטיעונו ביקש אף הוא כי נכבד את הסדר הטיעון בהסתמך על הפסיקה בנושא, וכן על הנימוקים שנשמעו מפי התביעה.

באשר לנסיבות המקרה ציין כי הנאשם היה מצוי בלחץ בעת שחקר את המתלונן, אשר נחשד בין היתר בעבירת קשירת קשר ביחד עם אחרים להוצאה לפועל של פיגוע טרור.

עוד ציין הסנגור כי יש לתת משקל לקולה לעובדה שהנאשם בחר לקחת אחריות ולהודות במעשה. לעניין ההרשעה המשמעטית של הנאשם, מאחר וחלפו מאז כ-16 שנה ביקש כי לא ניתן לה כל משקל. העובדה שהנאשם משרת שנים כה רבות בתפקידים קשים, ולחובתו רק אותה הרשעה ישנה, מלמדת לדבריו כי המעשה נשוא כתב האישום הינו כשלון חד פעמי שאינו מאפיין את

התנהגותו או את מוסר עבודתו של הנאשם. עוד הוסיף כי הנאשם עומד להשתחרר מן החיל בעוד כשנה.

הנאשם אף הוא ביקש כי נתחשב בו בהיותו נשוי, אב ל-3 ילדים וכיום המפרנס היחיד בבית מאחר ואשתו אינה עובדת.

באשר לנסיבות המקרה ציין כי אותו יום עבד תחת לחץ, היה לבד, והמתלונן היה חצוף והתגרה בו. לדבריו סטר לו כדי לנסות ולהוציא מידע מודיעיני חשוב, שכן נחשד בעבירות שסיכנו את בטחון המדינה. עוד הוסיף כי אביו של המתלונן מוכר, הינו מבכירי החמאס ויושב בכלא עד היום.

דין

במקרה שלפנינו סטר הנאשם למתלונן במהלך חקירתו. לדברי הנאשם וסגורו הנאשם עשה כן על רקע התגרות של המתלונן כלפיו ועל רקע חשש שבדעתו של המתלונן, ביחד עם שניים אחרים, "להוציא לפועל" פיגוע טרור.

הנאשם הפעיל כוח כלפי המתלונן ללא סמכות כדין ובלא הצדק סביר ובמצב שבו הפעלת הכוח הייתה אסורה מעיקרה. הפעלת כוח בנסיבות אלה יש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה.

מצופה משוטר, ובוודאי ממי שהוא חוקר ותיק ומנוסה, שישלוט בעצמו ושינהג בריסון ובאיפוק גם כאשר מוטחת בפניו התגרות ע"י נחקר גס-רוח המרהיב עוז כלפי חוקרו. במקרים שכאלה, עם כל הקושי הכרוך בכך, על השוטר למצוא את הדרך להתמודד עם הנחקר, בדרכים חוקיות בלבד.

בבג"ץ 5100/94 (הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל, פ"ד נג(4), 817, עמ' 834) עמד בהרחבה בית המשפט העליון על כללי המותר והאסור בחקירה, ובמיוחד של נחקרי פח"ע, וכך נאמר שם:

חקירה מעצם טיבעה, מעמידה את הנחקר במצב קשה.

"חקירתו של פושע" - כתב השופט ויתקון לפני למעלה

מעשרים שנה - "אינה משא ומתן בין שני סוחרים

גלויים והוגנים המנהלים את עסקיהם על בסיס אמון

הדדי מירבי" (ע"פ 216/74 כהן נ' מדינת ישראל,

פ"ד כט(352, 340 (1). חקירה היא "תחרות של מוחות",

בה מנסה החוקר לחדור למחשבתו של הנחקר ולקבל

ממנו מידע הנחוץ לו.

ובהמשך:

אכן, סמכות החקירה, ככל סמכות מנהלית, מעוצבת

על ידי התכלית הספציפית המונחת ביסודה ועל ידי

עקרונות היסוד של השיטה. בגיבוש כללי החקירה,

מתנגשים שני ערכים או אינטרסים. מחד גיסא, הרצון לחשוף את האמת, ובכך להגשים את אינטרס הציבור בגילוי עבירות ובמניעתן. מאידך גיסא, הרצון להגן על כבוד האדם של הנחקר ועל חירותו. אכן, אינטרסים וערכים אלה אינם מוחלטים. חברה דמוקרטית, שוחרת חופש, אינה מוכנה שחוקרים ישתמשו בכל האמצעים על מנת לחשוף את האמת. "דרכי החקירה המשטרית הנהוגה במשטר פלוני" - ציין השופט לנדוי - "הן בבואה די נאמנה של טיב המשטר כולו" (ע"פ 264/65 ארצי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ(1) 232, 225).

חקירה שלא כדין פוגעת אם כן לא רק בתדמיתה של המשטרה אלא גם בדמותה של החברה. עם זאת, זכאי הנאשם לכך שביום הדין יביא בית הדין בחשבון שיקוליו את הנסיבות המקלות שעומדות לצדו. מצאנו, לפיכך, להתחשב לקולה בהודיית הנאשם, בהיותו שוטר ותיק מאוד, חיובי ומוערך, בכך שעברו המשמעותי כמעט ללא דופי ובנסיבות שבהן אירע המקרה.

נוכח כל האמור לעיל ולאחר ששקלנו את הנסיבות לחומרה ולקולה, מצאנו לנכון לכבד את הסדר הטיעון ולהשית על הנאשם את העונשים שלהלן:

- נזיפה חמורה.
- קנס בסך 500 ₪, אשר ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים.

ניתן והודע היום, כ"ד בסיון תשע"ב, 14/6/12, במעמד הצדדים ובהעדר הסניגור.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סני"צ ציפי דוד-גולדברגר נצי"מ רחל אדלסברג עו"ד אפרים יפהר

הכרעת דין

אנו מודיעים בזאת על זיכויים של הנאשמים ברוב דעות, מחמת הספק.

דעת הרוב

שני הנאשמים הועמדו לדין יחד עם שוטרת נוספת (להלן השוטרת), אשר פוטרה מהשירות לאחר הגשת כתב האישום. נאשם 1 הואשם בעבירת אי מילוי הוראה, עבירה על סעיף 1 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו – 2006, ובעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה על סעיף 3 לתוספת. נאשם 2 הואשם בשתי עבירות התנהגות שאינה הולמת שוטר.

לאחר שדחינו את בקשת התביעה להמשיך בהליכים נגד השוטרת שפוטרה, הוגש נגד שני הנאשמים כתב אישום מתוקן, אשר לאחר מכן תוקן בשנית (להלן כתב האישום).

מעובדות כתב האישום עולה כי במועדים הרלבנטיים שירת הנאשם 1 כסגן מפקד ביחידת תנועה ונאשם 2 שירת כסייר תנועה, אשר היה מוסמך להפעיל מכשיר 'ינשוף'.

ביום 23.8.08 נערך "מבצע שכרות", במסגרתו עוכב המתלונן בגין חשד לנהיגה בשכרות, לאחר בדיקה ראשונית שנערכה לו על ידי השוטרת. הוא הובל לחוף הים, לשם הגיעה ניידת בה נהג נאשם 1, ובה היה מכשיר 'ינשוף', ששימש את נאשם 2 לבדיקת נהגים חשודים כשיכורים, במהלך המבצע.

נאשם 1 ערך למתלונן בדיקת נשיפה במכשיר 'ינשוף', על אף שלא הוסמך להפעיל את המכשיר, ועל אף שנאשם 2 לא נכח במקום בזמן הבדיקה. נאשם 1 החתים את המתלונן על שני פלטי הבדיקה. בתום הבדיקה העביר את הפלטים לשוטרת, אשר מילאה דו"ח פעולה אודות עיכוב המתלונן ודו"ח תנועה מסוג הזמנה לדין וכתב אישום (להלן – דו"ח התנועה).

בדו"ח התנועה ציינה השוטרת את נאשם 2 כעד תביעה, ולא הזכירה את שמו של נאשם 1, למרות שהוא זה שביצע את הבדיקה. כשסיימה למלא את הדו"חות, מסרה למתלונן אישור בדבר נטילת רישיון הנהיגה וזימון לשימוע. היא לא מסרה לידי דו"ח התנועה, למרות שהחתימה אותו על כך שנמסר לידי.

כשקיבל המתלונן את דו"ח התנועה לחתימה, הבחין כי ברשימת העדים צוין שמו של נאשם 2, המוכר לו. כשהסב את תשומת ליבה של השוטרת לכך שנאשם 2 כלל לא היה במקום, השיבה לו

שהוא מיד יגיע. זמן קצר לאחר מכן, הסיעה השוטרת את המתלונן חזרה לרכבו. עד לאותו שלב נאשם 2 לא הגיע למקום.

בהמשך, לאחר שנאשם 2 פגש בשוטרת ובנאשם 1, הוא חתם על הפלטים באופן שנחזה להיות כאילו הוא שערך את בדיקת ה'ינשוף' למתלונן, וכן מילא 'דו"ח על בדיקת שכרות באמצעות ינשוף', לפי סעיף 64ג' לפקודת התעבורה, (נוסח חדש) תשכ"א-1961, המעיד על ביצוע הבדיקה למתלונן, למרות שלא ביצע בפועל את הבדיקה.

לאחר מכן, במועדים שאינם ידועים במדויק, פנה הנאשם 1 לשני קציני היחידה, מיקי ורוני, ודיווח לכל אחד מהם שגה כאשר הפעיל את ה'ינשוף' למרות שאינו מוסמך לכך. הוא לא סיפר להם שנאשם 2 כלל לא נכח במקום במהלך הבדיקה.

לאור דיווחו של הנאשם 1, פנה הקצין רוני אל ר' לשכת תביעות תעבורה (להלן הרל"ת) וביקש עמדתה בעניין. מאחר ועובדת היעדרותו של נאשם 2 בעת הבדיקה לא הובאה לידיעתה, השיבה הרל"ת כי תוכל להתמודד עם טענות המתלונן בבית המשפט.

ביום 2.9.08, במהלך דיון בבית המשפט לתעבורה, הצהיר ב"כ המתלונן כי מי שערך את הבדיקה הוא נאשם 1, בעוד שמי שמופיע כעד תביעה הוא נאשם 2, שכלל לא נכח במקום. ביום 10.9.08 העבירה הרל"ת את העניין לבחינת מח"ש.

בתאריך 30.11.08 פנה נאשם 2 לרל"ת וביקש לשוחח עמה אודות דו"ח השכרות שהועבר למח"ש. הרל"ת הנחתה אותו לכתוב מזכר על טעותו. במזכר שכתב הנאשם 2, לא ציין שלא נכח כלל במקום בעת ביצוע הבדיקה ע"י נאשם 1.

לגבי נאשם 1 נטען בכתב האישום כי בביצוע בדיקת ה'ינשוף' למרות שלא הוסמך לכך, הפר את הוראות נוהל 02.227.16 - "הפעלת ינשוף", לפיהן רק מי שהוסמך רשאי להפעיל את המכשיר. עוד נטען שנאשם 1 לא דיווח אמת למפקדיו ולא ציין בפניהם שהפעיל את ה'ינשוף' שלא בנוכחות נאשם 2, ובכך התנהג באופן שאינו הולם שוטר.

לגבי נאשם 2 נטען כי התנהג באופן שאינו הולם שוטר בכך שמילא דו"חות כוזבים בעניין המתלונן, מהם עלה כי הוא שערך למתלונן את בדיקת ה'ינשוף', כשבפועל כלל לא פגש בו, וזאת כדי לכסות על מעשי נאשם 1 והשוטרת.

עוד נטען לגבי כי התנהג באופן שאינו הולם שוטר גם בכך שפנה לרל"ת רק לאחר שנודע לו שהמסמכים הועברו למח"ש, ובכך שלא ציין במזכר שלא נכח במקום במהלך הבדיקה.

התשובה לאישום

הנאשם 1 הודה בתשובתו לאישום כי עשה את הבדיקה ב'ינשוף', אך טען כי מדובר בבדיקת

אינדיקציה שנוהגים לעשות על מנת לא לעכב נהגים, אשר לא הייתה כל כוונה שתצורף לדו"ח התנועה. הוא כפר בכך שהחתים את המתלונן על הפלטים. אשר לשיחותיו עם הקצינים אמר שדיווח להם דיווח מדויק ומלא.

הנאשם 2 הודה שהמתלונן עזב את המקום עוד לפני שהגיע לזירה, וכי לא פגש בו. כשהגיע פגש בשוטרת. הוא הודה שחתם על הפלטים, ומילא את הדוח על בדיקת שכרות בינשוף. לטענתו, בזמן שעשה זאת סבר שמדובר בטפסים השייכים לנהג שיכור שהוא בדק בפועל. בזמן מילוי הדוחות לא חשב ולא העלה על דעתו אפשרות שמדובר בטפסים ששייכים לנהג שנבדק ע"י נאשם 1 ולא על ידו. כשהתבררה לו הטעות ביקש מנאשם 1 לפנות בדחיפות למפקדיהם כדי לבטל את הדו"ח שנרשם.

לגבי הפניה לרל"ת, כפר הנאשם 2 בכך שהייתה קשורה להפניית החומר למח"ש. לטענתו, פנה אליה לאחר ששמע מאנשים מטעמו של המתלונן שהדוח עדיין לא בוטל, דבר שהפתיע אותו מאוד. עשה זאת כדי למנוע עוול מהנהג. אשר לתוכן המזכר, טען שמי שקורא אותו מבין שלא נכח במקום.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו ע"ת 1-6. ע"ת 1 – המתלונן, ע"ת 2 – הרל"ת, ע"ת 3 – רפ"ק רוני, ע"ת 4 – פקד מיקי, ע"ת 5 – חוקר מח"ש וע"ת 6 – השוטרת. כן הגישה התביעה את הודעות הנאשמים, אישורים בדבר נטילת רישיון רכב ורישיון נהיגה, טופס תחקור חשוד, פלטי ינשוף, כתב אישום, טופס שימוע, תצהיר ובקשה של המתלונן, פרוטוקולים והחלטת בית המשפט לתעבורה, דו"ח בדיקת שכרות, מכתב הרל"ת למח"ש ומזכר שכתב נאשם 2, טופס כיוול, נוהל הפעלת "ינשוף" ומזכרים בדבר תיאום זימון הנאשמים למח"ש.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידו שני הנאשמים וכן רפ"ק אדם, שהגיע לפקד על יחידתם של הנאשמים בשנת 2009. כן הוגשו מטעם הנאשמים הודעתו של רפ"ק רוני במח"ש ודו"ח עיכוב שכתבה השוטרת.

דין

בחנו את הראיות שהובאו בפנינו על ידי הצדדים ולהלן ממצאינו לגבי כל אחד מהנאשמים, ולגבי כל אחת מהעבירות שיוחסו להם:

נאשם 1

אי מילוי הוראה

בכתב האישום יוחסה לנאשם 1 עבירת אי מילוי הוראה, בכך שהפר את נוהל 02.227.16 שכותרתו "הפעלת ינשוף" לפיו רק מי שהוסמך ע"י ראש מחלקה באת"ן יהיה רשאי להפעיל את מכשיר הינשוף.

העובדה שנאשם 1, שלא הוסמך כמפעיל, ערך למתלונן בדיקת נשיפה במכשיר הינשוף אינה שנויה במחלוקת.

השאלה העובדתית שבמחלוקת היא, האם התכוון הנאשם כי הבדיקה שערך תשמש כראייה להגשת דו"ח נגד הנהג המתלונן בגין נהיגה בשכרות, או שכטענתו, ערך את הבדיקה כאינדיקציה ראשונית בלבד, על מנת שיוכל לשחרר את המתלונן במידה ותוצאות הבדיקה יצדיקו זאת. השאלה המשפטית שבמחלוקת היא האם בכך שביצע את הבדיקה עבר הנאשם עבירת אי מילוי הוראה.

בנוהל את"ן מס' 02.227.16 נאמר בסעיף 5 :

"מפעיל מכשיר הינשוף, שיוכשר ע"י נציגי את"ן ושהוסמך ע"י ראש מחלקה באת"ן, יהיה רשאי להפעיל את מכשיר הינשוף".

מתוכנו של הנוהל עולה כי תכליתו היא קביעת כללים לשימוש מושכל וראוי במכשיר, אשר יאפשר הסתמכות על תוצאות הבדיקות לצורך הגשת כתב אישום. אשר על כן, ההחלטה אם עבר הנאשם עבירת אי מילוי הוראה בכך שהשתמש במכשיר, תלויה בשאלת מטרתו בעת השימוש. אם מטרתו הייתה לבצע בדיקה שתשמש לצורך העמדת המתלונן לדין, הרי שעבר בכך את העבירה. לעומת זאת, אם לא התכוון לכך, הרי שמתעורר ספק אם עבר את העבירה.

מטעם התביעה העיד **הנהג המתלונן**. לדבריו, במועד האירוע, 23.8.08 עוכב ע"י השוטרת אשר בהסכמתו ערכה לו בדיקת נשיפון. השוטרת הביאה אותו בניידת לחוף אליו הגיע גם הנאשם 1. העד מסר שהוא מכיר בפנים את נאשם 1, כי הוא גר באותו אזור, ונאשם 1 אף נשא תג שם. לדברי המתלונן, הנאשם 1 ביצע לו בדיקת נשיפה במכשיר, במהלכה קילל אותו, בערבית, השפיל אותו ואמר לו חולה נפש. בהמשך החתימו הנאשם 1 על הפלטים שיצאו מהמכשיר ומסרם לשוטרת. היא עשתה לו בדיקות שונות ולאחר מכן ביקשה ממנו להיכנס לניידת ומלאה את הדו"ח. משהבחין כי היא רושמת בדו"ח את פרטי הנאשם 2, המוכר לו מהכפר, שאל את השוטרת למה היא רושמת פרטים של אדם שלא נמצא. השוטרת ענתה שהנאשם 2 יגיע מיד. היא החתימה אותו על מסמכים ועל הדו"ח אך לא מסרה לו את הדו"ח. נתנה לו רק זימון לשימוע אצל קצין ביחידה ואישור על נטילת הרישיון.

עוד העיד המתלונן כי במהלך השימוע לא סיפר לקצין כי בדו"ח נרשם שמו של שוטר שלא נכח במקום. הקצין החליט לפסול את רישיונו לחודש. הוא הגיש לבית המשפט לתעבורה תצהיר, בו פירט מי עשה את הבדיקה, מי נכח במקום ומי לא נכח. כתוצאה מכך, בית המשפט החליט על קיצור הפסילה ורישיונו הוחזר לו.

השוטרת, אשר במועד האירוע שירתה כשת"מית, העידה אף היא מטעם התביעה. לדבריה, במועד האירוע התקיים מבצע שכרות. היא הייתה חסרת ניסיון ולא הייתה בקיאה בנושא. המתלונן היה אחד הנהגים הראשונים בהם טיפלה בעבירת שכרות. כמו כן לא ידעה אם נאשם 1 הוסמך להפעיל ינשוף.

העידה כי הנאשם 1 ביצע את הבדיקה במכשיר, ואילו נאשם 2 לא נכח במקום, היה באירוע פרטי. אמרה כי אינה זוכרת מי החתים את הנהג על פלטי המכשיר, אך מניחה שקיבלה את הפלטים מנאשם 1. אחרי הבדיקה החלה למלא את הטפסים הרלבנטיים בידיעה שבכל רגע נאשם 2 אמור להגיע אליהם, אך הוא לא הגיע. העדה מסרה כי אינה זוכרת אם נאשם 1 אמר לה שנאשם 2 אמור להגיע כדי לעשות את הבדיקה או כדי להמשיך אתה במילוי הטפסים.

הנאשם 1 העיד כי במועד האירוע היה אחראי משמרת. נאשם 2 קיבל ממנו אישור לצאת לחצי שעה לאירוע משפחתי, זאת לאחר שדיבר עם קצין היחידה מיקי שהיה בחופש. לדבריו, משהובא המתלונן לחוף ע"י השוטרת, אמר שהוא ממחר וביקש שיעשה לו טובה ושישחרר אותו. בנסיבות אלו, על אף שלא עבר הכשרה ל'ינשוף', החליט לבצע לו בדיקת אינדיקציה, דבר שהיה מקובל ביחידה באותה עת, על פיה יוכל להחליט אם לשחרר את המתלונן או להמשיך לעכבו לשם בדיקה על ידי בודק מוסמך. לאחר הבדיקה, ביקש מהמתלונן שימתין עד שתבוצע לו עוד בדיקה, ועזב את המקום לאירוע אחר. עוד אמר שאינו זוכר מי החתים את המתלונן על הפלטים. כמו כן, לא זכר אם אמר לשוטרת שביצע בדיקת אינדיקציה. לדבריו קרא לנאשם 2 להגיע לשוטרת לבדיקה, אך לא זכר את המילים המדויקות שאמר לנאשם 2 בקשר.

נציין, שהמתלונן הכחיש את טענת נאשם 1 כי מיהר וביקש ממנו לשחררו. עם זאת, איננו יכולות להעדיף בעניין זה את עדותו של המתלונן על פני עדות הנאשם 1, שכן המתלונן ייחס לנאשם, בין היתר, העלבות והשפלות, אמירות שהשמעתן ע"י הנאשם מוטלת בספק בעינינו והוא אף לא הועמד בגין לדין.

טענת הנאשם כי הבדיקה הייתה בדיקת אינדיקציה

בעניין זה העידה **השוטרת** כי לא זכור לה שהנאשם אמר שהוא עורך את הבדיקה כאינדיקציה בלבד. בהתייחסותה זו אין לדעתנו כדי להוסיף או להפחית מאמיתות הדברים.

רפ"ק רוני, קצין היחידה, העיד כי תמיד ניתן להשתמש במכשיר ה'ינשוף' לצורך בדיקת אינדיקציה ראשונית, אך מבחינת עלויות, הנשיפון זול יותר ולכן המשטרה ביקשה לבדוק ע"י הנשיפון. כמו כן, לדבריו, אין מצב בו שוטר שלא עבר הכשרה לבדיקת 'ינשוף' יעשה בדיקת אינדיקציה שלא לצורך רישום דו"ח. מי שאינו מפעיל מוסמך, לא רשאי לגעת במכשיר.

פקד מיקי קצין היחידה, מפקדם של הנאשמים, העיד אף הוא כי מי שאינו מוסמך להפעיל 'ינשוף' לא יפעילו גם לא לבדיקת אינדיקציה.

עדותם של שני קציני היחידה בעניין זה, סותרת את גרסת הנאשם, ואת דבריו של מיקי בהודעתו במח"ש.

הודעה זו אמנם לא הוגשה לנו, אך הדברים שנאמרו בה לעניין זה צוטטו, הן במהלך חקירתו של רפ"ק רוני והן במהלך חקירתו של פקד מיקי, כדלקמן:

"שאלה: האם ניתן לבצע בדיקת אינדיקציה בינשוף ע"י אדם שלא מוסמך להפעיל ינשוף. תשובה: זה ניתן. זה נעשה. פונים אלינו נהגים שנרתעים מלנהוג ואנחנו עושים להם בדיקות שלא למטרות העמדה לדין. זה רק לשם אינדיקציה, זה בוצע וזה מבוצע עם הפנים לאזרח..."

רפ"ק רוני התבקש להתייחס לציטוט והשיב כי אינו מכיר דבר כזה.

פקד מיקי השיב לאחר ששמע את הציטוט: "... מוזר לי, אם כך אמרתי בחקירת מח"ש, כנראה שטעיתי, אני אף פעם לא ביצעתי ולא הייתי נוכח בבדיקת אינדיקציה ע"י ינשוף..."

הסברו של העד אינו מספק ואינו משכנע. דבריו במח"ש, העולים בקנה אחד עם טענת הנאשם 1, מעלים ספק בדבר האופן בו נהגה יחידתו באותה עת בעניין זה.

ספק זה נותר בעינו, גם לאחר ששמענו מפי ע"ה 3, שלא מוכר לו הנוהג של שימוש ב'ינשוף' לביצוע בדיקות אינדיקציה. זאת מאחר והעד, שהחל לפקד על יחידתם של הנאשמים באוגוסט 2009, אינו יכול להעיד על אשר יתכן שנהג ביחידה, שנה ויותר לפני הגעתו אליה.

אם נוסיף לכך את התנהגותו של הנאשם 1 מיד לאחר האירוע, כפי שתואר בהמשך, דיווחו המיידי למפקדיו ובקשתו שיבטלו את הדו"ח וכן את העובדה שלא הוכח מניע של ממש לכוונה המיוחסת לו, כל אלו מעלים לדעתנו ספק בדבר כוונתו של הנאשם 1 בעת ביצוע הבדיקה.

בנסיבות אלו, ספק אם מעשהו של נאשם 1 עולה כדי עבירת אי מילוי הוראה.

התנהגות שאינה הולמת

לנאשם 1 מיוחסת עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, בכך שלא דיווח אמת למפקדיו כשסיפר להם ששגה כאשר הפעיל את מכשיר ה'ינשוף' על אף שאינו מוסמך לכך, ולא ציין בפניהם את העובדה שהפעיל את ה'ינשוף' שלא בנוכחות נאשם 2.

רפ"ק רוני העיד כי במועד הרלבנטי שימש כמ"מ מפקד השלוחה. בעת שערך שימועים, התקשר אליו הנאשם, אמר לו שעשה בדיקת 'ינשוף', שהוא לא מפעיל מוסמך וצריך לבטל את הדו"ח. במענה לשאלת התובעת "מה הבין", השיב: "שהוא עשה את הבדיקה ושהמפעיל היה לידו הוא לא אמר את זה, אני הבנתי את זה". משחזרה ושאלה התובעת: "... כשנאשם 1 פונה אליך, מה אתה הבנת שקרה בשטח", השיב: "שמפעיל הינשוף נמצא במקום ו... (הנאשם 1) רק עשה את הבדיקה בינשוף עם הצינור".

בחקירתו הנגדית אמר העד: "כשדיבר איתי ... אני יצאתי מנקודת הנחה שהוא מפעיל מוסמך של ינשוף, אך באותו היום לא עשה את הכיול, מי שביצע את הכיול זה לא הוא".

עדוּתו זו של העד אינה ברורה, עולות ממנה גרסאות שונות בנוגע למהות הדיווח של הנאשם.

מכל מקום, לא עולה מדבריו כי הנאשם 1 אמר לו שנאשם 2 היה לידו. העד אמר מפורשות שהנאשם 1 לא אמר זאת, אלא כך הבין מדבריו. גם הגרסה שמסר בחקירתו הנגדית נסמכה על נקודת ההנחה ממנה יצא, ולא על דברים ששמע מפי הנאשם.

חשוב לציין כי **הרל"ת** סתרה את עדותו של רפ"ק רוני בכל הנוגע לטענתו כי כשהתקשר אליה בעקבות דיווחו של נאשם 1, אמרה לו שתוכל להתמודד עם טענות המתלונן בבית המשפט. העדה מסרה כי אינה זוכרת שרוני פנה אליה. עוד אמרה כי לא ייתכן שנתנה תשובה לפיה ניתן להכשיר דו"ח שנשמך על בדיקת 'ינשוף' שבצע אדם לא מוסמך, אם עמד לידו מפעיל מוסמך, שכן אין זה נכון.

פקד מיקי, העיד כי באותה משמרת היה בביתו ביום פגרה.

נאשם 1 פנה אליו יום או יומיים אחרי האירוע, אינו זוכר במדויק את הזמן, וסיפר כי הוא ערך בדיקת שכרות לנהג והפעיל את ה'ינשוף' בניגוד לנהלים. לדבריו הנאשם 1 פנה אליו מאחר ואינו מוסמך להפעיל מכשיר 'ינשוף'. משנשאל ע"י ביה"ד לגבי פרטים נוספים הנוגעים לשיחה עם הנאשם, השיב: "אני ציינתי בחקירת מח"ש ש... (נאשם 1) מסר לי כי הסיבה שהוא זה שהפעיל את הינשוף בעוד אינו מוסמך, היא מאחר ו... (נאשם 2) היה עסוק בטיפול בנהגים אחרים. רק כשהגעתי לחקירת מח"ש נמסר לי ע"י חוקר מח"ש ש... (נאשם 2) כלל לא היה במקום ... מעבר לזה זמן רב עבר ... אינני זוכר מה היה הדיווח הראשוני של ... (נאשם 1)".

משהופנה העד ע"י סניגור נאשם 2 לציטוט מהודעתו במח"ש "... הייתי בטוח ש... (נאשם 2) מפעיל הינשוף נכח במקום רק שמלחץ עבודה שקורה לנו מידי פעם מי שעשה את הבדיקה בסמוך אליו פיזית זה ... (נאשם 1)", ונשאל על מה מתבססים דבריו "... הייתי בטוח ...", האם על מה שאמר לו נאשם 1 או על מה שהסיק בעצמו, השיב כי יכול מאוד להיות שהסיק מדברי נאשם 1, שנאשם 2 היה עסוק עם נהגים אחרים.

מעדותו עלה, כי גם הוא וגם רוני ידעו שהנאשם 1 אינו מוסמך להפעיל מכשיר 'ינשוף', וכי זו הייתה הבעייתיות של התיק. לדבריו, ביקש לבטל את הדו"ח, אך מפקדו רוני הוא שקיבל את ההחלטה בעניין. מבחינתו האירוע דווח.

הנאשם 1 העיד כי בסיום המשמרת, משהוברר לו בשיחה עם נאשם 2 שלא ביצע לנהג בדיקה נוספת, התקשר מספר פעמים לביתו של מפקדו מיקי, אך לא היה מענה. למחרת מוקדם בבוקר דיווח למיקי בטלפון שנעצר נהג, הוא נקב בשם המתלונן, לבדיקת אלכוהול, וביצע לו בדיקת אינדיקציה מאחר והתחנן לשחרר אותו. דיווח למיקי שנאשם 2 לא נכח במקום, היה באירוע פרטי בזמן הבדיקה, שהתקבלה תוצאה מעל המותר, ואז אמר לנהג להתמתן לעוד בדיקה. מאחר והבדיקה לא בוצעה ע"י מפעיל מוסמך, אמר למיקי שחובה לבטל את הדו"ח.

ע"ה 3, רפ"ק אדם, העיד על כך שבסמוך להגעתו ליחידה, סיפר לו מיקי, לבקשתו, את השתלשלות האירועים. לזיכרונו, דבריו של מיקי כללו פירוט מדויק של האירועים ובכללם

העובדה שנאשם 1 דיווח לו על המקרה ואמר לו שנאשם 2 היה באירוע משפחתי בעת הבדיקה. עוד אמר לו מיקי, שהביא את הדברים לידיעת רפ"ק רוני, עוד בטרם החל בביצוע השימועים.

לאור כל האמור לעיל, ובהתחשב בסתירות המהותיות בין העדים, לא נוכל לקבוע בוודאות הנדרשת כי הנאשם 1 הסתיר ממפקדיו את העובדה שנאשם 2 לא נכח במקום, ובכך לא דיווח להם אמת.

לדעתנו, אין גם הגיון בהסתרת העובדה האמורה, שכן הוברר שאין כל משמעות לשאלת נוכחותו של נאשם 2 במקום בעת הפעלת המכשיר ע"י נאשם 1. משבוצה הבדיקה ע"י מפעיל שאינו מוסמך, לא ניתן לבסס דו"ח תנועה על אותה בדיקה, ודין הדו"ח להתבטל.

נאשם 2

לנאשם 2 מיוחסת עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, בכך שחתם על פלטי הבדיקה של מכשיר הינשוף באופן הנחזה להיראות כאילו הוא זה שערך את הבדיקה למתלונן. כמו כן מילא "דו"ח על בדיקת שכרות באמצעות ינשוף", לפי סעיף 64ג' לפק' התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961, המעיד על ביצוע בדיקת "ינשוף" למתלונן. זאת, על אף שלא ביצע בפועל את הבדיקה. הנאשם מילא דו"חות כוזבים אלו, כשבפועל כלל לא פגש במתלונן, וזאת כדי לכסות על מעשיהם של השוטרת ונאשם 1.

אין חולק על כך שהנאשם 2 חתם על פלטי הינשוף ועל דו"ח בדיקת השכרות. השאלה בה יש להכריע היא האם עשה כן במזיד, היינו מתוך ידיעה שלא ביצע את הבדיקה, וזאת כדי לכסות על מעשי חבריו, או כגורסתו, מתוך טעות בתום לב, מתוך שסבר שהוא זה שביצע את הבדיקה.

עדת התביעה היחידה שהעידה על נסיבות חתימתו של הנאשם 2 על המסמכים, היא ע"ת 6, **השוטרת**, אלא שלמרבה הצער אין בעדותה כדי לשפוך אור על הנסיבות. העדה אישרה כי הנאשם 2 הגיע למקום לאחר הבדיקה בינשוף ולאחר שהנהג עזב. משנשאלה מדוע רשמה בת/5 שהעבירה את הנהג לנאשם 2 לצורך נטילת דגימה, השיבה: "אחרי הבדיקה התחלתי למלא את הטפסים כשאני יודעת שבכל רגע... (נאשם 2) אמור להגיע אלי. אני לא זוכרת למה הדברים נרשמו כך כמו שהם, אני מאמינה שזה חוסר ... לא יודעת אם לקרוא לזה תשומת לב או מלחץ, אבל אני יודעת שאני חיקיתי ל... (נאשם 2) והייתי צריכה להתחיל למלא את הטפסים".

משנשאלה, מדוע כתבה בדו"ח ההזמנה לדין את שמו של נאשם 2 שלא נכח, השיבה "כי כל רגע הוא היה אמור להגיע אלי ... ובהמשך: "... אני רוצה לומר שאני לא יכולה לענות על השאלה הזאת, הייתה השתלשלות של אירועים, אני לא מצליחה לחזור לאותו רגע, חלפו כ-4 שנים ... לא זוכרת מה היה אחרי הבדיקה ולמה... (נאשם 2) נרשם".

עוד הוסיפה העדה כי בערב האירוע או ביום שלמחרת, הנאשם 2 אמר לה שיש בעיה עם הדו"ח, שגם נאשם 1 מודע לזה, ושהם ביקשו מרוני או ממיקי לבטל אותו. לאחר מכן במהלך תקופה של

כמה ימים או כמה שבועות, היא והנאשם 2 פנו לנאשם 1, מפקדם, על מנת שיבדוק מה קורה עם הדו"ח, והוא אמר לה לא לדאוג, שרוני מטפל בזה, ובהמשך אמר שרוני בדק את זה בתביעות והדו"ח ייסגר בבימ"ש.

הנאשם 1 העיד כי לאחר שביצע את הבדיקה, קרא לנאשם 2 בקשר להגיע לשוטרת לבדיקה. הוא לא זכר באילו מילים השתמש. בסיום המשמרת, בשלוחה, התיק הגיע אליו, רצה לראות מה התוצאה של הבדיקה ואז התברר לו שלא בוצעה בדיקה נוספת ב"ינשוף". הוא דיבר עם הנאשם 2 ושמע ממנו כי לא ביצע את הבדיקה לנהג. מיד באותו הלילה חייג למיקי, כדי לדווח על התקלה, אך מיקי לא ענה. למחרת בבוקר דיווח לו.

הנאשם 2 העיד כי במועד האירוע שימש כמפעיל מוסמך יחידי למכשיר ה"ינשוף". ביקש מלכתחילה יום חופשה לרגל אירועי בת אחותו. לא אושר לו יום חופשה, אך קיבל ממפקדו, הנאשם 1, אישור לצאת לאירוע. הוא נסע לאירוע, מרחק של כרבע שעה נסיעה, היה שם זמן לא רב, וכשסיים הודיע בקשר לנאשם 1 שהוא בהאזנה. חזר לחוף בו התקיים מבצע השכרות, והמשיך לעבוד ולבדוק נהגים. לדבריו, במבצע מסוג זה משתתפות מספר ניידות, נוכחים הרבה שוטרים ומתנדבים שמביאים מספר רב של נבדקים. תוך כדי לחץ העבודה, העבירה אליו השוטרת סט טפסים ואמרה לו לקחת ולהשלים את החומר של הנהג השיכור. הוא ראה ששמו מופיע בהזמנה לדין וכן כי בטופס תחקור הנהג רשמה השוטרת שהנהג הועבר לבדיקתו. בהסתמך על אלו ועל הפרטים שבפלט, מלא את שאר הנתונים ב-12/ת, וכן על הפלט. לאחר מכן, החזיר את החומר לשוטרת, והמשיך לעבוד עם נהגים אחרים. לקראת סוף המשמרת הנאשם 1 שאל אותו מה קרה עם המתלונן, כמה יצא לו בבדיקה. הוא לא ידע במה מדובר ונאשם 1 סיפר לו שבדק בדיקה ראשונית את המתלונן והיה בטוח שחכה עם השוטרת לבדיקה המוסמכת. הנאשם 2 העיד כי אמר לנאשם 1 לכתוב מזכר על הבדיקה שערך, אך הנאשם 1 אמר לו שהוא בכלל לא מוסמך ובדק רק בדיקה ראשונית, כי הנהג הלחיץ אותו ולכן רצה לבדוק אם להמשיך לעכב אותו. מאחר והבינו שיש פה טעות, אמר לנאשם 1 לדבר מיד עם הקצינים מיקי ורוני כדי שיבטלו את הדו"ח. הנאשם 1 אמר לו שהוא מטפל בזה מולם. עוד סיפר הנאשם 2 כי למחרת בבוקר התקשר אישית למיקי ואמר לו שיש לבטל את הדוח ושלא לפסול את רישיון הנהג, מאחר ונאשם 1 בדק אותו והוא לא היה במקום. מיקי אמר לו שהוא ורוני כבר מטפלים בעניין.

העדויות ששמענו והמסמכים שהובאו בפנינו, הותירו בליבנו ספק ואנו מתקשות לקבוע כי הנאשם 2 חתם על הדוחות בידעיה שלא הוא זה שביצע את בדיקת ה"ינשוף" למתלונן. לא מצאנו תימוכין לטענת התביעה, כי "תכנון" הנאשמים נכשל לא עקב כך שגילו את הטעות, אלא מכיוון שהמתלונן הכיר אותם, עובדה שעלולה הייתה לסבכם בבית המשפט. העובדה שהמתלונן הכיר את נאשם 2 וידע שלא הוא שערך לו את הבדיקה, לא התבררה לאחר פעולות ה"זיוף", אלא הייתה ידועה לשוטרת ששמעה זאת מפי המתלונן, עוד בטרם הגיע הנאשם 2 למקום. הדעת נותנת, כי השוטרת הייתה מפסיקה לקדם את "הזיוף" לאור דברי המתלונן.

העובדה, שחרף דבריו העבירה את הדו"ח לטיפול נאשם 2, מעידה על כך שספק אם הייתה כאן כוונה לזייף.

אנו מתקשות אף לקבוע, כבקשת התביעה, כי גרסתו של נאשם 2 היא גרסה כבושה שאין לקבלה, על אף שלא נעלם מעינינו כי בהודעתו במח"ש, גרסתו והסבריו לעניין זה לא היו ברורים וסדורים, כמו אלו שניתנו במהלך עדותו בפנינו.

משהתבקש בעדותו במח"ש להסביר את דבריו: "... (השוטרת) מסרה לי שנתפס שיכור וצריך למלא את הטופס הפעלת ינשוף כי נדמה לי ש... (נאשם 1) עזב את המקום ושאני בצעתי את הבדיקות של הינשוף ועלי למלא את הטופס", - השיב: "... הכוונה היא בדיקות כיול שעשיתי בתחנת ... בתחילת משמרת, ולא של הנהג" והוסיף "מלחץ עבודה כנראה מילאתי את הטופס של הפעלת ינשוף שבדקתי את הנהג והייתי בטוח ש... (נאשם 1) מוסמך להפעלת הינשוף וש... (נאשם 1) יצרף מזכר על כך, על זה שהוא בדק את הנהג".

בהמשך דבריו במח"ש הסביר כי זה קרה מתוך לחץ בעבודה, הרבה נהגים, הרבה חומר, אך משהתגלתה הטעות, היא דווחה ותוקנה מיד.

דבריו אלו של הנאשם 2 במח"ש אכן מעלים ספק מה ביחס לאמיתות הגרסה הברורה שמסר בפנינו, בכל הנוגע לנסיבות חתימתו על הדו"ח. יחד עם זאת אין בהם די כדי להסיק בבירור על כך שבחתימתו התכוון הנאשם 2 לזייף את הדו"ח, כנטען ע"י התביעה. לכך מתווספת העובדה שדיווח באופן מיידי על טעותו ופעל לביטול הדו"ח, עוד בטרם נערך השימוע לנהג.

לנאשם 2 מיוחסות עבירות נוספות של התנהגות שאינה הולמת שוטר, ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, בנוגע לעובדות הבאות:

- א. בכך שפנה לרל"ת בתאריך 30.11.08 רק לאחר שנודע לו שדו"ח השכרות הועבר למח"ש וביקש לשוחח עמה על הדוח.
- ב. בכך שבמזכר מיום 30.11.08 שרשם לבקשת הרל"ת לא ציין כי לא נכח כלל במהלך בדיקת הינשוף שביצע נאשם 1 למתלונן.

מועד הפניה לרל"ת

אין חולק על כך שמועד פנייתו של הנאשם לרל"ת הינו 30.11.08 וכן על כך שנחקר במח"ש ימים ספורים לאחר מכן, ב- 3.12.08.

המחלוקת היא בשאלה האם פניית הנאשם נעשתה בקשר עם העברת הדו"ח למח"ש, ואם כן, האם יש בכך משום עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

מעבר לסמיכות הזמנים, לא הובאה מטעם התביעה כל ראיה לכך שהנאשם פנה לרל"ת לאחר שנודע לו על חקירת מח"ש, או לאחר שהודע לו על זימונו לחקירה במח"ש.

הוגשו מסמכים ת/19-ת/21 הנוגעים לפנייה למפקדו של הנאשם ביום 27.11.08 בעניין זימון הנאשם אך לא הוכח מתי הודע על כך לנאשם.

הנאשם העיד על כך שלאחר שאמו נפטרה, אמר לו אחד מאלו שבאו לנחמו, שהמתלונן כועס על כך שרשם לו דו"ח. משהשיב שזו הייתה טעות והדו"ח בוטל, נאמר לו שהדו"ח בבית משפט. לדבריו, הופתע מכך שהתיק מתנהל, ולכן פנה למשרד התביעות כדי לבדוק את הדברים. באשר למועד בו נודע לו על זימונו לחקירה במח"ש העיד כי זה היה ביום בו נחקר. אמר שהגיע למשמרת בצהריים, הודיעו לו שיש לו חקירה במח"ש והוא נסע לשם. עדותו זו לא הופרכה.

תוכן המזכר

להוכחת אישום זה הגישה התביעה את המזכר ת/16ב'. במזכר אכן לא כתב נאשם 2 שלא נכח במהלך הבדיקה שביצע נאשם 1 למתלונן. השאלה הנשאלת הינה האם הדבר נעשה במכוון, האם יש בכך כדי להטעות והאם פרט זה עולה בנסיבות העניין כדי עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר. יצוין, כי לכתיבת המזכר קדמה שיחת טלפון בין הנאשם 2 לע"ת 2, הרל"ת. זו העידה על תוכן השיחה עם נאשם 2 ואמרה מפורשות כי הוא סיפר לה בטלפון שלא נכח במקום, וכי נאשם 1, שאינו מוסמך, הפעיל את ה"ינשוף". אמר לה שהייתה תקלה והוא חתם בטעות. עוד הבהירה העדה באופן חד משמעי, את ששמענו גם מעדים אחרים, כי לעובדת נוכחותו או היעדרותו של הנאשם 2 בעת בצוע הבדיקה ע"י נאשם 1, אין כל משמעות, שכן הדו"ח פגום ראייתית בכל מקרה. מאחר והמזכר נרשם לבקשתה של העדה, מאחר והנאשם אמר לה בעל פה שלא נכח במקום, ונוכח העובדה שמהמזכר לא ניתן להבין כי נכח במקום, נותר בליבנו ספק ולא נוכל לקבוע כי העדרה של עובדה זו במזכר נעשה במכוון ושאי כתיבתה עולה כדי עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

הכרעה

על בסיס כל האמור לעיל, עמדתנו היא כי יש לזכות את הנאשמים מחמת הספק מהעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

לא נוכל לחתום הכרעת דיננו מבלי להביע את תחושתנו שאינה נוחה מהתנהלות הנאשמים באירוע נשוא כתב האישום, כאשר בסופו של יום, נרשם דו"ח שכרות פגום ראייתית ושיש בו, על פניו, כדי להטעות באשר לזהות השוטר שנכח במקום וביצע את הבדיקה. הנאשמים היו מיטיבים לעשות, לו הקפידו לבצע תפקידיהם כראוי. לאחר שנפלו כשלים בתפקודם, היה עליהם לכתוב, בזמן אמת, מזכרים מפורטים אודות כשלים אלה. אם היו מצרפים מזכרים אלו לדו"ח התנועה שהועבר להמשך טיפול מפקדיהם ולא מסתפקים בשיחות טלפוניות עימם, סביר להניח שהתקלה לא הייתה ממשיכה להתגלגל עד הגעת הדו"ח המוטעה לבית המשפט. עם זאת, הנאשמים לא הועמדו לדין בגין עבירת התרשלות במילוי תפקיד, ואף לא התבקשו להתגונן מפניה, ולכן אין אנו מוצאות לנכון להרשיעם בגין התרשלותם.

אנו מוצאות לנכון להוסיף, כי ראוי היה שמפקדי הנאשמים, אשר קיבלו דיווחים אודות הכשלים שנפלו בטיפול בדו"ח נגד המתלונן, היו מורים לנאשמים להעלות את הדברים על הכתב, ואף מתעדים בעצמם את ששמעו מפקודיהם. פעולות מתבקשות אלו, לו היו מתבצעות, היה בהן כדי להביא את הפרשה לידי סיום נאות, בדרך של ביטול מידי של הדו"ח.

שופטת _____
נצ"ם רחל אדלסברג

אב בית הדין _____
תנ"ץ רונית קמינסקי, נשיאה

דעת המיעוט

אני בדעה כי יש להרשיע את הנאשמים מהנימוקים הבאים:

1. נאשם 1 ערך למתלונן בדיקת "ינשוף" למרות שלא הוסמך, וטען כי ביצע אינדיקציה. נוהל הפעלת ינשוף שהוא נוהל שיצא זמן רב לפני האירוע, רשום בברור כי רק מי שהוסמך להפעיל ינשוף יוכל לבצע בדיקה. אין כל חשיבות לדעתי אם התכוון או לא התכוון שהבדיקה תשמש כראיה, מהנימוקים שיפורטו בהמשך.
2. נאשם 1 העיד וציין כי הוא משמש כראש משמרת ושימש תקופה ארוכה ק' יחידה. לכן לא מצאתי לקבל את טענותיו בדבר חוסר הידיעה על נוהלי הפעלת הינשוף וכי ביצע אינדיקציה לצורך שיפור השרות, כדי שהאזרח לא יצטרך להמתין, וזאת כאשר העידה השוטרת כי ציינה בפני נאשם 1 כי ביצעה בדיקה בנשיפון ויצא חיובי. כך שטענות הנאשם שביצע אינדיקציה על אינדיקציה נראות לי מופרכות מיסודן.
3. יתרה מכך, גם אם נקבל את טענות נאשם 1 שמטרת הבדיקה הייתה לצורך אינדיקציה בלבד, והרצון לשחרר את האזרח במהרה אם תצא תשובה שלילית ממכשיר "הינשוף", מדוע נמסרו פלטי המכשיר לשוטרת, ונרשם דוח הזמנה לדין? מה גם שהבדיקה בוצעה לא פעם אחת אלא פעמיים, עובדה שמחייבת המתנה של מספר דקות בין בדיקה לבדיקה. בנוסף לכך, העיד המתלונן שמי שהחתים אותו על הפלטים היה נאשם 1, כך שמטרתו הברורה של נאשם 1 הייתה להשתמש בבדיקה כראייה לבימ"ש וזו הסיבה שדאג להחתים אותו על הפלטים.
4. עדותם של 2 הקצינים שנאמרה בבית הדין בצורה שאיננה משתמעת לשני פנים, כי רק מי שהוסמך להפעיל מכשיר ינשוף מותר לו לבצע בדיקה, הייתה חד משמעית וברורה. למרות שלא הוגשה עדותו של פקד מיקי במח"ש, על פי מה שהשתמע מעדות זו במח"ש כי היה ניתן לבצע אינדיקציה במכשיר, מצאתי לנכון לקבל את עדותו בבית הדין בה חזר וטען

- שאינו מכיר מקרים בהם בוצעה בדיקה ע"י מי שלא הוסמך. איני מקבל את הטענה כי קיים ספק כיצד היה נהוג באותה יחידה, אם בברור טענו בבית הדין שלא בוצעה אינדיקציה ע"י מי שלא הוסמך. יתר על כן, נאשם 1 טען שזו הפעם הראשונה והיחידה שבה ביצע בדיקת אינדיקציה ב"ינשוף". אם זה היה הנהוג כפי שנטען על ידו, סביר להניח שנאשם 1 היה מכיר מקרים כאלו או נוכח בעבר בהפעלה ע"י מי מפקודיו.
5. לגבי נאשם 2, נבצר ממני להבין כיצד איש משטרה ממלא מגוון רחב של טפסים המהווים כתב אישום ובו מצוינים פרטים של שעות שמות ומס רכבים, ועולה הטענה שהוא חשב שזו בדיקה שביצע ורק לא מילא לגביה טפסים.
6. למרות שהייתי מצפה מהתביעה להמציא את סיכום יום הפעילות של מבצע השכרות ביום האירוע, לא התרשמתי כי ביום זה היה לחץ או אירועים מיוחדים, לאור עדותם של 2 הנאשמים שלא יכלו לציין או לאשש כי בוצעה יותר מבדיקה אחת או כי נרשמו מס רב של דוחות שכרות ביום זה, כאשר ידוע לנו כי מפעיל הינשוף היחיד ביום זה לא היה מרבית הזמן בפעילות, עקב יציאתו לאירוע פרטי.
7. התרשמתי העיקרית מאי אמינות הנאשמים נעוצה בעובדה שעליה אין כול מחלוקת והיא שלמעשה לא נרשם שום דוח מזכר או "פירור" של מילה כתובה שתאשר את כל מה שנטען בע"פ. למעשה, המזכר היחיד שנרשם הינו תולדה של דרישה של ר' לשכת תביעות וגם מזכר זה היה חיוור בתוכנו.
8. ממשטרת ישראל ובעיקר משוטרי התנועה מצופה רמת אמינות גבוהה ויושרה, לאור הסמכות שמאפשרת להם לרשום את העבירה, לקבוע קנס על פי הרשום ולהכין כתב אישום, והכל על בסיס עדותו של השוטר הבודד. במקרה זה מצאתי את ההיפך מכך. ההתנהגות שעלתה ונתגלתה בבית המשפט ע"י שופט התעבורה, לאור הממצאים שהועלו ע"י עורך דינו של המתלונן בדיון להחזרת הרכב, פגעו קשות בתדמיתה אמינותה וחוסנה של משטרת ישראל. איני מוכן לקבל את טענת הנאשמים שמדובר ב"תקלה", כאשר יש מסכת של פעולות מעשים ורישום דוחות וחתימות כוזבים שהופכים את "התקלה" לכוונה.
9. אין ספק, כי במידה ולא היה "מתמזל מזלו" של המתלונן, שהכיר את נאשם 2 אישית, וגילה במהלך דיון בבימ"ש שלא הוא זה שביצע וחתום על בדיקת הינשוף, היה דוח זה מתנהל ומתבצע בבית המשפט לתעבורה והסיכוי להרשעתו היה גבוה.
10. אירוע זה פגע קשות בציבור הרחב לאור התנהגות נאשם מס 1 שעקב כך שהפעיל מכשיר שלא הוסמך לכך, מתלונן שעל פניו יצא בבדיקה ראשונית כשיכור, נהנה מהעבירה על ההנחיות, חזר לנהוג ולסכן עוברי דרך ונאשמים 1 ו-2 שעברו בצורה ברורה על נהלים, וזייפו דוחות, מסתתרים תחת מעטה כי עצם דיווחם בע"פ על האירוע כ"תקלה" בלשונם,

וכשגם מוטל בספק מתי דיווחו, מה דיווחו ולמי דיווחו, פוטר אותם מאחריות לביצוע עבירות משמעת חמורות .

אשר על כן, לו דעתי הייתה נשמעת, היה מקום להרשיע את שני הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

שופט _____
סניף דורון ישראלי

סוף דבר

הוחלט, כאמור בדעת הרוב, לזכות את הנאשמים מחמת הספק מהעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

ניתן והודע היום, ל' בסיון תשע"ב, 20 ביוני 2012, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
נצי"ם רחל אדלסברג תנ"ץ רונית קמינסקי, נשיאה סניף דורון ישראלי

גזר - דין**כללי**

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006 ובעבירת אי מלוי הוראה, עבירה לפי סעיף 1 לתוספת הנ"ל. כתב האישום המתוקן כלל שני אישומים כמפורט להלן.

האישום ראשון

כפי העולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 30.09.2010 שימש הנאשם כראש משמרת סיור כשאתו בצוות השוטרת יעל (להלן יעל).

סמוך לשעה 18.00 יצאו הנאשם ויעל בניידת מ' 13-246 (להלן: הניידת) ביחד עם צוות נוסף שכלל את השוטר רביע (להלן: רביע) והמתנדב ברהום (להלן ברהום) כשהנ"ל נוסעים בעקבותיהם בניידת נפרדת. בנסיעתם זו יצאו מגבולות הגזרה של התחנה בדרכם לקנות אוכל. בתוך כך פגעה מונית בניידת וכתוצאה מכך נפער חור באזור הפגוש הקדמי שמאלי של הניידת. ערך הנזק שנגרם לניידת נאמד ב- 1,368.65 ₪.

לאחר שנהג המונית אמר שלא קרה כלום ועזב את המקום הנחה הנאשם את הצוות האחר לבוא עמו לחניון סמוך כדי לטכס עצה. בהגיעם לחניון הציע הנאשם לומר, שהחנו את הניידת באבו גוש ומשחזרו אליה הבחינו בנזק. כן הציע לנקות את המכה ולסגור את החור שנפער. בתגובה לכך אמרו רביע וברהום שעדיף לדווח על המקרה, אולם הנאשם ענה שהוא יטפל בדיווח ובלשונו: "לא ראיתם ולא שמעתם".

בעקבות דברי הנאשם, לקחו רביע וברהום את הניידת, ניקו אותה בעזרת חומר ניקוי, ורביע אף הדביק מדבקה על החור על מנת להסתיר את הנזק.

בכך שלא דיווח הנאשם על התאונה והעלים ידיעות שחובה למסרן בעניין הקשור בשירות המשטרה יוחסה לנאשם עבירת אי מילוי הוראה מהוראות משטרת ישראל. בשל הצעותיו ופניותיו לאנשי הצוות האחר כאמור לעיל יוחסה לנאשם עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר אשר יש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

האישום שני

בהמשך למתואר באישום הראשון, לאחר שנתגלה הנזק בניידת, נשאל הנאשם מספר פעמים על ידי הסמת"ח, אם יש לו קשר לנזק ובאם ידוע לו דבר מה בעניין. הנאשם חזר והשיב לסמת"ח כך: "בהמשך לבקשתך בקשר למכה שיש ברכב ■ אני לא יודע על המכה הזאת", זאת בידוע כי דבריו אינם משקפים את האמת.

בכתב האישום נטען כי במעשיו המתוארים לעיל מסר הנאשם תשובות כוזבות בעניין הקשור לשירות במשטרה, ובהקשר זה יוחסה לו עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

הסדר הטיעון אותו הציג התובע בפנינו, כלל את הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, ועתירה משותפת לעונש שיכלול: נזיפה חמורה והורדה בדרגה לתקופה קצובה בת שנה.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בטיעוניו לעונש טען התובע, כי העובדות המגולמות בכתב האישום הינן חמורות וכך גם העבירות שביצע הנאשם.

לדבריו, קורה לא אחת ששוטרים מעורבים בתאונות דרכים והרכבים המשטריים ניזוקים, אלא שבמקרים כאלה יש לנהוג לפי הנהלים ולדווח על המקרה, תהיינה ההשלכות לכך אשר תהיינה. במקרה דנן כשל הנאשם כאשר נמנע מלדווח על קרות התאונה לאחר התרחשותה. יתרה מכך, אגב דין ודברים שניהל עם פקודו ועם המתנדב שהיו עמו באירוע אמר להם לגבי הדיווח את המשפט "לא ראיתם לא שמעתם" ובעקבות כך נסעו השניים ונקטו פעולה להסתרת הנזק. עוד אמר התובע, כי הנאשם לא אמר די בכך שהכשיל את פקודיו, ולא אמר די בכך שהשיב למפקדו פעמיים בשלילה כאשר נשאל באם יש לו קשר לאירוע, אלא עוד הגדיל לעשות כאשר על גבי טופס פנייה בדבר כתב שאינו יודע דבר על המכה ברכב, זאת בידעו כי דבריו אינם משקפים את האמת.

כן עמד התובע על חשיבות ערך האמינות בעבודת המשטרה אשר כארגון אוכף חוק לא תוכל לסבול מקרים של דיווח לא אמין.

לדבריו, העובדה שמדובר באירוע מתמשך של אי-אמינות מוסיף משנה חומרה למעשה.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין התובע, כי הנאשם משרת בחיל משנת 2005, כשרוב תפקידיו היו בשטח בתפקידים הכרוכים בחיכוך עם אוכלוסייה.

עברו המשמעותי כולל 2 הרשעות בדין יחיד. האחת משנת 2008 בגין אי מילוי הוראה שעניינה אי-התייצבות למשמרת בוקר על אף שנתבקש לכך. השנייה משנת 2012 בה הורשע באי מילוי הוראה ובהתנהגות שאינה הולמת שוטר. עניינה של ההרשעה השנייה בכך שהנאשם דיבר באופן בוטה כלפי סמל השלוחה שדחה את בקשתו לשינוי שיבוץ במשמרת ובשל כך שסרב להתייצב למשמרת בוקר. גיליונות השפיטה הנוגעים להרשעות אלה הוגשו. ברם, אחד מהם הוגש באופן חסר והתובע נתבקש להשלימו בתום הדיון.

כן הגיש התובע את הערכותיו התקופתיות של הנאשם לשנים 2006 עד 2012 בהן הוערך בציונים הנעים בין טוב מאד 2 לבינוני 2.

בטיעוניו, הסביר התובע, כי אחד השיקולים שעמד בבסיס החלטת התביעה בהגיעה להסדר, היה קשיים ראייניים שהתעוררו בתיק. לדבריו, בשים לב לקשיים אלה, ובשקלול מכלול הנסיבות

שפורטו לעיל, העונש המוצע על ידי הצדדים מצוי במתחם הסבירות, אינו חוטא לאינטרס הציבורי ועל כן הם מבקשים מביה"ד לכבדו.

אשר על כן ביקש התובע להשית על הנאשם נזיפה חמורה והורדה בדרגה אחת למשך תקופה קצובה בת שנה.

ברשות בית הדין הגיש התובע, במועד מאוחר לשלב הטעונים לעונש, מסמך המסתמך על בירור שערך בחשבות ממנו עולה, כי הורדת הנאשם בדרגה אחת תביא לירידה בשכרו החודשי בשיעור של 610 ₪ ברוטו לערך. כן הגיש התובע השלמה לגיליון השפיטה החסר כמצוין לעיל.

עוד הגיש התובע בשלב זה גיליון שפיטה נוסף ע"ש הנאשם שזכרו לא בא בדיון. לפיכך התעלמנו מקיומו והורינו למזכירות בית הדין להחזירו לידי התובע.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

בפתח דבריו עמד הסניגור על הכלל לפיו הענישה היא אינדיבידואלית, ועל כן ביקש כי ביה"ד יתייחס בשיקוליו הן לנסיבות המעשה והן לנסיבות העושה.

לדבריו, הנאשם טעה במעשיו בכך שביום ביצוע העבירה "ננעל וגילה אטימות" ונמנע מלדווח על התאונה. הנאשם לא השכיל לעשות את האבחנה בין הכחשת התאונה לבין ההאשמות שייחסו לו מפקדיו לעניין הסתרת הנזק באמצעות המדבקה.

בהתייחס לכתב האישום מחה הסניגור על ניסיונותיו החוזרים של התובע בטיעונו לעונש להחזיר "דרך החלון" את האמור בכתב האישום המקורי, חרף העובדה שבוצע בו תיקון מהותי ומשמעותי שיש בו כדי להקהות במידה רבה מחומרת העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום המקורי.

אשר לעברו המשמעותי של הנאשם, טען הסניגור, כי מדובר בעבר לא מכביד. כן ביקש להתחשב בחרטה הכנה של הנאשם, בכך שקיבל עליו אחריות על מעשיו ובהודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי יקר.

עוד הוסיף הסניגור, כי הערכותיו התקופתיות של הנאשם בשנים האחרונות הן בציון טוב מאד. הסניגור אף ביקש להתחשב בעובדה שמרגע שהחל ההליך המשמעתי נעצר קידומו של הנאשם, וכי קיים חשש שפסק הדין שיינתן במשפט זה ישפיע על המשך שירותו במשטרה.

כן ביקש להתחשב בעובדה כי מאז המקרה ממשיך הנאשם בעבודתו ומבצע אותה נאמנה. בהתייחס למצבו המשפחתי, ציין הסניגור כי הנאשם נשוי, כי רעייתו סטודנטית וכי הוא נושא לבדו בפרנסת המשפחה, לרבות במימון הוצאות הלימודים של אשתו.

בסיכום דבריו ביקש כי נכבד את הסדר הטיעון.

מפי הנאשם שמענו כי הוא מתבייש במעשיו ומצטער עליהם, וכי במהלך השנתיים שחלפו מאז האירוע הוא הוטרד מן ההשפעה שתהיה לתיק זה על המשך שירותו במשטרה. לדבריו, הוא מגיע מידי יום לעבודה ומשקיע בה את כל מרצו, וזאת חרף המצוקה ששורה עליו מאז האירוע. בשנתיים האחרונות אין הוא משמש בתפקיד פיקודי ואף נמנע ממנו לצאת להכשרות מקצועיות. את דבריו סיים בבקשה כי נכבד את הסדר הטיעון.

דיון

בחנו את ההסדר אליו הגיעו הצדדים, את הראיות לעניין העונש ואת טיעוני הצדדים.

אחד הערכים המרכזיים עליו מושתתת עבודת המשטרה הוא ערך היושרה, המהווה תנאי הכרחי לפעילותה התקינה.

כפי שניתן להיווכח מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, ערך זה לא עמד לנגד עיניו של הנאשם כלל ועיקר. לא בסמוך להתרחשות התאונה ואף לא בשלבים המאוחרים לה עת נדרש לכך על ידי מפקדו. באופן מכוון ומחושב נמנע הנאשם מלדווח על האירוע, אף שמחויב היה לכך על פי הנהלים ואף מסר דיווח כוזב כמפורט לעיל. וחמור מכך, כדי לחמוק מקבלת אחריות על מעשיו, הציע הנאשם לשותפיו למשמרת, פקודיו באותן נסיבות, למסור דיווח כזב על אודות המקרה. כראש המשמרת מצופה היה מן הנאשם שיקפיד הקפדה יתירה על מילוי הוראות ושישמש דוגמה לפקודיו, ולבטח שלא יערב אותם במעשהו הפסול ויגרור אותם לדבר עבירה.

מעיון בעברו המשמעותי של הנאשם עולה כי לחובתו 2 הרשעות בפני דן יחיד מהשנים 2008 ו- 2012 בעבירות של אי-מילוי הוראה והתנהגות שאינה הולמת שוטר. עניין של ההרשעות, כעולה מגיליונות השפיטה, הוא אי-התייצבות למשמרת והתבטאות שאינה ראויה כלפי מפקד. מהן ניתן להסיק כי הנאשם מתקשה לקבל עליו מרות מפקדים ולמלא אחר הוראות הארגון.

קשה היה לנו לעמוד על טיב שירותו של הנאשם מן החומר שהוגש לנו משום שציוניו בהערכות התקופתיות התאפיינו בחוסר סדירות והשתנו משנה לשנה: מבינוני 2 ועד לטוב מאד 2. כך גם לגבי ההערכות שקיבל ביחס לאחרים בקבוצה. היו מפקדים שהעריכוהו כטוב כמו האחרים, היו שהעריכוהו פחות טוב מהאחרים והיו שהעריכוהו יותר טוב מהאחרים.

בצד חומרת המעשה, מצאנו להתחשב לקולה בהודאת הנאשם, בחרטה שהביע בפנינו, בכך שקיבל אחריות על מעשיו ובמצבו הכלכלי כפי שהשתקף מדבריו.

לאחר שבחנו את מכלול השיקולים האמורים לעיל, אנו סבורים כי הסדר הטיעון אשר נכרת בין הצדדים הינו מאוזן וסביר ובנסיבות אלה אנו מחליטים לאמץ.

אנו משיתים, אפוא, על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה.

- הורדה בדרגה אחת לתקופה קצובה בת שנה.

ניתן והודע היום, א' בתמוז תשע"ב, 21/06/2012, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט	_____	אב בית הדין	_____	שופט	_____
סנ"צ איגור בורובסקי		נצ"מ דורית יניב		סנ"צ ציפי דוד-גולדברגר	

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין עבירת הטרדה מינית, עבירה על סעיף 27 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו – 2006 ובגין עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה על סעיף 3 לתוספת.

כתב האישום

מעובדות כתב האישום עולה, כי הנאשם, קצין בדרגת רפ"ק, שירת כמ"פ במג"ב וכי המתלוננת, ילידת 1990, החלה ביולי 2009 את שירותה כמש"קית חינוך בפלוגה.

בכתב האישום נטען, כי בין הנאשם והמתלוננת שררו יחסי מרות, וכי במהלך עבודתם המשותפת, בחודשים יולי ואוגוסט 2009, יזם הנאשם ישיבות עבודה עם המתלוננת מחוץ לבסיס, אשר התקיימו בין השאר גם במסעדה בזיכרון יעקב השייכת לקרוב משפחתו, בהן שוחחו בענייני עבודה ואף שיחות חולין.

באחת הפעמים, אסף הנאשם את המתלוננת מאזור חיפה ונסע עמה לחוף ים מבודד. שם אמר לה שהוא "לחוץ מים להירגע", ונכנס למים עם מכנסיים קצרים בלבד, בעת שהמתלוננת המתינה ברכב. לאחר שיצא מהמים, הסכימה המתלוננת להצעתו וישבה עמו על החול. התפתחה ביניהם שיחה בענייני עבודה ובנושאים אחרים. בשלב מסוים אמר לה הנאשם שהיא יפה ומקסימה. כשפיזרה המתלוננת את שערה כדי לאספו מחדש, אמר לה הנאשם: "למה את עושה לי את זה, יש לי חולשה לשיער", אסף את שערה בשתי ידיו, עיסה את רקותיה ואמר לה: "תראי משהו נעים". המתלוננת סימנה לו בגופה שאינה מעוניינת בכך והזיזה את גופה.

כשהוריד אותה בתחנת הרכבת אמר למתלוננת: "בפעם הבאה תביאי בגד ים", וכשהביעה את פליאתה, צחק ואמר: "אם את רוצה כמובן, בשביל הכיף שלך".

עוד נאמר בכתב האישום, כי הנאשם נהג להתקשר מעת לעת אל המתלוננת בשעות לא שגרתיות, לרבות בשעות הלילה, כגון בשעות 23:00 או לאחר 00:00, בתירוץ כי עליו לדבר עמה בענייני עבודה, והשיחות גלשו גם לנושאי חולין. כמו כן שלח לה הודעות טקסט שונות, ביניהן הודעות בנוסח "שתהיה לך שבת קסומה", ו"בוקר קסום".

במועד שאינו ידוע במדויק, באוגוסט 2009, הציע הנאשם למתלוננת להצטרף אליו לנסיעה מחוץ לבסיס, כדי לרכוש כלי כתיבה להם נזקקה לשם הכנת שלטים. המתלוננת הסכימה לכך. השניים איחרו לארוחת הערב, והמתלוננת קיבלה את הצעת הנאשם לאכול יחד בגודד. לאחר הארוחה, הציע לה הנאשם לבוא עמו כדי לומר שלום לחברו, והיא הסכימה. במהלך הנסיעה לא ידעה המתלוננת שהנאשם מסיע אותה לפאב. במהלך הנסיעה לפאב, צחק הנאשם עם המתלוננת, תוך שהניח ידיו על גופה, העביר ידיו על מותנה וירכה וליטף אותה. הוא התעקש שהמתלוננת תוריד

את חולצת המדים ותישאר עם חולצה אזרחית, כי "לא נעים", וכשהמתלוננת השיבה שאין לה בעיה להישאר בחולצת מדים, יצא מהרכב והתעקש על כך, עד שהמתלוננת השתכנעה והורידה את חולצת המדים.

בפאב פגש הנאשם את חברו, ושאל את המתלוננת מה היא שותה. המתלוננת השיבה שאינה מעוניינת לשתות וביקשה שאף הוא לא ישתה, כי הוא נוהג. כששאל אותה מה היא נוהגת לשתות כשהיא יוצאת, השיבה המתלוננת שהיא שותה וודקה, ובתגובה הזמין הנאשם שתי כוסות וודקה ורדבול. הנאשם שתה את כוסות הוודקה והרדבול, והמתלוננת שתתה רדבול. בשלב מסוים עזב החבר, והנאשם והמתלוננת נשארו בפאב.

במהלך שהותם בפאב, אמרה המתלוננת לנאשם שהיא כועסת על עצמה שהיא עושה שטויות כמו להיות עמו בפאב, והוא השיב לה ש"ככה חיים את החיים". בהמשך אמר לה שהם ממש קרובים והוא מעוניין שיתקרבו עוד יותר. לשאלתה השיב שהיא יודעת למה הוא מתכוון, שהוא רוצה להיות אתה, שזה בא לו מרגש, שהיא מאד יפה והוא לא אומר זאת לכל אחת. כששאלה אותו מה זאת אומרת להיות אתה, השיב "להיות אתך וכל מה שמשתמע מזה", תוך שהחמיא לה וליטף אותה בכתף בתנועת עיסוי, ליטף את צווארה, את מותנה ואת רגלה. המתלוננת הזיזה את ידו ואמרה לו "ממש לא, למה נראה לך שאנחנו יכולים להיות ביחד". הנאשם שאל "למה לא?", והמתלוננת אמרה שלא תשיב לו ושיש לכך סיבות רבות. הנאשם ביקש ממנה שתחבקו, והוסיף: "את בטח רוצה להרביץ לי מכות, בואי תני לי מכות". כשאמרה לו המתלוננת שיפסיק ושאלה לו כוונה להכותו, השיב לה שלא היה צריך לומר לה זאת, ועכשיו היא מתרחקת. המתלוננת אמרה לו שתתעלם מדבריו וביקשה שיפסיק, שלא ידבר ושלא יזכיר זאת.

בדרכם חזרה נהג הנאשם לאחר ששתה שתיה חריפה. הוא הסתכל על המתלוננת והיא העירה לו שיסתכל על הכביש. הנאשם צחק, הניח ידיו על המתלוננת וביקשה "לעשות את הקטע עם הקליק". כשסירבה, אמר שלא יזיז ידו עד שתעשה לו, והשאיר את היד עליה, עד שהמתלוננת העיפה את ידו ממנה. הנאשם ביקש ממנה להירגע, החל ללטף את שיערה וצווארה. המתלוננת הזיזה את ידו ואמרה לו "די".

כשהתקרבו לבסיס בסמוך לשעה 03:30 אמר הנאשם שיש לו הפתעה בשבילה. הוא נכנס עמה לשביל ביער, והחנה את הרכב במקום גבוה. הוא כיבה את הרכב, פתח את חגורתו וכפתור מכנסיו, הניח רגליו על החלון ורכן לעבר המתלוננת, שהייתה מפוחדת ונצמדה לחלון. הנאשם אמר לה להסתכל במטוסים הנוחתים, צחק כשאמרה לו שהגיע הזמן שגם הוא ינחת, ושלח אליה ידיים למותנה ירכה וצווארה. המתלוננת הזיזה מדי פעם את ידו, והנאשם אמר לה "אוף, למה אני לא יכול להיות אתך, יהיה לך טוב אם תסכימי".

בסמוך לשעה 04:30 ביקשה המתלוננת לחזור והנאשם נסע לכיוון הבסיס. בטרם נכנסו לבסיס ביקש ממנה הנאשם ללבוש את חולצת המדים, לשבת מאחור ולהתחבא מתחת שמיכה. המתלוננת סירבה להתחבא.

יום או יומיים לאחר מכן, ביקש הנאשם להיפגש עם המתלוננת, אולם זו התחמקה ממנו, תוך שנעזרה במפקדת הישירה שלה, רכזת החינוך. הנאשם ניסה ללחוץ על הרכזת לשחרר את המתלוננת וניסה להתקשר אל המתלוננת ולשכנעה להיפגש עמו.

בימים הבאים ניסה הנאשם להתקשר מספר פעמים למתלוננת והשאיר לה הודעות לפיהן הוא זקוק לה בענייני עבודה. כשהבחין שאינה משיבה לו, התקשר ממספר שאינו מזוהה. לשיחה זו השיבה המתלוננת, והנאשם שאלה אם היא פגועה ממנו. המתלוננת התפרצה והשיבה שהיא פגועה מאד ושמה שעשה הוא חולני. אמרה שהיא פוחדת ואינה רוצה לחזור לפלוגה. הנאשם ביקשה לחזור לפלוגה כדי שיוכל "לכפר על מעשיו". המתלוננת סירבה ושאלה אותו אם כך היה נוהג אם בתו הייתה מספרת לו על דבר כזה, שכן לו היו לה ילדים לא הייתה משאירה את בתה שם. הנאשם התנצל, וביקש לברר מה סיפרה לאחרים, כדי לתאם עמה גרסאות בנוגע ליציאה לפאב, כך שיספרו שיצאו לאכול בגדוד וחזרו בשעה 00:00. המתלוננת השיבה שאינה מתכוונת לשקר בשבילו.

תשובת הנאשם לאישום

בתשובת הנאשם לאישום שלל את הטענה כי בינו לבין המתלוננת שררו יחסי מרות. לדבריו, הם נפגשו 3 פעמים מחוץ לבסיס, פעמיים בענייני עבודה ופעם אחת יצאו לאכול אצל חבר בבסיס מג"ב ואחר כך יצאו לשתות משהו. הוא אישר שבאחת מפגישות העבודה שלהם נסעו לים, והוא נכנס למים. השיחה ביניהם גם גלשה לעניינים אישיים, והוא אינו זוכר אם אמר לה שהיא יפה ומקסימה. כאשר פיזרה את שיערה אמר לה שלא תעשה זאת. הנאשם שלל את הטענה כי אסף את שיערה בידיו, עיסה לה את הרקות ואמר לה "תראי משהו נעים". בתום הפגישה אכן הביאה לתחנת הרכבת, אך אינו זוכר אם אמר לה שבפעם הבאה תביא בגד ים.

באשר לכך שהתקשר אל המתלוננת בשעות לא שגרתיות אמר, כי עם רוב בעלי התפקידים בפלוגה נהג לדבר בשעות מאוחרות, ואינו זוכר מתי ניהל שיחותיו עם המתלוננת. באשר להודעות טקסט אישר ששלח לה פעם או פעמיים הודעות, היה זה אחרי שעברה שבוע קשה, ייתכן וכתב שתהיה לה שבת קסומה.

באשר למסעדה בזיכרון אמר הנאשם כי שייכת לקרוב משפחתו והיה שם פעמיים עם המתלוננת. פעם אחת אחרי הפגישה בים ופעם נוספת שקדמה לפגישה בים, כאשר אסף אותה באנדרטת מג"ב לאחר השתלמות מש"קיות חינוך.

כן אישר הנאשם שבמהלך הכנות לקראת חנוכת בית כנסת בפלוגה "קפץ" עם המתלוננת לעיר הסמוכה כדי לרכוש ציוד כתיבה שחסר להם. בהיותם במשרדו תוך כדי ההכנות הציע למתלוננת ואולי לשוטר נוספת להצטרף אליו לנסיעה, לאכול אצל חבר בפלוגת מג"ב במכבים. המתלוננת אכן הצטרפה, ובסיום הארוחה נסעו לבקר חבר שלו ברחובות. אמר שלדעתו המתלוננת ידעה שהוא מתכנן לנסוע לפאב. הנאשם שלל את המיוחס לו, כי במהלך הנסיעה לפאב הניח את ידיו על גופה של המתלוננת, העביר ידו על מותנה וירכה וליטף אותה. כן שלל הנאשם את הטענה, כי הכריח את המתלוננת להחליף לחולצה אזורית. לדבריו עוד בהיותם בפלוגה היא הכינה לעצמה חולצה להחלפה. הוא הסביר לה שהם נכנסים למקום שנקרא דבלין ברחובות לשתות משהו והיא החליפה חולצה. המתלוננת לא הייתה מופתעת מכך שהגיעו לפאב, דווקא אמרה לו שכיף שהגיעו לשם. בפאב הם פגשו את חברו, והוא והמתלוננת שתו וודקה עם רדבול. החבר עזב את הפאב

מספר דקות לפנייהם. בהיותם בפאב קיימו ביניהם שיחה פתוחה על כך שהיא והוא נמצאים יחד בפאב. הנאשם שלל את המיוחס לו כאילו נגע במתלוננת ולטענתו גם לא אמר לה שהוא רוצה להיות אתה. עוד אמר, כי אינו זוכר את המשפטים המדויקים שהחליפו ביניהם. בהתייחס למיוחס לו במהלך הנסיעה חזרה, שלל הנאשם את הדברים שיוחסו לו. הוא אמר שכשנסעו לפאב המתלוננת "פרקה" את אצבעותיה, לכן הושיט את יד ימינו אליה ואמר לה שתפרוק גם את כף ידו. היא סירבה, תפסה את ידו וכאילו זרקה אותה. הוא לא השאיר את ידו עליה גם לא ליטף את שיערה או צווארה.

הנאשם אישר את העצירה ביער, אך הכחיש כי בהיותם שם פתח את כפתור מכנסיו, או את החגורה. כן הכחיש שנגע במתלוננת, רכן מעליה ואמר לה אמירות מיניות. כשחזרו לבסיס אמר למתלוננת שאם יש לה בעיה עם שעת החזרה היא יכולה לשבת מאחור. לא היה לו מה להסתיר, שכן כל השוטרים בבסיס ראו אותם יוצאים באותו ערב ביחד.

באשר לפגישה בירושלים אמר הנאשם שקבע עם המתלוננת להיפגש שם בתחנה המרכזית. בהמתינו לה שם קיבל טלפון מרעות שאמרה לו כי המתלוננת לא יכולה להגיע. הוא אישר שהתקשר אל המתלוננת ממספר חסוי והיא ענתה לו. הכחיש כל ניסיון שלו להשפיע עליה לתאם עמו גרסאות.

מסכת הראיות

מטעם התביעה העידו העדים שלהלן :

עת/1 ■■■■■ **מש"קית החינוך**, העידה במסגרת הליך גביית עדות מוקדמת, שכן עמדה לעזוב את הארץ לפרק זמן בלתי ידוע.

עת/2, **המתלוננת**, מש"קית החינוך בפלוגתו של הנאשם. הנ"ל הוחזרה לדוכן העדים לשם חקירתה הנגדית בעקבות בקשת ההגנה, מאחר ואת חקירתה הראשית מסרה בהעדרה של ב"כ הנאשם.

עת/3, ■■■■■, ידיד של המתלוננת מהחטיבה.

עת/4, ■■■■■ קצינת חינוך במג"ב, אשר הייתה המפקדת הישירה של המתלוננת.

עת/5, ■■■■■, אשר שימשה כמש"קית ת"ש, גם בפלוגת הנאשם.

עת/6, ■■■■■ חברת ילדות של המתלוננת.

עת/7, **חוקרת מח"ש**, אשר טיפלה בתיק החקירה.

עת/8, ■■■■■ ידיד של המתלוננת, ששירת עמה יחד באותו בסיס.

כמו כן הוגשו המוצגים ת/1-5: הודעת עת/6 במח"ש, הודעת הנאשם במח"ש, תמונות בהן מדגימה המתלוננת על החוקרת את נגיעות הנאשם בה, הודעתה השנייה, המשלימה, של המתלוננת במח"ש ותדפיס שיחות פלאפון.

מטעם ההגנה העידו העדים שלהלן :

עה/1, **הנאשם**.

עה/2, ■■■■■ חבר של הנאשם, אשר העיד על הפגישה בפאב "דבלין".

עה/3, ■■■■■, ידיד הנאשם, שהעיד על אירוח הנאשם והמתלוננת אצלו בארוחה.

ע"ה/4, פקודה של הנאשם, אשר שירתה כמ"כית בפלוגתו.

דין

גדר המחלוקת

לאור הצהרת ב"כ ההגנה בסיכומיה, כי הנאשם מודה בעבירת התנהגות שאינה הולמת, ככל שהיא מתייחסת להתנהגותו בפאב: לקיחת מש"קית חינוך לפאב והשתייה בו, ולקיום פגישת עבודה בים – מצטמצמת זירת המחלוקת.

להלן השאלות העובדתיות שנותרו במחלוקת, אשר ברובן נוגעות לעבירת ההטרדה המינית המיוחסת לנאשם:

- האם שררו בין הנאשם למתלוננת יחסי מרות.
- האם בהיותם בחוף הים אמר הנאשם למתלוננת שהיא יפה ומקסימה, אסף את שיערה בשתי ידיו ועיסה את רקותיה, תוך שהוא אומר לה: "תראי משהו נעים".
- האם במהלך הנסיעה לפאב, צחק הנאשם עם המתלוננת תוך שהוא מניח את ידיו על גופה, והעביר את ידיו על מותנה וירכה וליטף אותה.
- האם בדרכם לפאב התעקש הנאשם שהמתלוננת תחליף את חולצת המדים בחולצה אזרחית.
- האם אמר הנאשם למתלוננת בפאב שהוא רוצה להיות אתה על כל המשתמע מכך, תוך שהחמיא לה, ליטף אותה בכתף בתנועות עיסוי וליטף את צווארה, את מותנה ואת רגלה.
- האם בתגובה לכך הזיזה המתלוננת לנאשם את ידו ואמרה לו: "ממש לא, למה נראה לך שאנחנו יכולים להיות ביחד".
- האם תוך כדי נסיעה, לאחר הבילוי בפאב, הניח הנאשם את ידו על המתלוננת וביקש שתעשה לו "קליק" וזו סירבה והעיפה את ידו ממנה.
- האם במהלך אותה נסיעה ביקש הנאשם מהמתלוננת להירגע והחל ללטף את שיערה וצווארה.
- האם במקום התצפית ביער פתח הנאשם את חגורתו וכפתור מכנסיו, הניח את רגליו על החלון ורכן לעבר המתלוננת. האם שלח פעם נוספת ידיים למותנה לירכה ולצווארה ואמר לה כאשר הזיזה את ידו: "אוף למה אני לא יכול להיות אתך, יהיה לך טוב אם תסכימי".
- האם בהגיעם לשער הבסיס אמר הנאשם למתלוננת ללבוש את חולצת המדים לשבת מאחור ולהתחבא מתחת לשמיכה.
- האם בשיחת הטלפון שקיים הנאשם עם המתלוננת ניסה לתאם עמה גרסאות.

גרסאות המתלוננת והנאשם

ע"ה/2, המתלוננת, הינה העדה המרכזית במשפט ועליה נשענת התביעה בבואה להוכיח את האשמות שייחסה לנאשם. מנגד, מתבססת ההגנה על עדות הנאשם.

בטרם נדון במהימנות עדויותיהם של המתלוננת והנאשם נסקור להלן את גרסאותיהם, ככל שהן מתייחסות לשאלות העובדתיות שנותרו במחלוקת ופורטו לעיל.

חוף הים

המתלוננת העידה כי בהיותה בביתה התקשר אליה הנאשם, רצה שייפגשו כדי להכין סדנה שהפלוגה עתידה לעבור. בהתאם לתיאום מראש, אסף אותה הנאשם בצומת מסוים והסיעה לחוף מבודד, בתואנה שיש לו לחץ בעבודה והים מרגיע אותו. הוא רצה שתיכנס איתו לים, היא סירבה נשארה באוטו ואילו הוא נכנס לים "כשהוא עם מכנס לים, עם תחתון". כשיצא ישבו מחוץ לאוטו בעוד שהוא מתייבש, דיברו על הסדנה ואחר כך גלשה השיחה לנושאים אחרים. בשבתם קרוב אמר לה כמה שהיא מקסימה, ותוך כדי מחמאות נגע לה בשיער בתנועת ליטוף והעביר את שיערה מהפנים לאחור. בשלב בו שחררה את הגומייה מהקוקו כדי לאסוף את השיער בחזרה, עצר אותה ואמר לה משהו בסגנון **"למה את עושה לי את זה, את יודעת שיש לי חולשה לזה"**. כשהשיער היה פזור ניסה לאסוף לה אותו, תוך שהוא מרימו. ואז אמר לה: **"בואי אני אראה לך משהו נעים"** ועשה לה מסאז' ברקות במשך 2-3 דקות.

בעדותה אמרה שחשוב לה לציין שלא הרגישה בנוח מהמצב הזה, אולי אמרה לו די אבל לא יותר מדי, לא הפגינה אסרטיביות.

גרסת הנאשם לגבי השתלשלות האירועים בחוף הים דומה למדי לגרסת המתלוננת, להוציא את עניין המגע הפיסי. הוא סיפר כי לפני שנכנס לים הלך אל מאחורי הרכב, והחליף לבגד רחצה – מכנס ספורט. בעדותו בפנינו כמו גם בחקירתו במח"ש, שלל מכל וכל את הנטען נגדו כאילו עיסה את רקותיה של המתלוננת ואסף את שיערה. באשר לתגובתו ביחס לפיזור השיער, בפנינו העיד, כי בהגיעם לחוף הים כאשר פתחו את הדלתות המתלוננת פיזרה את שיערה והוא העיר לה שלא תפזרו כי יש לו חולשה לשיער פזור. הסביר, כי באמירה הזאת התכוון להציב גבולות מסוימים, אך לא היה בכך שום רמז מיני. בהודעתו במח"ש עלתה נימה שונה מדבריו והם נשמעו בעניין זה קצת אחרת. וכך אמר שם: **"מסאז' לא עשיתי. נכון היא פיזרה את השיער ואני הערתי לה למה היא מפזרת את השיער וזה חלק מהעניין שלא לגעת בקצה. אמרתי לה אל תפזרי את השיער. אני רואה מה את משדרת ולאן אני יכול להגיע... את אישה וישבת איתי ואנחנו חברים טובים ואני מבין שבהיבט מוסרי אנחנו בשטח אפור ופתאום את מפזרת את השיער... אני מעיר לה על מה שהיא משדרת... הפיזור של השיער... אמרתי לה אל תפזרי את השיער יש לי חולשה לשיער פזור. לשאלתך לא נגעת לי בשיער"**.

באשר למשפט שיוחס לו בכתב האישום, שאמר למתלוננת כי תביא בפעם הבאה בגד ים, בהקראה אמר שלא זוכר שאמר זאת, אולם בחקירתו הנגדית בפנינו ובהודעתו במח"ש אישר כי היה איזה משפט כזה בו אמר למתלוננת שאם בפעם הבאה ייפגשו בים, אז שתביא אתה בגד ים.

בדרך לפאב

לבד מנושא החולצה האזרחית ובקשת הנאשם כי תפקוק את אצבעות ידו, לא התייחסה המתלוננת בעדותה למה שהתרחש ברכב בדרך לפאב, כמיוחס לנאשם בכתב האישום.

כזכור, הכחיש הנאשם שהניח ידיים על גוף המתלוננת וליטפה במוותנה ובירכה. אשר על כן, באין כל ראייה הקושרת את הנאשם למיוחס לו, בנוגע למה שהתחולל ברכב בעת שעשו דרכם לפאב, אנו קובעים כבר בשלב זה, כי לא עלה בידי התביעה להוכיח האשמה זו.

באשר לחולצה האזרחית, על פי דברי המתלוננת, בדרך לפאב הנאשם עצר וביקש שהיא תוריד לחצי א' או ב'. הסבירה, שהכוונה הייתה שתפשוט את חולצת המדים ותישאר עם הגופייה

שמתחת. היא לא הסכימה מיד, אלא שהנאשם הפעיל עליה לחץ, עד שבסוף השתכנעה ופשטה את חולצת המדים. בחקירתה במח"ש, ת/4, כאשר מיקדה אותה החוקרת בנקודה זו, אמרה תחילה שהביאה אתה את החולצה שהייתה לה בתיק, אחר כך תיקנה ואמרה שלא הביאה את החולצה, אלא זו חולצה שבדרך כלל היא נוהגת ללבוש מתחת למדים.

בעניין זה טען הנאשם, כי המתלוננת החליפה חולצה אותה הביאה מבעוד מועד מהבסיס, וכי לא נכונה טענתה, שהורידה את החולצה הצבאית ונשארה עם גופייה.

בפאב

בהתייחס לאירועי הפאב, סיפרה המתלוננת, כי פגשו שם את חברו של הנאשם, הנאשם עמד על כך שהיא תשתה אתו, הזמין 2 וודקה עם רדבול, היא לגמה מספר לגימות מהרדבול, והוא שתה את שלו וגם את מה שהיא לא שתתה. בשלב מסוים הוא קירב את המצית שלו אל פניה, ואמר לה שהיא יפה ומיוחדת בעיניו, מאד בוגרת לגילה. היא אמרה לו שהיא עושה שטויות ומסתכנת, שכל הערב הזה גלש יותר מדי, ואז אמר הנאשם שהוא מרגיש כי הם קרובים והוא רוצה שיתקרבו יותר וביקש ממנה הזדמנות שהיא תהיה אתו. **"אמר תהיי איתי, את תראי שיהיה לך טוב וזה בא לו מרגש ושאני מאד מיוחדת ומקסימה ויפה וכל המחמאות האלה, ותוך כדי כאילו תוך כדי היו גם נגיעות, שאם זה מסאז' ככה, שמה יד על הכתף, ליטופים ברגל, מלטפת את הירך... תוך כדי שהוא אמר הוא גם כאילו ליטף אותי גם במותן, בצוואר, ברגל אחת. את הנגיעה ברגל אני זוכרת שגם שהוא דיבר עם החבר שלו אז הוא היה במצב כזה של, כאילו מדבר עם החבר שלו ומלטף לי את הרגל, מדגימה שליחת יד הצידה תוך כדי הרכנת הגוף לצד אחר".** לדבריה, לא העיפה לו את היד באסרטיביות אלא הסיטה אותה באלגנטיות, אמרה לו שאין כל סיכוי שתהיה אתו, הוא ביקש לדעת למה, הם דנו בנושא ולאחר 10 דקות עזבו את הפאב.

"כשהוא אמר את זה, כאילו שאני אהיה אתו אמרתי לו ממש לא, אין שום סיכוי ואז הוא אמר למה... אמרתי לו שאני לא אפרט לו את הסיבות הן נראות לי מאד ברורות, דיברנו על זה כמה דקות, הוא אמר כאילו למה לא ושאני אתן לו הזדמנות וזה בא לו מרגש, אני בן אדם מיוחד וזהו, אני אמרתי לו שפשוט בוא נפסיק לדבר על זה ושאני אשכח מהכל ואני לא אגיד שום דבר, פשוט כאילו לא נדבר על זה יותר, כאילו נשכח מזה, כאילו לא היה".

באשר למה שהתרחש בפאב שלל הנאשם את תיאורה של המתלוננת ככל שהתייחס למגע הפיסי שהיה כביכול ביניהם. בעדותו בפנינו תאר את השיח שקיימו ביניהם בפאב באופן די דומה לתיאור שמסר במח"ש בהשיבו לשאלות החוקרת. וכך תאר הדברים בת/2: **"...דיברנו על איך שבסיטואציה של שנינו שאני... היא מש"קית חינוך ואיך שאנחנו לא יכולים להתקרב יותר מדי כי יש את המגבלות שיש לשנינו. אני דיברתי היא דיברה, אני זוכר שדיברנו על זה שלמרות שכיף ואנחנו מדברים אנחנו לא יכולים להיות ביחד. כמוכן בקטע מיני, דברים כאלה, כאילו זה מקום שאסור להגיע אליו..."**

"...הייתה שיחה של מה זה להיות ביחד... כן לשכב, לא לשכב. סיטואציה שאנחנו מדברים ואולי אני מבין שאנחנו בסיטואציה שלא צריכה להיות ואנחנו מדברים על זה, אבל לגעת בה ולהגיד לה את יפה ותני לי הזדמנות, לא היה. אני הבנתי שאנחנו במקום לא טוב..."

בהמשך חקירתו, כאשר אמרה לו החוקרת, כי יש עדים אשר ראו אותו נוגע במתלוננת, סייג במידת מה את הכחשתו הגורפת ואמר שאולי היה מצב של שנייה, שתיים, שלוש, שנגע עם היד על

הירך. בהמשך חקירתו בנקודה זו אמר לחוקרת שאינו זוכר, שאינו אומר לא היה, כי יכול להיות שהייתה סיטואציה כזאת.

בעדותו בפנינו בהתייחסו לנקודה זו אמר כך: "לא היה ולא נברא, אני לא נגעתי ב... במהלך השיחה, לא ליטפתי את צווארה, לא עשיתי לה עיסוי בכתף ולא כל הדברים כפי שציננת. מה שכן ציינתי, אני מבקש להמשיך, שנגיעות תוך כדי דיבור, לא ליטוף, לא מסז', לא עיסוי ברקות, נגיעות תוך כדי דיבור יכול להיות שהיו, בגלל אופי הישיבה, ישבנו קרובים אחד לשני, יתכן שלפעמים אני אמרתי לה תשימי לב, או ברצינות ונגעתי בגוף של ... תוך כדי דיבור..." "... מדובר בנגיעות שהן נגיעות תוך כדי שיח, הייתה סיטואציה שאנו יושבים, היא ביני לבין שלומי, קרובים אחד לשני, באמת יכול להיות שתוך כדי שיחות, אני נוגע, ואומר לה תביאי לא יודע את מה..."

בדרך מהפאב

לגבי הנסיעה מהפאב לבסיס סיפרה המתלוננת, כי במהלך הנסיעה ביקש ממנה הנאשם שתפקוק לו את האצבעות כפי שהיה בדרכם אל הפאב, אלא שהיא נמנעה מכך והוא הרגיש שהיא יותר מרוחקת. "תוך כדי נסיעה גם היו ליטופים שתיארת פעם שעברה, כמו שתיארת, במוותן, בצוואר, ברגל. לפעמים היו זאת אומרת, כשהוא היה נגיד מלטף מהכתף ובשביל לעבור למוותן אז היה כאילו לחטוף על החולצה ב... מדגימה הורדת היד מהכתף על החולצה באזור החזה".

אשר לפקיקת האצבעות, טען הנאשם כי אכן ביקש מהמתלוננת שתפקוק את אצבעותיו והיא סירבה לעשות זאת וזרקה את ידו, אולם אירוע זה התרחש בדרך אל הפאב ולא בדרך חזרה. באשר לליטופים במהלך הנסיעה מהפאב שתיארה המתלוננת, הנאשם לא התייחס אליהם בעדותו. לדבריו, בצאתם מהפאב נסעו לכיוון הבסיס, ברכב התנגנה מוסיקה, הוא עצר בצד, הציע למתלוננת לנסוע לתצפית והיא הביעה הסכמתה. בתשובתו לכתב האישום שלל כל מגע פיסי אתה, גם בשלב הנסיעה הנ"ל.

בתצפית שביער

באשר למה שקרה בתצפית על המטוסים ביער, סיפרה המתלוננת, כי הם היו אמורים לחזור לבסיס ואז באמצע הדרך הנאשם עצר ואמר שיש לו הפתעה, אמר לה "בואי נמשיך את הרגע הקסום הזה", פה הרגישה שהדברים מאבדים כיוון לגמרי, ראתה עליו שהוא שתוי, הוא פשוט הסתובב ונסע בשביל מפותל בינות לעצים נעצר ואמר שבאו לראות מטוסים נוחתים. "הוא ישב כזה עם הרגליים על איפה שההגה, ו... הוא ישב כזה ועישן והרגיש בנוח, פתח את המכנס, גם הוא היה על חצי, כלומר חצי מדים חצי חולצה אזרחית. פה לא דיברנו יותר מדי... באמת הרגשתי מפוחדת... ניסה להגיד לי כאילו למה אנחנו לא יכולים להיות ביחד ושוב, שאני חייבת להאמין לו שזה בא מרגש וזה לא קורה לו עם כל אחת, ותוך כדי הנגיעות הרגילות שלו. אני פה לא עשיתי כלום, כלום, גם לא אמרתי די, כלום כלום".

גרסת הנאשם - בהגיעם לתצפית הוא לקח את הכיסא שלו לאחור, השעין אותו, כאשר הדלת של הנהג פתוחה, שם את רגליו על חלון שמאל כאשר הוא נשען לאחור. לפעמים הרגליים על החלון לפעמים על השעונים משמאל להגה. המתלוננת ישבה מימינו, שמעו מוסיקה בעיקר שתקו. בשלב

הזה הרגיש כי למתלוננת לא כל כך נוח עם הסיטואציה, כי לא דיברה, הרגיש כי ננעלת, לא מדברת, שותקת, הוא פנה אליה שאל אם רוצה לחזור לבסיס, היא השיבה בחיוב והוא התניע מיד את הרכב וחזר לכיוון הבסיס. באשר לנגיעות שיוחסו לו בהיותם ברכב אמר כך: **"לא היה ולא נברא, אני הייתי בזווית שאני עם הרגליים על החלון, הייתי עם הרגליים משמאל להגה, אני לא נגעתי בה, כל הדברים כפי שציננת לא היו ולא נבראו, בכלל הייתי עם הגוף בזווית אחרת ממה ש... הייתה."** **"...לא היה ולא נברא, לא היו דברים כאלה, לא פתחתי את הכפתור של המכנסיים ולא את החגורה"**.

בשער הבסיס

בנוגע למה שקרה בהתקרבות לשער הבסיס, העידה המתלוננת כי לקראת 04:30 לערך חזרו לבסיס, בהתקרבות לשער ביקש ממנה הנאשם שתתחבא מאחור, אך היא לא הסכימה לכך.

לעניין זה העיד הנאשם, כי בהתקרבות לבסיס, הבין שהמתלוננת מוטרדת מכך שהם מגיעים בשעה כה מאוחרת, היא אף אישרה בפניו שהיא חשה חוסר נוחות מכך, על כן הציע לה לשבת מאחור, בשל אי הנעימות שהיא שרויה בו.

תיאום גרסאות

עוד העידה המתלוננת, כי לפני הגשת התלונה ניסה הנאשם ליצור עמה קשר במשך כשבוע, היא לא ענתה עד שהתקשר ממספר חסוי. באותה שיחה התנצל בפניה, אמר שיכפר על הכול. **"אמרתי לו אל תדאג אני לא מתכוונת לפתוח שום דבר, פשוט אגיד שאני לא מסתדרת בפלוגה או משהו, אני כבר אגיד משהו, אז הוא אמר בואי נתאם גרסאות ונגיד שיצאנו לאכול בגדוד וחזרנו בשעה 00:00....ואמרתי לו שאולי אני לא מתכוונת להגיד את האמת אבל אני לא מתכוונת לשקר בשבילו..."**. לדבריה ניסה הנאשם לשכנע אותה להישאר בפלוגה ושהכול יישאר בשקט.

הנאשם שלל מכל וכל טענת תיאום הגרסאות, וכך אמר: **"לא תאמתי ... שום גרסה... היא אמרה לי שהיא לא יודעת מה כן לספר מה לא לספר, השיחה התנהלה סביב החשש שלה...אני לא יודע מה היא חשבה, אבל מהמילים שהיא אמרה לי אמרה אולי אני לא אספר שהלכנו לשדות וודקה, אולי אני אספר רק חלק מהדברים, ואני אמרתי לה תספרי מה שאת חושבת שצריך לספר כמו שאת מרגישה"**.

מהימנות

מהימנות המתלוננת

אופן מסירת עדותה מעל דוכן העדים

המתלוננת, בחורה צעירה, בעלת חזות עדינה ושמרנית, נחקרה ארוכות על ידי ב"כ הצדדים. היא תיארה את השתלשלות האירועים בצורה סדורה ונהירה, השיבה לשאלות ב"כ הצדדים בבטחה, תוך שהיא עומדת על שלה, איתנה בדעתה, ולא סוטה מגרסתה.

לא קשה היה להבחין בחוסר הנוחות שחשה ובקושי שלה לעמוד על דוכן העדים ולהעיד כנגד הנאשם. ניכר היה בבירור שהמעמד לא פשוט עבורה. הדבר בלט במיוחד בשפת הגוף ששידרה במהלך חקירתה הראשית. בעמדה על דוכן העדים, הפנתה את גופה באופן שפניה לכיוון בימת השופטים וגבה מופנה אל הנאשם. נראה היה כי חששה מלהישיר אליו מבט. כן בלטה תחושת חוסר הנוחות שלה כל אימת שהגיעה לדבר על הקטעים האינטימיים, על נגיעות הנאשם בגופה. או אז הנמיכה את קולה, המשפטים נקטעו באמצע, ניכר היה שנבוכה ומתקשה להתמודד עם התיאורים הללו.

בד בבד עם תיאור השתלשלות האירועים הקפידה המתלוננת להבהיר מפעם לפעם, שהנאשם לא עשה מעבר למה שהיא מספרת, שגם לה חלק באחריות למה שקרה, אם בכך שעשתה שטויות בפאב ואם בכך שלא דחתה אותו ביתר אסרטיביות. התרשמנו שדיברה בכנות מלאה, שלא ניסתה להעצים את האירועים, אלא לספרם כפי שהתרחשו מנקודת המבט שלה.

למעט עניין החולצה, לא מצאנו בקיעים בגרסת המתלוננת. בעניין זה נראה שלא זכרה את סדר האירועים לאשורו, על כן דומה שבפרט זה הנאשם דייק יותר. אלא שהשאלה החשובה לענייננו היא, אם הנאשם הוא זה שיזם את החלפת החולצה כטענת המתלוננת, האם התעקש על כך, האם הפעיל עליה לחץ בעניין זה, אם לאו. בהודעת הנאשם במח"ש אפשר למצוא חיזוק דווקא לטענת המתלוננת. ב-2/ת הודה הנאשם, כי שכנע את המתלוננת להחליף חולצה וכך אמר: **"לא התווכחתי ולא התעקשתי. שכנעתי אותה אבל לא צעקתי ולא התווכחתי. אמרתי לה שיותר כף על אזרחי היא החליפה בסוף"**. כך שנראה כי גם בעניין זה יש ממש בדברי המתלוננת.

עדות המתלוננת מעל דוכן העדים הלמה את עדותה במח"ש, ואופן הופעתה בפנינו הותיר רושם אמין ועקבי.

תמיכה בעדויות עדי התביעה האחרים

בעדותה של עת/1 מש"קית החינוך, אשר דבריה אמינים בעינינו, ניתן למצוא תמיכה לגרסתה של המתלוננת, הן באשר להלך הרוח בו מצאה את המתלוננת כאשר נתקלה בה בתחנה המרכזית בירושלים, וראתה שהיא מוטרדת, מבוהלת ומבולבלת, והן במה שסיפרה לה המתלוננת בשלב מאוחר יותר, על האירועים שחוותה עם הנאשם. היא העידה כי המתלוננת סיפרה לה על התצפית ביער, שם נגע בה הנאשם במותן ובידיים, אמר לה שהיא יפה, אמר: **"בואי תהיי איתי, אני אוהב אותך וזה אמתי וזה רגשי"**.

גם עדותו של עת/3, ידידה של המתלוננת מהחטיבה, נשמעה לנו אמינה. בהתרשמותו מהלך רוחה, שהיה שונה מתמיד לאחר האירוע, ובתוכנם של הדברים שסיפרה לו על מה שקרה בינה לבין הנאשם, יש משום תמיכה במהימנות המתלוננת.

הוא העיד כי המתלוננת התקשרה אליו וביקשה לפגוש אותו, אלא שהוא לא היה בבסיס. על כן קבעו להיפגש למחרת. כשהזמין אותה למחרת להצטרף אליו להופעה, סירבה בטענה שהיא עייפה. נשמעה לו מוזרה, שלא כמנהגה נשמעה מוטרדת, ללא שמחת החיים שלה. לאחר שהפציר בה, סיפרה לו על מה שקרה לה באותו יום רביעי כשהתקשרה אליו. סיפרה לו על המ"פ שהזמין אותה לפאב, קנה להם שתייה, היא שתתה טיפה, המ"פ התמסטל, בדרכם חזרה לבסיס ברכב אמר לה

שהוא אוהב אותה, רוצה להיות אתה, שהם צריכים להיות ביחד. בשלב כלשהוא הם נסעו למקום מבודד גם שם ניסה לשכנע אותה שיהיו ביחד. הוא הוסיף לספר, כי לאחר ששוחחו בטלפון נסע אליה, וגם אז הבחין בכך שהייתה נסערת, "היה לה קשה לדבר על זה, זה מאד הפריע לה, היא לא ידעה מה לעשות, כאילו איבדה קצת את הכיוון".

ע/ת 8 ■ ידידה של המתלוננת אשר שרת עמה באותו בסיס, העיד בדומה לעדות המתלוננת, שבאותו לילה (ליל הנסיעה לפאב) סמוך לשעה 03.00 שלחה לו המתלוננת הודעה וביקשה לדעת אם הוא ער. בסביבות 04.30 הם שוחחו בטלפון והיא סיפרה לו על אירועי הלילה. אמר שהיא נשמעה כמי שעברה עליה איזו חוויה, "הקול שלה ממש רעד, שאלתי אותה אם קרה משהו, היא אמרה לי קרה, אני לא רוצה להעמיס עליך יותר מדי".

טענת המתלוננת, כי בהגיעה לביתה שיתפה את חברתה הטובה אוראל בחלק מהאירועים מקבלת תמיכה ב- 1/ת, הודעת אוראל במח"ש שהוגשה בהסכמה. בהודעה פרטה החברה את אשר סיפרה לה המתלוננת. כן תיארה את התרשמותה מהתנהגותה יוצאת הדופן והלא אופיינית של המתלוננת באותו לילה, למחרת האירוע בפאב: "תמיד שאנחנו מדברות הטון דיבור שלה שמח. באותה שיחה היא נשמעה לי לא שמחה וגם עייפה, הקול שלה היה חלש וגם כל יום חמישי אנחנו יוצאות בדרך כלל ובאותה שיחה היא אמרה שהיא לא יודעת אם היא רוצה לצאת וזה היה יוצא דופן".

עוד אמרה, שהמתלוננת סיפרה לה שביער, בהיותם ברכב, נגע לה הנאשם בשיער וגם שם את היד שלו על הרגל שלה.

בכל העדויות הללו יש כדי לתמוך בגרסת המתלוננת. מתברר, כי כל אחד מהעדים הנ"ל, בקטע הרלבנטי לו, שמע מפיה את השתלשלות האירועים כפי שתיארה אותם המתלוננת בפנינו. עוד מתברר, כי התרשמות עדים אלה, כולם, מהלך רוחה של המתלוננת הייתה דומה. כולם שמו לב למצב רוחה החריג לאותה עת.

השלכות האירוע על המתלוננת

גם מההשלכות שהיו לאירוע על המשך שירותה וחייה של המתלוננת ניתן לשאוב חיזוק לגרסתה. כפי ששמענו מפיה, השפיע האירוע על מהלך חייה באופן משמעותי, בשינוי מסלול שירותה ובהזדקקותה לתמיכה נפשית מקצועית. גם מפי ב"כ הנאשם בסיכומיה שמענו כי ההגנה מקבלת את הלך רוחה המوترד של המתלוננת ומבינה שיצאה פגועה מהנאשם.

טענות ההגנה ביחס למתלוננת

ב"כ הנאשם טענה כי הואיל ובזמן אמת המתלוננת לא התרגשה מהאירועים ולמעשה נתנה להם פרשנות מחמירה בדיעבד, אין לדבר על הטרדה מינית. אין אנו מקבלים טענה זו. מהראיות שנפרשו בפנינו עולה, שכבר בעת היות המתלוננת עם הנאשם בתצפית, שלחה מסרון לידידה רפי, ומיד לאחר שחזרה לבסיס סיפרה לו בקול רועד את שעבר עליה באותו ערב. גם רעות

שפגשה בה בבוקרו של יום א' שלאחר אירועי הפאב, התרשמה ממצבה הנפשי של המתלוננת שחששה להיפגש עם הנאשם. מהאמור לעיל עולה בבירור, ש"הגישה המחמירה" של המתלוננת באה לידי ביטוי גם בזמן אמת, תוך כדי ובסמוך לאחר אירועי הפאב והתצפית ולכן אין לומר כי מדובר בפרשנות בדיעבד. נוסף על כך אף הנאשם העיד שבהיותם ביער הרגיש שלמתלוננת לא נוח, שהיא נעלת, שותקת וכו'.

השתכנענו מכנות הסבריה של המתלוננת להתלבטויות שקדמו להגשת התלונה, אשר יש בהן כדי ללמד במידת מה על תחושותיה והתייחסותה למה שעבר עליה בעקבות התנהגות הנאשם, וכך היא אמרה: **"בהתחלה זה היה מין סוג של הכחשה כזאת, לא קרה שום דבר, הכל רגיל, הכל בסדר, קרה מה שקרה נשכח, לאט לאט ראיתי שזה לא באמת נשכח, זה רק מציק לי יותר ויותר ואני לא רוצה לחזור לפלוגה. אם בהתחלה סיפרתי את זה בתור משהו מצחיק לרפי אח"כ ניסיתי להמשיך להיפגש עם הנאשם רגיל ביום ראשון, ניסיתי, לא הלך לי, בלי להגיד כלום לרעות היא ראתה שאני נסערת. בהתחלה את נורא מפחדת מזה ואת מאשימה את עצמך שאם הייתי מספיק תופסת את זה בזמן או שאם הייתי מספיק אסרטיבית זה לא היה קורה, ואני עד היום מאמינה שזה נכון, אבל אני לא מאשימה את עצמי מהסיבה שבאתי ממקום נורא תמים, אני למדתי בבית ספר דתי 12 שנים, לא הייתי עם בנים..."**

גם אם המתלוננת נהנתה מהיחס המועדף שזכתה לו מהנאשם וגם אם לא גילתה אסרטיביות ולא השיבה את פניו ריקם בכל פעם שהציע לה לצאת או להיפגש עמו, אין בכך כדי לראות בה את האחראית למעשי הנאשם. אשר על כן, אין אנו מקבלים את ניסיון ההגנה להסיט את האחריות לאשר קרה מהנאשם אל המתלוננת. ברי כי לא היה בהתנהגותה כדי להתיר לו לנהוג בה כפי שנהג.

לאור כל האמור לעיל, מצאנו לתת אמון מלא בגרסת המתלוננת, להעניק לעדותה את מלוא המשקל ולסמוך הממצאים על פיה.

מהימנות הנאשם

למעט הסתייגותו מהמגע הפיסי שמייחסת לו המתלוננת בהזדמנויות השונות בהן בילו ביחד, אישר הנאשם, כמעט באופן מלא, את השתלשלות האירועים כפי שתוארו על ידי המתלוננת. בהגינותה אמרה ב"כ הנאשם בסיכומיה:

"ההגנה לא תטען שהמתלוננת שבפנינו היא מתלוננת שקרנית או מניפולטיבית או שכל רצונה היה לפגוע ולהכפיש את שמו של הנאשם. ההגנה גם לא תטען שעדי התביעה הנוספים שהעידו על הלך רוחה של המתלוננת או על אירועים שונים שהיא סיפרה להם, העידו עדות שאינה אמת."

באשר לנגיעות הפיסיות בגופה, טענתו היא כי לא היו כאלה, ואם היה מגע כלשהוא לא היה זה אלא מגע הדדי שקרה אגב שיחה.

אין אנו מאמינים לטענתו זו של הנאשם.

גרסת הנאשם תמוהה בעינינו. מחד גיסא אומרת ההגנה מפורשות, כי אין כל טענה שהמתלוננת שקרנית או מניפולטיבית המבקשת לטפול על הנאשם אשמת שווא, אך באותה נשימה מבקשת מאתנו לקבוע, כי דברי המתלוננת ביחס למגע הפיסי של הנאשם בגופה, היו מופרזים, ושם היו נגיעות, לא היו אלה אלא נגיעות הדדיות אגב שיחה ולא נגיעות שהתבצעו במכוון.

לטעמנו, מדובר בשני טיעונים הסותרים זה את זה ואשר אינם יכולים לדור בכפיפה אחת. כזכור, העידה המתלוננת והדגימה נגיעות וליטופים בכתפה, רגלה, ירכה, צווארה ומותנה. לבקשת התובעת שתבהיר למה התכוונה באמרה **"תוך כדי הנגיעות הרגילות"** השיבה באלה המילים: **"אני מראה לבית הדין, מדגימה ליטוף על הירך, כאילו כל הזמן הלך ושוב, מדגימה ליטוף מצד לצד על הירך. אני מדגימה ליטוף על השיער והזזת השיער מהפנים לאחור ותוך כדי נגיד גולש לצוואר, מדגימה יד על הצוואר, ובדרך כלל זה היה יכול להיות ככה, מדגימה העברת יד דרך החזה כלפי המותן, זה יכול להיות גם מהצד וגם על החזה. גם פרטתי שזו לא הייתה אחיזה. להגיד שזה היה בטעות או להגיד שזה היה בכוונה? אבל זה חזר על עצמו..."**

הכיצד אפשר לומר על אמירות ברורות וחד משמעיות אלה של המתלוננת, שמצד אחד אין שקריות ובה בעת הינן מופרזות. אין אנו רואים כל הגיון בטענה שרק את הנגיעות בדתה המתלוננת מליבה סתם כך.

לטעמנו, בקשת ההגנה לקבוע, כי כל מה שסיפרה המתלוננת בדבר הנגיעות בגופה היה מוגזם אינה אלא בקשה כי נקבע, שהמתלוננת בדתה דברים מראשה, וכי דבריה בשקר יסודם.

תמיהה נוספת מצאנו בטענת ההגנה, לפיה גרסת המתלוננת בדבר נגיעותיו של הנאשם בה, בעת היותם בתצפית, אינה הגיונית, שכן אופן ישיבתו של הנאשם ברכב, לא אפשר מגע פיזי ביניהם. לטעמנו, אין כל ממש בטענה זו, והיפוכה הוא הנכון. אופן ישיבתו של הנאשם דווקא אפשר בקלות רבה מגע ביניהם.

לטענת ההגנה ישב הנאשם, שהוא גבה קומה, כשרגליו מורמות ומונחות בין לוח המחוונים לבין החלון שליד הנהג והזיז את כסאו לאחור. בדרך זו כשאת רגליו היטה שמאלה, הוטה, מן הסתם, פלג גופו העליון ימינה לכיוון המתלוננת. גם אם ישבה זו כשהיא צמודה לחלון שלידה, היה הנאשם דווקא קרוב אליה יותר בגופו.

לא מצאנו כל תימוכין לגרסת הנאשם, לא בעדויות עדי ההגנה ולא בכל ראייה אחרת.

מעדותו של עה/2, [REDACTED], חברו של הנאשם עמו נפגשו המתלוננת והנאשם בפאב לא ניתן ללמוד הרבה. תמציתה של עדותו הייתה במשפטים אלה: **"אגיד לך את האמת, בד"כ לא שם לב לפרטים כאלה, אני יושב מקשיב למוסיקה ונכנסים זוגות חברים, יושבים, אני לא מסתכל כל הערב מה הם עושים. הייתה אווירה רגילה, נינוחה. בסדר גמור, לא היה משהו חריג"**.

גם עדי ההגנה האחרים לא חיזקו את גרסת הנאשם.

עה/3, ■■■ מי שאירח את הנאשם והמתלוננת לארוחה אצלו בגדוד, נשאל לגבי התרשמותו מרצון המתלוננת להיות עמם בארוחה השיב שהציעה לעזור וטיפלה בסלט, עוד אמר כי לא ידוע לו על כך שהמתלוננת הוטרדה על ידי הנאשם במהלך הארוחה.

עה/4, ■■■, פקודה לשעבר של הנאשם, שירתה כמ"כית אצלו בפלוגה, העידה באופן כללי על יחסי העבודה ששררו בינה לבין הנאשם. לא מצאנו בדבריה דבר מה לגיבוי גרסת הנאשם.

לסיכום נחזור ונאמר, כי בכל הנוגע לעובדות השנויות במחלוקת אנו מקבלים את גרסת המתלוננת, מעדיפים אותה על פני גרסת הנאשם, וקובעים על פיה כממצאים, כי כל מה שייחסה המתלוננת לנאשם, למעט מה שקרה ברכב בדרכם לפאב, אכן התחולל במציאות.

כשלי חקירה

לטענת ההגנה, אופיינה חקירתו של הנאשם בכשלים רבים. החוקרים לא בדקו אם מותקנות מצלמות בפאב ואם כן, האם נראים הנאשם והמתלוננת בצילומים. כמו כן לא זומנו לחקירה עדי ההגנה שלומי ומנצור. לו היו מוזמנים, יכולים היו לשפוך אור על האירועים בארוחת הערב ובפאב. לעומתם, כן זומנו לחקירה כל הבנות ששירתו בגדוד, בשעה שלא הייתה כל ראשית ראיה לכך שהנאשם פעל באופן בלתי הולם כלפיהן. בכך באה לידי ביטוי חקירה מגמתית שנועדה לפגוע בנאשם.

נתנו דעתנו לטענות אלה ולא מצאנו להרחיב בהן. גם אם נכון הדבר, שהיה מקום לעשות בירור מול בעלי הפאב באשר לעניין המצלמות, ואף לזמן את שלומי למתן עדות, עדיין אין הדברים עולים כדי מחדלים המקפחים את הגנתו של הנאשם. אשר לאי זימונו של מנצור, וזימונו של הבנות ששירתו בגדוד, לא מצאנו באלה כי הם מהווים מחדל או ראיה לחקירה מגמתית ולא הוגנת נגד הנאשם.

הטרדה מינית

להטרדה מינית על פי סעיף 27 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה משמעות דומה לזו שנקבעה בסעיף 3 לחוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח – 1998

סעיף 3(א) לחוק האמור קובע כי הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה :

- (1) סחיטה באיומים, כמשמעותה בסעיף 428 לחוק העונשין, כאשר המעשה שהאדם נדרש לעשותו הוא בעל אופי מיני ;
- (2) מעשים מגונים כמשמעותם בסעיפים 348 ו-349 לחוק העונשין ;
- (3) הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות ;
- (4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות ;

(5) התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית;

לאחר שהחלטנו להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם וקבענו על פיה את הממצאים, נדרשים אנו לבחון, האם במעשיו הטריד הנאשם מינית את המתלוננת, ובמילים אחרות, האם מעשי הנאשם באים בגדר אחת מהחלופות שבסעיף 3(א) שצוטט לעיל.

שתיים מהחלופות שבסעיף 3(א) הנ"ל רלבנטיות לענייננו. האחת- החלופה שבסעיף 3(א)(2) המדברת על מעשים מגונים והשנייה – זו שבסעיף 3(א)(3) המתייחסת להצעות חוזרות בעלות אופי מיני. נדון להלן בכל אחת מהחלופות הנ"ל.

סעיף 3(א)(2) - מעשים מגונים כמשמעותם בסעיפים 348 ו-349 לחוק העונשין
סעיף 348(ו) לחוק העונשין קובע, כי "מעשה מגונה" הוא "מעשה לשם גירוי סיפוק או ביזוי מיניים".

נשאלת השאלה, אפוא, האם מעשי הנאשם נעשו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

אירועי חוף הים - בקבלנו את גרסת המתלוננת קבענו כממצא, כי הנאשם נגע בשיערה של המתלוננת בתנועת ליטוף, העבירו מהפנים לאחור, אספו בשתי ידיו ועיסה את רקותיה במשך 2,3 דקות, תוך שהוא אומר לה **"תראי משהו נעים"**.

כזכור, ברקע המעשים של איסוף השיער, ליטוף השיער והעיסוי ברקות ריחפה האמירה של הנאשם: **"אל תפזרי את השיער יש לי חולשה לשיער פזור"**. הנאשם עצמו בתשובה לשאלת התובעת אמר כי היה בכך משהו מיני. **"אם את שואלת אם מבחינתי היה בכך משהו מיני, אני אומר שפיזור השיער בעיני היה בו משהו מיני ולכן הערתי את מה שהערתי"**. וכשלכך מצרפים את הנסיבות בהן נאמרו ונעשו הדברים, קרי; חוף ים מבודד, כשהנאשם בבגד ים לאחר שרחץ בים, כשהם יושבים בסמיכות, שיחתם גולשת לענייני חולין והנאשם מחמיא למתלוננת על יופייה, אין כל ספק כי מעשי הנאשם, אותם כידוע הכחיש, נשאו אופי מיני ונעשו לשם גירוי או סיפוק מיני. משכך, מסקנתנו היא שמדובר בביצוע מעשה מגונה.

האירועים בפאב, ברכב ובתצפית – על מה שקרה בין הנאשם למתלוננת בפאב, בכל הנוגע למגע הפיסי שהיה ביניהם, לא יכול להיות כל עוררין כי מדובר במעשה שנעשה לשם גירוי או סיפוק מיניים. על פי עדויות שניהם, הן המתלוננת והן הנאשם, תוכן שיחתם בפאב נסב סביב האפשרות לקיום קשר רומנטי ביניהם. כאן הציע הנאשם למתלוננת באופן מפורש הצעות בעלות אופי מיני, באמרו לה שהוא רוצה להיות אתה על כל המשתמע מזה, זאת תוך שהוא נוגע במותנה ובירכה ומלטף אותה בצווארה.

כך גם לגבי נגיעות הנאשם במתלוננת בנסיעה ברכב מהפאב לבסיס, ולא כל שכן לגבי הנגיעות במקומות שונים בגופה, ביושבם בחשיכה ברכב, בתצפית המבודדת.

סעיף 3(א)(3) - הצעות חוזרות בעלות אופי מיני המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעוניין

בהצעות האמורות

כפי העולה מדברי המתלוננת, ב-2 הזדמנויות הציע לה הנאשם הצעות מיניות. האחת - בשיחתם בפאב, כאשר בין השאר אמר לה שרוצה להיות אתה על כל מה שמשתמע מזה, והשנייה - ביושבם ברכב בתצפית, כאשר אמר למתלוננת, **"אוף למה אני לא יכול להיות אתך יהיה לך טוב אם תסכימי"**.

על פי עדות המתלוננת מתברר, כי חזר על דבריו אלה בניסוחים שונים יותר מפעם אחת.

אין כל ספק כי ההצעה בעת הישיבה ברכב בתצפית על המטוסים התרחשה לאחר הבילוי בפאב, לאחר שהמתלוננת הבהירה לנאשם הבהר היטב, באופן אשר אינו יכול להשתמע לשתי פנים, כי אין כל סיכוי שיהיו ביחד, שאינה מעוניינת בהצעותיו המיניות. בנסיבות אלה, אין ספק כי הצעותיו האמורות של הנאשם עולות כדי הטרדה מינית.

מורכב יותר עניינה של ההצעה הראשונה, זו אשר הציע הנאשם למתלוננת בפאב, שכן מדברי המתלוננת לא עולה כי הביעה אי הסכמה להצעותיו המיניות עובר להצעתו זו של הנאשם. הואיל וכך, בעניין זה נדרשים אנו לבחון האם בין הנאשם למתלוננת שררו יחסי מרות, שכן אם כך הדבר, אף שהמתלוננת לא הראתה לנאשם כי אינה מעוניינת בהצעותיו, עולות הצעותיו בפאב כדי הטרדה מינית.

יחסי מרות

מתעוררת אפוא השאלה, עליה חלוקים הצדדים, האם בין המתלוננת לנאשם שררו יחסי מרות והאם היה בענייננו ניצול של מרות במסגרת יחסי עבודה.

המתלוננת, בהיותה מש"קית חינוך, הייתה כפופה פיקודית ומקצועית לקצינת החינוך במג"ב, והנאשם לא שימש כמפקדה הישיר. עם זאת, לא ניתן להתעלם מההשפעה שהייתה לנאשם, בתוקף תפקידו כמפקד הפלוגה, על כל מי ששירת בפלוגתו, ובכלל זה על מש"קית החינוך. כלפי המשרתים בפלוגה המ"פ הנו בעל המעמד הבכיר ביותר בה. הוא בעל הסמכות, מקבל ההחלטות, על פיו יישק דבר והכל סרים למרותו. כפי העולה מהעדויות ששמענו לגבי יחסי הגומלין בעבודה בין מש"קית החינוך למ"פ, ברור הדבר, כי הצלחתה של מש"קית החינוך בתפקידה, תלויה במידה רבה במפקד הפלוגה.

יתר על כן, בנסיבות מסוימות, אף חלה עליה החובה להישמע להוראותיו ולסור למרותו של המ"פ. הדבר עלה מדברי הנאשם עצמו. בעדותו בפנינו תאר את מסגרת העבודה של המ"פ עם מש"קית החינוך, ובהבהירו למה התכוון כשאמר, שהמש"קית מתלווה ללוחמים במהלך הפעילות, אמר כך: **"אין בנושא הזה הנחיה חד משמעית, אני מכיר מש"קיות חינוך שיצאו למעצרים עם המ"פ, שישבו בג'יפ מאחורה ומכיר מש"קיות חינוך שישבו משמרת שלמה עם הלוחמים במחסום"**.

מאליו מובן שבנסיבות מבצעיות אלה המש"קית חייבת להישמע להנחיותיו של המ"פ, המפקד על הפעילות.

בעש"מ 4790/04 מדינת ישראל נ' אברהם בן חיים, נאמר כך לגבי המרות: **"מרות במשמעותה הפשוטה היא שליטה של הממונה על מי שכפוף לו. מרכיב המרות כולל בחובו גם השפעה וסמכות עקיפה ואינו מוגבל ליחסים של מעסיק או ממונה ישיר בלבד".**

גם בעש"מ 1599/03 - אברהם טאפירו נ' נציבות שירות המדינה . פ"ד נח(2), 125, נידרש ביהמ"ש העליון לסוגיית יחסי המרות בנוגע להטרדה מינית וכך נאמר שם: **"סעיף 3(א)(6) אינו מגדיר מהם יחסי מרות בעבודה, אולם פסיקת בית משפט זה התייחסה למושג המרות מספר פעמים. הפרשנות המקובלת למונח "מרות" לעניין יחסי ניצול בעבודה כוללת גם השפעה, סמכות ומרות עקיפה, והמונח אינו מוגבל ליחסים של מעסיק או ממונה ישיר בלבד".**

עוד אומר ביהמ"ש בפס"ד טאפירו בהתייחסו לרציונל שעמד בבסיס הוראת סעיף 3(א)(6) הנ"ל: **"הוראת סעיף 3(א)(6) לחוק למניעת הטרדה מינית מונה את המצבים בהם המחוקק קבע כהנחה שמתקיימים יחסים בלתי שוויוניים בין המטריד למוטרד באופן שקיים חשש טבוע כי המוטריד ירתע מלהביע התנגדות להתנהגות המטרידה".**

ובאשר לניצול המרות נאמר בפס"ד טאפירו: **"משהוכחו יחסי המרות במסגרת העבודה, הנובעים מיכולתו של 'ממונה' כאמור להשפיע במישרין או בעקיפין על גורלו של הנפגע, נלמדת מכך המסקנה כי אותו נפגע או נפגעת מודעים למעמדו של בעל הסמכות במקום עבודתם, ולפיכך מתקיים יסוד הניצול".**

הלכות אלו שבו ואושרו לאחרונה בפרשת גולדבלט, ע"פ 10733/08 - חנן גולדבלט נ' מדינת ישראל. תק-על 2011(1), 1995, עמ' 2037.

אנו סבורים כי המקרה שבפנינו, מקום בו מדובר ביחסי עבודה בין שוטרת חובה, בחורה צעירה חסרת ניסיון, אשר זו לה התנסות ראשונה וחדשה עם המסגרת המשטרית אל מול קצין בכיר ומנוסה, אדם מבוגר ובעל משפחה, מהווה את הדוגמה הקלאסית למצב בו מתקיימים יחסים בלתי שוויוניים בהם עלול להיווצר החשש שהמוטרדת תירתע מלהגיב בדחיית ההתנהגות המטרידה.

על בסיס כל האמור לעיל, עמדתנו היא כי בין הנאשם למתלוננת שררו יחסי כפיפות ומרות.

מכאן עולה מאליה המסקנה כי הנאשם ניצל את יחסי המרות ששררו ביניהם בהצעות שהפנה אל המתלוננת בפאב והתנהגותו זו עולה כדי עבירת הטרדה מינית.

התנהגות שאינה הולמת שוטר

כאמור, הודה הנאשם בביצוע עבירת התנהגות שאינה הולמת, אלא שהואיל והודאתו הצטמצמה רק לחלק מהמעשים הבלתי הולמים שייחסה לו התביעה נותר לנו להתייחס למעשים בהם לא הודה. הכוונה לניסיון הנאשם לתאם גרסאות עם המתלוננת בשיחתו עמה בטלפון, כאשר ביקש

שתאמר כי רק יצאו לאכול בגדוד וחזרו בחצות, וכן לפנייתו אליה שתתחבא ברכב מאחור כשחזרו בשעת לילה מאוחרת לבסיס.

כזכור, נתנו אמון מלא בגרסת המתלוננת, וגם בעניינים אלה אנו קובעים כי הדברים אכן נאמרו על ידי הנאשם.

אנו בדעה כי מדובר במעשים פסולים ולא ראויים העולים כדי עבירת משמעת של התנהגות שאינה הולמת שוטר.

הכרעה

העולה מכל האמור הוא כי הנאשם התנהג באופן בלתי הולם בעצם קיום פגישת עבודה עם המתלוננת בים; ביציאה המשותפת לבילוי בפאב; בשתייה בפאב; בהצעתו למתלוננת להתחבא ברכב ובניסיונו לתאם עם המתלוננת גרסאות.

בנוסף לכך, הטריד הנאשם מינית את המתלוננת בנגיעותיו בגופה ובהצעותיו המיניות, כפי שתיארה אותם המתלוננת בהזדמנויות השונות, בים; בפאב; ברכב ובתצפית.

לאור האמור לעיל אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה על סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, תשס"ו-2006, ובעבירת הטרדה מינית, עבירה על סעיף 27 לתוספת.

ניתן והודע בנוכחות הצדדים, היום כ"ד בסיון תשע"ב, 14 ביוני 2012.

שופט	אב בית הדין	שופט
נצ"ם דורית יניב	תנ"ץ רונית קמינסקי, נשיאה	סנ"ץ ניסים סער

גזר דין

הנאשם הורשע על ידינו בעבירת הטרדה מינית, עבירה על סעיף 27 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה תשס"ו-2006 ובעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה על סעיף 3 לתוספת, כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין.

בטיעוניה לעונש עמדה התובעת על החומרה שבמעשי הנאשם, בציינה כי כל אחד ממעשיו הנו חמור, קל וחומר משקלם המצטבר של המעשים כולם, ועל כן ראויים הם לגינוי. לדבריה, אין מדובר במעידה חד פעמית, משהו של רגע, אלא מדובר בסדרה של מעשים פסולים. הנאשם חזר והטריד את המתלוננת באמירות, בנגיעות, זאת מבלי לתת דעתו להשפעה שעלולה להיות להתנהגותו המטרידה על המתלוננת, במיוחד לנוכח היותה שוטרת חובה צעירה, חסרת יכולת להביע התנגדות. עוד אמרה התובעת, כי לאור פערי הדרגות והגיל שבין הנאשם למתלוננת אין ספק כי היה במעשיו משום ניצול לרעה של תפקידו ומעמדו כלפיה.

התובעת ציינה את העובדה, כי מדובר במקרה זה בפלוגת מג"ב הדומה ליחידות הקיימות בצה"ל, יחידה מבצעית, בה השירות הוא אינטנסיבי וכך גם מידת החיכוך השורר בין מפקדים לפקודים. ביחידות כאלה לכל התנהגות החורגת מהנורמה השלכות על המארג היחידתי, ובמקרה הנדון חרגו מעשיו של הנאשם מן המקובל יתר על המידה.

כדי להמחיש את ההשפעה שהייתה למעשיו של הנאשם על המצב ביחידתו הציגה התובעת את סיכום הריאיון שערך מפקד מג"ב לנאשם ביום 28.10.09, שם אמר לנאשם כי בשיחת חתך שנערכה ביחידה התברר כי האווירה ביחידה אינה חיובית וכי השוטרים מפנים כלפיו אצבע מאשימה עד כדי חוסר אמון בו.

לטענת התובעת, הנאשם נכשל הן כשוטר, בכך שלא קיים נורמות התנהגות ראויות ומוסריות המצופות משוטר והן כקצין בכך שלא שימש מודל ודוגמא אישית לפלוגה שלמה של לוחמים ולוחמות, שוטרי קבע וחובה אשר תחת פיקודו, כמצופה מקצין במעמדו.

לדעת התובעת, חשוב שביה"ד במקרה זה יוקיע את מעשיו הפסולים של הנאשם כדי להתוות את הדרך בפני השוטרים ולהעביר מסר ברור כי אין למעשים כאלה מקום בארגון.

כנימוק נוסף לחומרה ציטטה המתלוננת מדבריה של המתלוננת בפני ביה"ד עת תיארה הנ"ל את ההשפעה שהיו למעשי הנאשם על מהלך חייה, ועל הטיפול הנפשי לו נזקקה בעקבות המקרה.

באשר לניסיונו של הנאשם לתאם גרסאות עם המתלוננת ולהניא אותה מלומר אמת, אמרה התובעת, כי המדיניות הנוהגת בפסיקה בכל הנוגע לפגיעה בטוהר המידות היא מדיניות מחמירה אשר במסגרתה הושתו עונשים של הורדה בדרגה. בעניין זה הפנתה לתיק ביד"ם

57-11.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציינה התובעת, כי הנאשם משרת בחיל משנת 1999, עברו המשמעותי נקי, בהערכותיו התקופתיות בשנים האחרונות הוערך על ידי מפקדיו בציונים הנעים בין טוב מאד 1 למעולה 1. הגישה פלטי ההערכות.

בנסיבות המקרה הנדון, סבורה התביעה, כי יש להשית על הנאשם את העונש החמור ביותר שבסמכות ביה"ד להטיל. התביעה עותרת, אפוא, לעונש של נזיפה חמורה והורדה בדרגה אחת לתקופה משמעותית. מאחר והנאשם כשל בהתנהגותו ממקום מעמדו כמפקד פלוגה, הרי שהוא לא ראוי עוד למעמדו ונכון להורידו בדרגה. ענישה כזו תשרת, לדעת התביעה, את המלחמה הבלתי מתפשרת שמנהל הארגון בתופעת ההטרדה המינית, מתוך מטרה לשמור על אקלים ארגוני ראוי שיאפשר לשוטרת חובה להרגיש בנוח בשירותן במשטרה.

לשם תמיכה בעתירתה הפנתה התובעת למספר פסקי דין, שם גזר ביה"ד הורדה בדרגה על נאשמים אשר הורשעו בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר שביטויה היה הטרדה מינית. הגישה את גזרי הדין מתיקי ביד"מ 72/00, 76/00, 62/01 ו-78/03.

כן הביאה התובעת בפנינו את הנתונים הנוגעים לפגיעה השכרית הצפויה בעטיה של הורדת הנאשם בדרגה. עפ"י נתונים אלה תקטן הכנסתו החודשית של הנאשם בכ- 6,443 ₪ ברוטו או כ- 3000 ₪ נטו.

באת כח הנאשם ביקשה בראשית טיעוניה לפרוש תמונה רחבה של טיעונים, הן לגבי המעשים בגינם הורשע הנאשם והן לגבי הנאשם עצמו.

לדבריה, הנאשם בן 44, נשוי ואב לארבעה. התגייס למשטרה בשנת 1999. לפני כן שירת בצבא כקצין בגולני. לאחר הצבא כיהן כמנהל יחידת הפיקוח לעניין מניעת שוד עתיקות באיזו איו"ש, וזכה שם לתואר עובד מצטיין של רשות העתיקות.

בשנת 1999 התגייס למג"ב, שירת בתפקידי שטח ועלה בדרגות עד לדרגת רפ"ק. במסגרת קידום לדרגות פקד ורפ"ק זכה לקיצור פז"ם. בשש השנים האחרונות הוערך בהערכות תקופתיות בציונים טוב מאד 2 ומעולה, כשבשנתיים האחרונות, 2011 ו-2012 זכה לציון מעולה 1. הסנגורית הצביעה על כך שבמשך שנים רבות לא נעדר מעבודתו בשל ימי מחלה. רק לאחר ביצוע העבירות נשוא התיק שבפנינו, הועבר הנאשם לתפקיד מטה, בו הוא מכהן כעת, העברה שיש בה סוג של פגיעה. היא הדגישה שחרף העננה המרחפת מעל ראש הנאשם תפקודו המצוין לא נפגע, כעולה מההערכות האחרונות.

ב"כ הנאשם הבהירה כי ההגנה אינה טוענת שהמעשים בהם הורשע הנאשם הם מינוריים. הנאשם מבין שמדובר במתלוננת שנפגעה ממעשיו, אך לא הייתה לו כוונה לבצע מעשים שיפגעו בה, להשפילה או לפגוע בכבודה. לדבריה, המעשים בגינם הורשע אינם בעלי אופי מובהק של פגיעה, הוא לא התייחס למתלוננת באופן בוטה, התבטאויותיו כלפיה לא היו בעלי אופי גס ווולגרי, ההטרדה הפיזית לא הייתה חמורה, ומעשיו היוו למעשה סוג של חיזור בלתי תקין. עוד אמרה, שהגם שיכול והדבר נובע מחוסר רגישות של הנאשם, הוא לא חש בזמן אמת במסר של חוסר הסכמה מצד המתלוננת. כל המעשים שיוחסו לו לא היו תוצאה של כפייה, אלא בקשה והיענות של המתלוננת.

אשר ליחסי המרות, אמרה שמהכרעת הדין עולה שאין מדובר ביחסי מפקד פקוד אלא ביחסי עבודה בין קצין בכיר לשוטרת חובה, והמרות מתבססת בעיקר על פערי הגיל והדרגה ביניהם. אין לומר שהנאשם ידע אודות יחסי המרות וניצל את השררה כדי לכפות רצונו על המתלוננת בניגוד לרצונה.

לגבי עבירת ההתנהגות שאינה הולמת בקשר לשיחת הטלפון עם המתלוננת, אמרה הסנגורית, כי כוונת הנאשם הייתה לשוחח עמה ולהתנצל בפניה כשהבין שהיא פגועה.

בכל הנוגע לטענת התביעה שניהול ההוכחות מעיד על כך שהנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו, הצביעה ב"כ הנאשם על כך שגם מהכרעת הדין עולה שקיבל אחריות לפחות על חלק מהדברים כשאשר באופן כמעט מלא את גרסת המתלוננת למעט ביצוע המעשים הפיזיים. כך עשה גם בחקירתו במח"ש.

הסנגורית התייחסה לראיון עם מפקד מג"ב שהוגש על ידי התביעה ואמרה שהאמור בו לגבי התחושות של חוסר אמון כלפי הנאשם מצד פקודיו נובע מההרחבה המיותרת של החקירה במח"ש, כאשר בסמוך לפני בצוע הריאיון נחקרו במח"ש כל בנות הפלוגה. כך נוצרה מסכת של שמועות קשות נגד הנאשם.

אל מול הכשל של הנאשם, הצביעה הסנגורית על עשרות שנים של תפקוד חיובי ביותר שלו, ללא רבב. במובן זה מדובר בכישלון חד פעמי שאינו מאפיין אותו. להוכחת הדברים הגישה אסופה הכוללת ראיונות, מכתבי הערכה ותעודת הוקרה.

אשר לעתירת התביעה לעונש הורדה בדרגה, אמרה באת כוח הנאשם שמדובר בעתירה מחמירה ובלתי מידתית. פגיעתה הכלכלית היא קשה ביותר, ותהיה בבחינת מכה אנושה שתגרום נזק בלתי הפיך למסלול שירותו של הנאשם.

הסנגורית פרטה את מצבו המשפחתי של הנאשם, כשלדבריה אשת הנאשם מוגבלת בתפקודה הרגשי, בנו הבכור של הנאשם עומד בפני גיוס ובנו בן ה-15 סובל מבעיות התנהגות קשות, ויועבר ככל הנראה למסגרת לימודית פרטית בשנה הבאה, שתמומן ע"י הנאשם. היא הגישה מסמך מהנהלת בית הספר, המאשר את מצבו של הבן.

על רקע בקשתה שנענתה על ידינו לדחות להיום את הטענות לעונש, כדי לאפשר השמעת עדי אופי שלא הצליחו להגיע למועד השמעת הכרעת הדין, אמרה הסנגורית, כי הנאשם חש בושה ואינו רוצה להציג את התמונה כפי שהיא עולה מהכרעת הדין בפני מפקדיו, ולכן לא הובאו מטעם ההגנה עדי אופי.

באת כוח הנאשם אבחנה את הפסיקה שהוצגה על ידי התביעה, והצביע על הנסיבות החמורות יותר באותם מקרים, וכן הציגה פסיקה רלבנטית קודמת של ביד"ס, בה ניתנו במקרים מסוימים עונשים שלא כללו הורדה בדרגה, ובשני מקרים ניתנו עונשי הורדה בדרגה של 4 חודשים ושל 14 חודשים.

לסיכום ביקשה כי נסתפק בעונשי נזיפה חמורה וקנס.

הנאשם ביקש לומר שתמיד שירת שירות מצוין. כשהיה סמ"פ ומילא מקום המ"פ, זכתה פלוגתו להיות פלוגה מצטיינת, וכשהיה מ"פ, הייתה פלוגתו מועמדת לתואר זה, אך לבסוף לא זכתה בו. אמר, שהוא מכבד את הכרעת הדין. ציין שבמשך כל שירותו שירתו תחתיו שוטרים, ומעולם לא הטרידן ולא השתמש כלפיהן בביטויים לא ראויים.

הנאשם הזכיר שלקח אחריות על מעשיו והודה בהם כבר בפני מפקדיו, אמר להם שייתכן שלא התנהג כמצופה ממנו. עוד אמר שהוא מבין שלמרות שהקשר היה בהסכמה, האחריות הגבוהה יותר רבצה עליו בשל פער הגילים והדרגות. עוד הזכיר כי התנצל בפני המתלוננת בשיחת הטלפון ביניהם.

לסיכום דבריו ביקש כי נתחשב בדבריו ובמה שציינה באת כוחו.

דיון

דעת הרוב:

נסיבות העבירות בהן הורשע הנאשם על ידינו, כמפורט בהכרעת הדין, הינן חמורות. הנאשם הטריד מינית את המתלוננת בנגיעותיו בגופה ובהצעותיו המיניות, כמפורט בהכרעת הדין, בהזדמנויות השונות, בים; בפאב; ברכב ובתצפית, תוך ניצול יחסי המרות ששררו ביניהם. בנוסף לכך, התנהג הנאשם באופן בלתי הולם בעצם קיום פגישת עבודה עם המתלוננת בים; ביציאה המשותפת לבילוי בפאב; בשתייה בפאב; בהצעתו למתלוננת להתחבא ברכב ובניסיונו לתאם עם המתלוננת גרסאות.

אין צורך להכביר מילים על החומרה הנובעת לעבירת ההטרדה המינית, במיוחד כאשר זו מתבצעת על ידי מפקד בכיר ומופנית כלפי שוטרת חובה, הממלאת חובתה לשירות סדיר במשטרת ישראל, המשרתת במחיצתו.

לעניין זה יפים הדברים שאמרו שופטי בג"ץ בתיק 1284/99 פלונית נ' ראש המטה הכללי, פ"ד נג (2) 62,70

"...ביחס זה שבין מפקד בכיר לפקודתו, טבוע באופן אינהרנטי חוסר שוויון תהומי. בצד אחד עומד המפקד, הכריזמטי, הסמכותי, שכל הסובבים סרים למרותו ולמוצא פיו, כשפער של מעמד, דרגה, גיל וניסיון מפרידים בינו לבין העותרת. בצד השני ניצבת חיילת צעירה, חסרת ניסיון, במפגש ראשון עם מסגרת זרה וחדשה מחוץ לבית, מסגרת לא ווולונטרית שבה היא נתקלת בהיררכיה צבאית ברורה ובמפקד העומד בראשה. מצב דברים זה מקים מערכת יחסים רגישה ועדינה, העלולה להוות קרקע להצמחת עשבים שוטים של ניצול לרעה של סמכות ומרות... במערכת יחסים שבה אמור המפקד לשמש דוגמה ומופת, במערכת יחסים שהיא מעצם טיבה וטבעה מערכת יחסי נאמנות ומשמורת, עומדת התנהגותו של המשיב בניגוד חריף להתנהגות הראויה המצופה ממפקד בצה"ל. היא פוגעת בכבודה של החיילת ובחירותה. היא פוגעת בחובת הנאמנות שחבים המפקד כפרט, והצבא כגוף, למתגייסות לשורותיו, לבני משפחותיהן ולחברה בכללותה. חובה זו מגלמת את הציפייה מכל מפקד לשמור מכל משמר על הפיקדון היקר המופקד בידיו, שהוא המשאב האנושי, ובענייננו – החיילת..."

כל האמור לעיל נכון לענייננו, נוכח הדמיון המובהק הקיים בין השירות בצה"ל לבין השירות במג"ב.

נוסיף אף את הדברים שאמר בית הדין לערעורים בערעור 17/99 ההולמים את מעשי הנאשם כלפי המתלוננת:

"...על פי כללי המשמעת והסדר הטוב המחייבים במשטרה, מפקד שקיבל מן הארגון את הסמכות לנהל יחידה של המשטרה ולהפעיל את אנשיה, חייב להשתמש בסמכות שניתנה לו להשגת התכליות של המשטרה, ולא למען סיפוק מאווים אישיים. אנו סבורים, כי מפקד המפר חובה זו, מפר נורמה ארגונית חשובה ביותר".

גם לעבירת ההתנהגות שאינה הולמת שוטר, שביטויה בניסיון תאום גרסאות, מתייחסים אנו בחומרה, שכן משמעותה היא הסתרת האמת אודות מעשי הנאשם ממפקדים ומגורמי חקירה.

מדובר בהתנהגות אשר נוגדת את אחד מערכי היסוד עליו מושתתת עבודת המשטרה, הוא ערך היושרה.

איננו מקבלים את טענת ההגנה, עליה חזרו בפנינו הן הסנגורית והן הנאשם עצמו, לפיה לקח הנאשם אחריות על מעשיו, ולפחות על חלקם. אמנם הנאשם אישר כבר בחקירתו במח"ש את מרבית המעשים שיוחסו לו על ידי המתלוננת, אולם בכל הנוגע למגע הפיזי עמה, ולניסיון לתאם עמה גרסאות, שהם המעשים החמורים יותר מבין המעשים שיוחסו לו, את אלה שלל מכל וכל. זאת ועוד, לטעמנו, עיקר משמעותה של לקיחת אחריות היא בנכונות לשאת בתוצאות המעשים ובנכונות לעשות להקטנת הנזק שנגרם בעטיים במידת האפשר.

נוכח כפירת הנאשם בחלק מהמעשים שיוחסו לו בכתב האישום, לא ניתן לזקוף לחובתו את עובדת זימון המתלוננת למתן עדות בבית הדין. עם זאת, ובכל הזהירות המתבקשת, נאמר כי מצופה היה ממי אשר טוען לנשיאה באחריות, שיימנע מפגיעה נוספת במתלוננת ויחסוך ממנה את הצורך לעמוד על דוכן העדים ולהתמודד בשנית עם אותן חוויות אשר הותירו בה את חותמם הקשה.

חרף העובדה שעברו המשמעותי של הנאשם נקי, מעשיו כלפי המתלוננת, אינם בבחינת כשל חד פעמי. מדובר במסכת מעשים לא ראויים. בפני הנאשם עמדה האפשרות לחדול ממעשיו כבר לאחר החריגה הראשונה מנורמת ההתנהגות הראויה, המצופה מקצין במעמדו ובדרגתו. אולם הוא לא השכיל לעשות זאת, והמשיך במעשיו, עד שהגיעו לשיאם במישור ההטרדה המינית בעת שהותם בתצפית, והוא אף הגדיל לעשות כשלאחר מכן ניסה לתאם עם המתלוננת גרסאות.

שמענו מהמתלוננת אודות ההשלכות הקשות שהיו לאירועים נשוא משפט זה על המשך חייה. בשים לב לכך, ולסטייתו הערכית של הנאשם מנורמות ההתנהגות הנדרשות ממפקד בכיר בחיל, חלה עלינו החובה להעביר מסר מרתיע וברור לשוטרים בכלל ולמפקדים בפרט, כי כל פגיעה בגופן ובכבודן של שוטרות, במיוחד שעה שמדובר בשוטרות צעירות הממלאות חובתן לשירות סדיר במשטרה, תביא בצידה ענישה מחמירה וכואבת.

בצד השיקולים לחומרה אותם מנינו, בחנו את הנימוקים לקולה, אותם פירטה בפנינו באת כוח הנאשם.

על פי העולה מהמסמכים שהציגה בפנינו עולה שהנאשם זכה במשך השנים להערכה ממפקדיו וכי שירת במסירות. עוד עולה, כי לאורך כל שנות שירותו, לא צבר לחובתו ולו רבב משמעותי. כן ניתן להבין את מצבו המשפחתי העדין של הנאשם, אשר לרעייתו מוגבלות נפשית והם מטופלים בבן הסובל מבעיות התנהגות קשות, דבר אשר מלבד ההשקעה הרגשית עלול להיות כרוך אף בהוצאה כספית ניכרת לצורך מימון לימודיו במסגרת פרטית.

לאחר ששקלנו את מכלול השיקולים לקולה ולחומרה הגענו לכלל דעה כי במקרה זה גובר האינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, ועל העונש לכלול רכיב של הורדה בדרגה.

עם זאת, לא נוכל להתעלם ממשמעויותיו המפליגות של עונש ההורדה בדרגה לעניין הפגיעה בשכר הנאשם. לולא עובדה זו, היה לדעתנו מקום להשית על הנאשם הורדה בדרגה לתקופה משמעותית יותר.

אשר על כן החלטנו ברוב דעות להשית על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה
- הורדה בדרגה אחת לתקופה קצובה בת 10 חודשים.

שופטת _____ אב בית הדין _____
נצ"ם דורית יניב תנ"ץ רונית קמינסקי, נשיאה

דעת המיעוט:

העבירות בהן הורשע הנאשם הן חמורות ביותר. עם זאת, לו דעתי הייתה נשמעת, היה מקום להשית עליו עונשי נזיפה חמורה וקנס כספי בגובה המקסימלי האפשרי.

שופט _____
סנ"ץ ניסים סער

כאמור בדעת הרוב, מוטלים בזאת על הנאשם העונשים שלהלן :

- נזיפה חמורה
- הורדה בדרגה אחת לתקופה קצובה בת 10 חודשים.

ניתן והודע היום, 27 ביוני 2012, ז' בתמוז תשע"ב, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
נצ"ם דורית יניב תנ"ץ רונית קמינסקי, נשיאה סנ"ץ ניסים סער

הסניגורית: אני מבקשת לעכב את ביצוע גזר הדין, היות ובכוונת הנאשם להגיש ערעור גם על רכיבים בהכ"ד, שקשורים למסקנות משפטיות ועובדתיות שביה"ד קבע, אני חושבת שבמקרה כזה, היות ומדובר פה בענישה חמורה והיות והערעור יכלול גם ערעור על ממצאי הכ"ד ומסקנותיו, יש מקום גם עפ"י הפסיקה הנוהגת, לעכב את ביצוע גזר הדין. אבקש עיכוב ביצוע למשך 45 יום מהיום.

התובעת: התביעה תתנגד לבקשת ההגנה, הכלל הוא שביצוע העונש יהיה לאלתר. דעתנו כי סיכויי הערעור כאן על הכ"ד הם סיכויים קלושים. באשר לעונש עצמו, הרי זה ברור שלאור המדיניות הנוהגת בעבירות מהסוג בהן הורשע הנאשם, הסיכוי שמישהו יבטל לגמרי את רכיב ההורדה בדרגה הוא קלוש ביותר, לכל היותר יכולים להפחית את משך ההורדה בדרגה, אבל גם אז הדבר הוא הפיך, ותמיד אפשר להחזיר את הכסף. בכל מקרה, אנו יוצאים מנקודת הנחה שערעורו של הנאשם ישמע תוך כדי ריצוי העונש.

החלטה

אנו מקבלים את הבקשה, ודוחות את ביצוע העונש למשך 45 יום, או עד להגשת הערעור.

שופט	_____	אב בית הדין	_____	שופט	_____
נצ"ם דורית יניב		תנ"ץ רונית קמינסקי, נשיאה		סנ"ץ ניסים סער	